

மாதகல்
நுணசை முருகமுர்த்தி
விழா மலர்

University of Jaffna

235.5

MAT

249689(AR; MAIN)

ARCHIVES

உ
குமயம்

மா த க ல்
நுண்சை முருகமுர்த்தி வீழா
|| ம ல ர் ||

Donated by:-
Mr 1966 SARATNAM

6
N

உ
குடியம்

2001

மாதகல்

நுணசை முருகமூர்த்தி வீழா மலர்

235.5
MAT

வித்துவான், பொன். கந்தசாமி அவர்களால்
வெளியிடப்பட்டது.

ARCHIVES

249689

249689

N.A.

ச. சிசுக்னசாமி
உத்தரவை விடுபடுவதால்
33, செரியக்கடை
வாழும்பாளாதி

University of Jaffna
249689

Library

1966.

Donated by:-
Mr. K. C. KULARATNAM

துதி

ஆர்த்த பிறவியற அன்பர்கள் கன்மவினை
தீர்த்த கடம்புத் திருமுருகன் — போர்த்தகுற
மாதகலா வாழ்வுய்ந்த மாபேற்றை எண்ணியெண்ணி
மாதகலே போற்றும் மகிழ்ந்து.

[உரிமை பதிவு.]

மு ன் னு ரை

“தீயவை புரிந்தாரேனும் குமரவேள் திருமுன்னுற்றால்
தூயவராகி மேலைத் தொல்கதி யடைவர்.”

சிவகருமம் செய்யாதவர், திருநீறு பூசாதவர், சைவநெறி ஒழு
காதவர், மமகாரமுடையவர் யமன் வாய்ப்படுகின்றனர். இறைவன்
கொடுத்த பெற்றகரிய மனிதப் பிறவியினாலேதான் செயற்கருஞ்
செயல்புரிந்த அடியார்கள் திருவடிப்பேற்றை யடைந்தனர் என்று
பெரியபுராணங் கூறுகின்றது. நாம் எடுக்கின்ற பிறவிகளுக்குப்
பற்றுளி யாற்று மணலின் எண்ணிக்கைதானும் ஈடாகமாட்டா.
மரணம் பிறப்பிற்கு அஞ்சாதிருப்பதற்குச் சிவபுண்ணியங்கள்
செய்யவேண்டும். மனிதப்பிறவியின் பயன் இறையருள் பெற்றுத்
திருவடிப்பேறடைவதாம்.

முருகன் இயற்கை வடிவ முடையவன். தொன்மை வாய்ந்
தவன். வேண்டியார்க்கு வேண்டியாங்கு வழங்குபவன். மனங்
கச்சிந்து யாம் இரக்க, அன்பும், அருளும், அறனும் தந்தருளு
பவன், நாம் தினமும் சென்று வழிபட வாய்ப்புக் கிடைக்காவிட்
டாலும் விழாக் காலத்திலாயினும் சென்று வழிபடவேண்டும். இவ்
வாண்டு விழாக் காலத்தில் நிகழும் பல சைவப் பெரியார்களின்
சமயச் சொற்பொழிவுகள் இம்மலரிலே இதழ்களாக மலருகின்றன.
கச்சியப்பர், அருணகிரி, நக்கீரர், குமரகுருபார் முதலிய முருக
பக்தர்களின் சைவசித்தாந்தக் கருத்துக்கள் இம்மலரிலே துள்ளிக்
குதிக்கின்றன. இவ்விரிவுரைகளை நூற்றுக்கணக்கான மக்கள்
கேட்டு, அறியாமை நீங்கி அறிவு விளக்கமுற்றுப் பயனடைவ
தோடு நில்லாது, பல்லாயிரக்கணக்கான மக்கள் எக்காலத்திலும்
படித்தும் நினைத்தும், நினைத்த பயனைப் பேரின்பத்தை) பெற்றுக்
கொள்வதற்காகவே மலராக வெளியிடுகின்றேன்.

இம்மலரை வெளியிடுவதற்குச் சமயக் கட்டுரைகளை எமது
வேணவாவுக்கு உபகரித்த, தாய்நாட்டுத் திருமுருக கிருபானந்த
வாரியார் அவர்களுக்கும் சேய்நாட்டுச் சைவப் பெரியார்களுக்கும்
அச்சவேலைகளை அழகுற ஆக்கித்தந்த ஸ்ரீலங்கா அச்சக அதிபர்
முதலிய, யாவர்களுக்கும் இறைவன் திருவருட்செலவம் நிறைவ
தாகுக என் உளங்கனிந்த நன்றி எப்பொழுதும் உரியனவாகுக.
முருகன் கருணைகூர் நல்லுலகம் இம்மலரை வரவேற்கும்.

மாதகல்,
23-4-66.

பொன். கந்தசாமி.

இம்மலர்ல்

பக்கம்

1. முருகமூர்த்தி மகிமை 1
2. தலைமைப் பேருரை 3
திரு. முருக. கிருபானந்தவாரியார் அவர்கள்
3. கச்சியப்பர் கருத்தழகு 10
பண்டிதர்: மு. கந்தையா பீ. ஏ,
4. வள்ளி திருமணத்தின் உண்மைப் பொருள் 20
வித்துவான்: பொன். கந்தசாமி
5. கந்தர் அனுபூதி 25
அனபுச்சோதி: நா. முத்தையா
6. திருமுருகாற்றுப்படை 28
பண்டிதர்: வே. சங்கரப்பிள்ளை
7. வெற்றிவேல் 35
பண்டிதை, சைவப்புலவர்; தங்கம்மா அப்பாக்குட்டி
8. ஆறுமுகனின் ஆறுபடை வீடுகள் 39
பண்டிதர், நொத்தாரிசு, இ. இராமலிங்கம்
9. பன்னிரு தடந்தோள் வள்ளல் 48
வித்துவான்; பொன். முத்துக்குமாரன்
10. முருகன் கருணை 52
வித்துவான்: க. கி. நடராஜன்
11. தமிழ் 55
பண்டிதர்: செ. துரைசிங்கம்
12. வேற்படை வீரன் 60
பண்டிதர், வித்துவான்: இ. திருநாவுக்கரசு
13. தமிழ்த் தெய்வம் 68
திருப்பூங்குடி: வி. க. ஆறுமுகம்
14. மக்கட் பண்பு 71
பண்டிதர்: சோ இளமுருகரை
15. இறைவன் ஒருவனே 83
ஆசிரியர்: சி. கனகநாயகம்
16. வாழ்க்கையிற் கவனிக்க வேண்டியவை 88
17. துதிக் கீர்த்தனைகள் 89
சிவபூர்: நா. நடராசாக் குருக்கள்

மாதகல் நுணசை முருகமூர்த்தி மகிமை

“மூர்த்தி தலம் தீர்த்தம் முறையாய்த் தொடங்கினர்க் கோர்
வார்த்தை சொலச் சற்கு ருவும் வாய்க்கும் பராபரமே”

என்ற பாடலுக் கேற்ப நாமெல்லோரும் ஆலய வணக்கம்
செய்யவேண்டியவராவோம்.

ஆலயம் என்பது ஆன்மா லயப்படுமிடம் அதாவது
ஒடுங்குமிடம்; கடவுள் எங்கும் வியாபித்திருப்பினும் ஆன்
மாக்கள் வழிபட்டு உய்யும் பொருட்டு சாந்நித்தியராய்
எழுந்தருளி இருக்கும் இடமே ஆலயமாம். அது எதுபோல
வெனின் பசுவின் தேகமெங்கணும் பால் பரந்திருப்பினும்
மடியின்வழியாக அப்பால் வெளிப்படுதல் போலவாம்.

வேதசிவாகமங்களையும், பன்னிரு திருமுறைகளையும்,
பதினான்கு சித்தாந்த சாத்திரங்களையும் பிரமாணமாகக்
கொண்டொழுகும் வைதிக சைவருக்கே சைவாலயங்கள்
உரியனவாம். சைவ சமயசாத்திரங்களை நம்பாமல் இருந்து
நாங்கள் சைவர்கள் என்று சொல்லிக் கொள்வது முழுப்
பொய். அவர்கள் உலகத்தை ஏமாற்றுபவர்கள்.

இவ்வித ஆலயங்கள் மாதகலில் அநேகம் இருப்பினும்
கலியுகவரதராகிய கந்தப்பெருமான் எழுந்தருளி இருக்கும்
நுணசைப் பதியின் வரலாற்றை இங்கு சிறிது சுருக்கிக்கூற
விரும்புகிறேன்.

தலவிருட்சம்:- இப்பதி புராதனமானது. இப்பொழு
துள்ள கோயில் பிற்காலத்தில் கட்டப்பட்டதாயினும் வழி
பாடு வெகுகாலத்திற்கு முற்பட்டது. எப்போ கடம்ப விருட்
சம் உண்டானதோ, அன்று தொடங்கியது முருக வணக்
கம். கடம்ப விருட்சத்தின் காலத்தை இவ்வளவென்று
வரையறுத்துக் கூறமுடியவில்லை. இதுகாஞ்சியின் மாமரம்
போலவும் மதுரையின் கடம்ப மரம் போலவும் இத்தலத்

துக்கு ஒரு விசேட தலவிருட்சமாய் விளங்குகின்றது. “நங்கடம்பனைப் பெற்றவன்” “கடம்பமர்காளை” என்பன இதுபற்றி எழுந்தனவன்றே. இத்தலம் கீரிமலையில் இருந்து மூன்றுமைல் தூரத்திலுள்ளது.

தீர்த்தம்:- கடம்ப விருட்சத்தைப்போல் இங்குள்ள தீர்த்தமும் புராதனமானது. இத்தீர்த்தத்தில் ஏழு குண்டுகள் அல்லது கிடங்குகள் உண்டு. அவற்றிற் சிலவற்றின் ஆழம் தெரியாது. தினசரி ஸ்நானம் பண்ணுபவர்களின் பாதுகாப்புக்காக, அக்குண்டுகள் கற்பாறைகளினால் மூடப்பட்டுள்ளன. இந்த ஏழு குண்டுகளும் சப்த மாதர்கள் வந்து நீராடிக் கந்தனை வழிபட்டுப் போவதற்காக அமைந்துள்ளன வென்பது ஐதீகம். இத்தாமரைத் தடாகம் எக்காலத்திலும் வற்றாதது. மிகுந்த குளிர்ச்சியுடையது. நோய்களைத் தீர்க்கும் குணமுடையது.

மூர்த்தி:- இத்தலத்தில் மூர்த்தி உக்கிர வேலாயுத மூர்த்தி. இதனை அழித்து முருகப் பிரானின் திருவுருவத்தை வைத்துச் சில காலம் வழிபட்டு மறுபடியும் ‘வேலையே’ மூர்த்தியாய் அமைத்துச் சனங்கள் வழிபட்டு வருகின்றனர். நல்லூரைப்போல் வேலே இத்தலத்தில் மிகுந்த அனுக்கிரகத்தைச் செய்வது.

அந்தமி லொளியின் சீரா லறுமுகம் படைத்த பண்பா
லெந்தைக ணின்றும் வந்த வியற்கையாற் சத்தி யாம்பேர்
தந்திடும் பனுவல் பெற்ற நன்மையாற் றணிவேற் பெம்மான்
கந்தனே யென்ன நின்னைக் கண்டுளக் கவலை நீத்தேம்.

இப்பெருமானின் அனுக்கிரகத்தாலே வருடந்தோறும் பலதிருப்பணிகள் நடைபெற்று வருவதுடன் விரதமிருந்து அடியார்கள் பலவித காவடிகள் எடுத்து ஆனந்தக்கூத்தாடுவார்கள். காவடியிற் பலவகையுண்டு. இங்கு மடாலயமுமொன்றுண்டு. யூமான் சி. கணபதிப்பிள்ளை அவர்களின் கண்காணிப்பின் கீழ் ஆலயம் புனித தலமாக முன்னேறி வருகின்றது. தற்பொழுது இரண்டு அன்னதான மடங்கள் உருவாகி நிறைவுறும் நிலையிலிருக்கின்றன.

உ
முருகா

தாத்துக்குடி (திருமந்திரநகர்)
சைவசித்தாந்த மகாசபையில்
தலைமைதாங்கிய

**திருமுருக கீர்பானந்தவாரியார் அவர்கள் நிகழ்த்திய
தலைமைப் பேருரை.**

மெய்யன்பர்களே !

அகில உலகங்களிலும் உள்ள எல்லாப் பொருள்களையும் மூன்று பிரிவில் அடக்கிவிடலாம். ஒன்று தானே அறிகின்ற பொருள்; மற்றொன்று அறிவித்தால் அறிகின்ற பொருள்; அறிவித்தாலும் அறியாத பொருள் மற்றொன்று. இவற்றை பதி, பசு, பாசம் என்று நம் சைவசமய ஞான நூல்கள் கூறுகின்றன.

பதி: தானே அறிகின்ற பொருள்—

பசு: அறிவித்தால் அறிகின்ற பொருள்—

பாசம்: அறிவித்தாலும் அறியமாட்டாத பொருள்—

இறைவனும் அநாதி; ஆன்மாக்களும் அநாதி

“பதியினைப்போல் பசு பாசம் அநாதி” என்கின்றார்

—திருமூலர்

ஆனால் இறைவன் இன்ப வடிவினன்; ஆன்மாக்கள் ஆணவத்துடன் கூடித் துன்பத்தை நுகர்கின்றன.

“சதாபாரதா துக்க பவான் தீனபந்தோ” என்று சுப்பிரமணியபுலங்கத்தில் சங்கரரும் கூறுகின்றார்.

ஆன்மாக்களின் துன்பத்தை நீக்குதற்குத் திருவுளங் கொண்ட இறைவன் அருள் திருமேனிதாங்கி, ஆன்மாக்களுக்கு உடம்பையும், கருவிகரணங்களையும் உலகங்களையும் படைத்துக் கொடுத்தருளினார்.

அவ்வாறு படைத்த எழுவகைப் பிறவிகளில் மனிதப் பிறப்பு உயர்ந்தது.

‘அரிது அரிது மானிடராதல் அரிது’

—ஒளவையார்

“எண்ணிய பிறவிதனில் மானிடப் பிறவிதான்
யாதிலும் அரிதரிது காண்”

என்கின்றார் -- தாயுமானார்

எண்ணில்லாத உலகங்களில் எண்ணில்லாத உடம்பு
களை எடுத்து, எண்ணில்லாத காலமாகப் பிறந்து இறந்து
மாறிமாறி வந்து இளைப்புற்றேன் என்கின்றார்
—மணிவாசகர்

ஏழு கடற்கரைகளின் மணல்களை எண்ணி அளவிட்டு
இத்துணையென்று அறுதியிட்டுக் கூறிலும் கூறிவிடலாம்.
ஆனால் நாம் பிறந்த பிறப்பை எண்ணி அளவிடமுடியாது
என்கின்றார் -- அருணகிரிநாதர்

“ஏழுகடல் மணலை அளவிட னதிகம்
என திடர் பிரவி அவதாரம்”

— திருப்புகழ்

ஒவ்வொரு பிறவியிலும் நாம்பருகிய தாய்ப்பால் அனைத்
தும் ஒருங்கு கூட்டினால் பாற்கடல் சிறிதாகிவிடும் என்கின்றார்.
—குருநமசிவாயர்

எடுத்தபிறப் பெல்லாம் என்க்குவந்த தாய்மார்
கொடுத்தமுனைப் பாலனைத்துங் கூட்டின் — அடுத்துவரும்
பன்னை கண்ணத்துயிலும் பாலாழி யுஞ்சிறிதாம்
மன்னை சிதம்பரதே வா

— சிதம்பர வெண்பா

இத்தகைய பிறவிகளில் மனிதப் பிறப்பு உயர்ந்தது
என்கிறோம்.

மனிதன் என்ற சொல்லுக்கு நினைப்பவன் என்பது
பொருள்.

மன் என்ற பகுதியடியாகப் பிறந்த சொல் மனிதன்
நினைக்கின்ற கருவி மனம். அது இன்றியமையாத ஒன்று
மற்ற பிராணிகட்கு மனம் இல்லை. தமிழில் மனிதன், வட
மொழியில் மநுகா: ஆங்கிலத்தில் மேன்: இச்சொற்கள்
யாவும் மன் என்ற பெயர்ச்சொல்லிலிருந்து தோன்றியவை.

மனம் என்ற கருவியில்லாமையால் விலங்குகளின் வாழ்வு
ஒன்றுபோல் அமைந்திருக்கின்றது. மாடு அன்று உண்ட
புல்லைத்தான் இன்றும் உண்ணுகின்றது; மனிதன் உணவைப்
பல்வேறு வகையாகப் பக்குவஞ்செய்து உண்ணுகின்றான்.

குருவி அன்று கூடுகட்டியதுபோல்தான் இன்றும் கட்டு
கின்றது. மனிதன் வீடுகட்டும் முறை கணத்துக்குக் கணம்
பல்வேறு விதமாக முன்னேற்றமடைந்திருக்கின்றது.

உணவினாலே உடையினாலே, நடையினாலே பேச்சாலே,
எழுத்தாலே, வாகனங்களினாலே மனிதன் முன்னேற்றமடை
கின்றான்.

இதனை இதனை இப்படி இப்படிச் செய்யவேண்டும் என்று
சிந்திக்கின்றான்.

இவ்வாறு சிந்திக்கின்ற மனிதன் சமயநெறியிலும்
முன்னேற்றவேண்டும்.

நான் யார்? இந்த உடம்பு எப்படி வந்தது? உடம்பு
தானே வந்ததா? ஒருவன் தந்து வந்ததா? தந்தவன்
தன்பொருட்டுத் தந்தானா? என்பொருட்டுத் தந்தானா?
உடம்பு எடுக்குமுன் எப்படி நான் இருந்தேன்? எதற்காக
உடம்பு தரப்பட்டது? நான் எங்கிருந்து வந்தேன்? எதன்
பொருட்டு வந்தேன்? எங்கே போகவேண்டும்? நான் எங்கே
போய்க்கொண்டிருக்கின்றேன்? என்று பலவாறு சிந்தனைகள்
சிந்திக்கவேண்டும். இந்தச் சிந்தனைகள் தாம் சிந்திக்கத்தக்க
கவை. இவைகளைச் சிந்திக்கின்றவன் உண்மையில் மனிதனா
கின்றான். இந்தச் சிந்தனையில்லாதவர்களைச் சிந்தித்துப்
பரமகுருநாதராகிய அருணகிரிநாதர் பாடுகின்றார்.

சிந்திக்கிலேன் நின்று சேவிக்கின்றிலேன் தண்டைச் சிற்றடியை
வந்திக்கிலேன் ஒன்றும் வாழ்த்துகிலேன் மயில்வாகனனைச்
சந்திக்கிலேன் பொய்யை நிந்திக்கிலேன் உண்மை சாதிக்கிலேன்
புந்திக்கிலேசமும் காயக்கிலேசமும் போக்குதற்கே.

ஏனைய சிந்தனைகள் பிறவியைத் தரும். அச்சிந்தனைகள்
அற ஐந்தெழுத்தைச் சிந்திக்க வேண்டும்.

பஞ்சாக்கரத்தில் பலபிரிவுகள் உண்டு

“ஐம்பத்தொன்றிலெட்டாறில் முன்றினில்
ஐந்தில் தங்கும் அப்பாலை வான்பொருள்”

— என்பது திருவகுப்பு

மூன்று என்பது திரியட்சரம். இதை பரம ஞானிகள்
ஓதுவார்கள்.

“சிவாய எனும் நாமம் ஒருகாலும் நினையாத
திமிராக ரனைவாவென் றழையாதே”

— திருப்புகழ்

ஆவியீ ராந்தை அபரத்தே வைத்தோதில்
 ஆவியீ ராந்தை அகற்றலாம் — ஆவியீர்
 ஐந்தறலாம் ஆவியீர் ஐந்துறலாம் ஆவியீர்
 ஐந்திடலாம் ஓரிரண்டோ டாய்ந்து

ந — திரோதமலம்   ம — ஆணவமலம்
 சி — சிவம்   வ — திருவருள்
 ய — ஆன்மா

ஆன்மா எழுத்து ய ஈரைந்து பத்து
 தமிழ்க் கணக்கில் பத்து — ய

இந்த யகரத்தை அபரம் — பின் சிகரத்துக்கும் வகரத்
 துக்கும் பின்வைத்து சிவய என்று ஒதுவார்களாளுல்

“ஆவியீரைந்தை அகற்றலாம்”

ஈரைந்து — பத்து; பத்து என்ற சொல்லை ஆவி என்ற
 எழுத்துக்களுடன் சேர்க்கவேண்டும்.

ஆ என்ற எழுத்துடன் பத்து என்ற சொல்லைச் சேர்க்க
 —ஆபத்து
 வி என்ற எழுத்துடன் பத்து என்ற சொல்லைச் சேர்க்க
 —விபத்து

ஆபத்து — உடலுக்கு வருந்துயர்
 விபத்து — உயிருக்கு வருந்துயர்
 உடலுக்கு வருந்துயர்கள் பசி, பிணி முதலியன
 உயிருக்கு வருந்துயர் பிறப்பு, இறப்பு என்பன.

இந்த ஆபத்து விபத்து என்ற இருவகைத் துயரங்களும்
 சிவாய என்று ஒதுவார்க்கு உண்டாகமாட்டா.

ஆவியீர் ஐந்து அறலாம்:

ஆணவம் கன்மம் மாயை திரோதம் மாயேயம் என்ற
 பஞ்ச மலங்களும் அறும்.

ஆவியீர் ஐந்து உறலாம்:—

ஆவியீர் விளி உயிர் போன்றவர்களே! நிவிர்த்திகலை
 பிரதிஷ்டாகலை, வித்யாகலை, சாந்திகலை, சாந்தியாதீதகலை
 என்ற பஞ்சகலாமயமும் உண்டாகும்,

ஆவியீர் ஐந்திடலாம் ஓரிரண்டோடாய்ந்து:—

ஆவி — பிராணவாவு

ஈரைந்தோடு ஓரிரண்டு ஆய்ந்து இடலாம்-வெளியே அவமேகழிகின்ற பன்னிரு அங்குலம் பிராணவாயு அவ்வாறு கழியாது உள்ளே மீழும்.

இன்னும் ஒருமுறை அப்பாடலைச் சிந்திப்போம்.

ஆவியீ ரைந்தை அபரத்தே வைத்தோதில்
ஆவியீ ரைந்தை அகற்றலாம் — ஆவியீர்
ஐந்தறலாம் ஆவியீ ரைந்துறலாம் ஆவியீர்
ஐந்திடலாம் ஓரிரண்டோடாய்ந்து

என்ன அற்புதமான செய்யுள்? எத்துணை ஆழமான செம்பொருள்கள்? ஆதலால் ஐந்தெழுத்தைச் சிந்திப்போமானால் துயர்கள் சிந்திப்போம்.

தனியிழையை எளிதில் அறுத்து விடலாம், இருபத்தையாயிரம் இழைகளைக்கூட்டி முறுக்கி விட்டால், அக் கயிற்றால் தேரை யிழுத்து விடலாம். அதுபோல் பல லட்சம் முறை மந்திர ஜெபம் கூடுமானால் இறைவனைத் தெரிசித்து விடலாம்

96 கோடி ராமமந்திர ஜெபத்தால் தியாகராஜ சுவாமிகள் ஸ்ரீராமரை நேரில் தெரிசித்தார். அண்மையில் வாழ்ந்த உண்மைத் துறவியாகிய பாம்பனடிகள் 36 நாள் பரம்பன் வலசையில் மயானத்தில் குழிவெட்டிக்கொண்டு, அக் குழியிலிருந்து இடையறாது சடக்கர மந்திரத்தைச் செபித்து இளம்பூரணனை நேரில்கண்டு தெரிசிக்கப்பெற்றார்.

இடையறாது கடைந்தால் பாலிலிருந்து வெண்ணெய் வெளிப்படுவது போல், இடையறாது தியானஞ் செய்தால் எம்பெருமான் வெளிப்படுவான்.

விறகிற் நியினன் பாலில்படு நெய்போல்
ஊறையநின் றுளன் மாமணிச் சோதிபான்
உறவுக் கோல்நட் டுணர்வுக் கயிற்றினால்
முறுக வாங்கிக் கடையமுன் னிற்குமே — அப்பர்பெருமான்

உடம்பை உயிர்செலுத்துகின்றது; உயிரை இறைவன் செலுத்துகின்றான்.

காரை டிரைவர் செலுத்துகின்றான். டிரைவரை எஜமான் செலுத்துகின்றான் என்பது போல் உணர்க.

உடம்புக்குள் உயிர்; உயிருக்குள் இறை; டயருக்குள் ட்யூப்; ட்யூப்புக்குள் காற்று.

இறைவனுடைய உதவிகளை நாம் ஆழமாக எண்ணினால் உள்ளம் உருகும்; அன்பினால் என்பும் உருகும். முடிவில் உயிர் உருகும்; உயிர் உருகினால் உயிரில் உள்ள சிவம் உயிருடன் ஒன்றிவிடும்.

அரக்கின் இடையில் தங்கம்; தங்கத்தின் இடையில் இரத்தமணி.

அரக்கு உருகினால் தங்கம் உருகும்; தங்கம் உருகினால் மணி அதில் பதிந்துவிடும். அதுபோல் உள்ளம் உருகி, உயிர் உருகி சிவத்துடன் ஒன்றுபடவேண்டும்.

நம் உள்ளமே உருகவில்லையானால் உயிர் எவ்வாறு உருகும்? இறையுடன் எவ்வாறு ஒன்றுபட முடியும்?

ஆதலால், அன்பைப்பெருக்கி உள்ளத்தையும் உணர்வையும் உயிரையும் உருக்கி, இறையுடன் கலந்து இன்புறுவதுவே சைவசித்தாந்தத்தின் முடிந்த முடிபாம்.

முருகன் குமரன் குகனென்று மொழிந்
துருகுஞ் செயல்தந் துணர்வென் றருள்வாய்
பொருபுங் கவரும் புவியும் பரவும்
குரு புங்கவஎண் குணபஞ் சரணே

என்று அனுபூதி இதனை நமக்கு உணர்த்துகின்றது.

உணவு தேடுகின்ற நாம் உணர்வுந் தேடவேண்டும். நித்த அநித்த வேறுபாடுகளை உணர்வதுதான் உணர்வுடைமைக்கு அழகாகும்.

‘நேற்றிருந்தார் இன்றுஇல்லை,

மகாபாரதத்தில் யட்சப் பிரச்சனை என்று ஒன்று உளது. அது மிகமிக அருமையானது. யட்சமூர்த்தி தருமரைப் பார்த்து வினவுகின்றார். “தருமா! உலகிலே மிகவும் ஆச்சர்யமானது எது? தருமர் “தினந்தோறும் இறக்கின்றவர்களைக் கண்டும் தனக்கு மரணம் இல்லை யென்று எண்ணுகின்றானே! அதுதான் பெரிய ஆச்சர்யம்” என்றார்.

இறப்பெனும் மெய்ம்மையை இம்மையாவர்க்கும்
மறப்பெனும் அதனின்மேல் கேடுமற்றுண்டோ
துறப்பெனும் தெப்பமே துணை செய்யாவிடில்
பிறப்பெனும் பெருங்கடல் பிழைக்க லாகுமோ
என்று தயரதர் கூறுகின்றார்.

ஆதலால் மரணம் வருமுன் இறைவன் சரணத்தை வழிபட்டு நலம்பெற வேண்டும்.

இதுகாறும் கூறியவற்றால், முப்பொருள் உண்மையும், இறைவன் தந்த அரிய பிறப்பு மனிதப் பிறப்பு என்பதும், இப்பிறப்பினால் இனியொரு பிறப்பு எடுக்காத வகையில் நாம் இறைவனுடன் ஒன்றி சிவாத்துவிதம் பெறவேண்டும் என்பதும், அதற்குரிய நெறி அன்பினால் உருகுவது என்பதும், ஐந்தெழுத்தை ஒதி உய்யவேண்டும் என்பதும், மரணம் நேரும் முன் கரணம் பெறவேண்டும் என்பதும், தெரியப் பெற்றோம்.

அன்பர்களே! உங்கள் அனைவர்க்கும் சிறியேனுடைய நன்றிகலந்த வணக்கம். எங்கும் இறையருள் ஓங்குக!

தென்னாடுடைய சிவனே போற்றி
எந்நாட்டவர்க்கும் இறைவா போற்றி

மெய்யடியார்கள்

இவர்கள் இறைவழிபாடு உடையவராய்ப் பத்தராய்ப் பணிதலும் பரமனையே பாடுதலும் சித்தத்தைச் சிவன்பால் வைத்தலுமாகிய செயற்களும் செய்கையையுடையவர். இவர்தம் உரை உள்ளம், செயல் என்பன உலக நன்மையின் பொருட்டாகும். 'வையகமுந்துயர் தீர்கவே' என்பது தான் அவர்கள் மனத்திலே தோன்றும் பொருள் உண்மையாகும்.

அன்னையிலும் அன்புடைய ஆறுமுகத்தரசே
அருந்தமிழ் இசையில் அமைந்த நல்முருகே.

பகைவர் உயிரை மாய்க்கவும் உயிர்கட்கு நல்வாழ்வு தரவும், வேதா கமப் பொருளை முற்றுப் பெறச் செய்யவும், அஞ்ஞானத்தை ஒழித்து, மெய்ஞ்ஞானத்தை உணர்த்தவும், வள்ளி தெய்வானையாருக்கு திருவடிப் பேறளிக்கவும், தன்னடியினை வந்தடைந்த அன்பருக்கு வரம்பல அருளவும் முருகன் ஆறுமுகம் கொண்டான்.

திருப்பரங்குன்றத்தில் வாழும் முருகனை மாதர்கள் தங்கட்கு நல்ல பிள்ளைப் பேறு கிடைக்க வயிறு வாய்க்க வேண்டுமென்றும், பொருள் பெருக வேண்டுமென்றும், தம் கணவர் போரில் வெற்றிபெற வேண்டுமென்றும் வேண்டினார்கள்.

"கருவயிறு உருகெனக் கடம்படு வோரும்
செய்பொருள் வாய்க்கெனச் செவிசார்த்துவோரும்
மையமர் அடுகென அருச்சிப் போரும் (பரிபாடல்)

கச்சியப்பர் கருத்தழகு

பண்டிதர் மு. கந்தையா B. A. அவர்கள்

முருகன் புகழைப் பேர்ற்றும் முதுதமிழ் நூல்களுள் முதன்மை வாய்ந்தது கந்தபுராணம். சைவச் சுவையும் தமிழ்ச் சுவையுந் ததும்பத்ததும்ப எளிய இயற்றமிழ் நடையிலே கச்சியப்ப சிவாசாரியரால் வடித்துத் தரப்பெற்றுள்ளது இந் நூல். உள்ளும் புறமும் பரிமளிக்குஞ் சித்தாந்த மணமுஞ் சிவபூசை மணமும் புறம்போய்விடக் கூடாதென்று நம் மூதாதையராற் பட்டு வஸ்திரத்தால் மூடிப் பெட்டகத்திலே பூட்டிப் பேணப்பட்டது இப் பெருநூல். இதனைச் சாத்திர நூலாகவுந் தோத்திர நூலாகவுங்கொண்டு சைவத்தமிழுல கம் பல நூற்றாண்டுகளாகப் பலன்பெற்று வந்துள்ளது. கச்சியப்ப சிவாசாரியரின் உள்ளப் பாங்கை உருக்கி வடித்துக் காட்டுவன போன்ற அவர்தம் கருத்தழகுகள் கற்போர் கேட்போர் உள்ளங்களிலே அழியா நினைவுகளாய் அமைந்து இந்நூலுக்கு நித்திய வாழ்வளித்து வருகின்றன.

கலையழகு மிளிர்ங் காவியமாகிய இக்கந்தபுராணம் கடவுள் வாழ்த்திலே காலெடுத்து நாட்டுப்படலம் முதலாக நடையிட ஆரம்பிக்கின்றது. 'வானின்றமையா துலகு' என்ற வள்ளுவர் கருத்துக்கமைய வான்முகிலெழுந்து மழை பொழிந்தல்லது காவியம் நடப்பதில்லை. அதோ! தொண்டைநாட்டு நந்திமலைச் சிகரத்திலே வான்முகில்கள் வந்து சூழ்கின்றன. நீர் நிறைந்து விம்மி முட்டியபடியே வந்த விண்முகில்கள் வந்ததும் வராததுமாகவே பொழிந்துகொண்டிருக்கின்றன. இதைக் காணுங் காளத்தியப்ப சிவாசாரியரின் காதல் மகனாகிய கச்சியப்ப சிவாசாரியரின் உள்ளத்திலே காளத்திமலை தோன்றுகின்றது. அதன் சிகரத்திலே விம்மி முட்டிய திருமுகத்தோடு கண்ணப்ப நாயனார் வந்தேறுகின்றார். வந்ததுதான் தாமதம்; சிகரத்தின் சிகரமாயிருந்த சிவலிங்கப் பெருமான்மீது தம் வாய்முட்டிய நீரை 'மழமழ' வென்று பொழிந்து விடுகின்றார். காளத்தி நாதர் முடியிலே கண்ணப்பர் வாய்நீர் பொழிந்த காட்சிதான் நந்திமலையிலே முகில்நீர் பொழியக்

கச்சியப்பர் கண்டகாட்சி. கண்ட காட்சிக் குறிப்பின்வழியே அவர் தாமும் பொழிந்துவிடுகின்றார். கவிதைமழை இதோ!

“பூட்டு கார்முகந் தன்னெடுந் தோன்றிய புயல்வா
பூட்டு தண்புனல் நந்தியங் கிரிமிசை யுகுத்தல்
வேட்டு வக்குலத் திண்ணைார் மஞ்சனம் விமலந்
காட்டு கின்றதோர் தனிச்செயல் போன்றுள தன்றே”

[கார்முகம் - வில். மஞ்சனம் - அபிடேகம். புயல் - மேகம்]
நந்திமலைக்கேறும் மேகம் வானவில்லுடனே ஏறுகின்றது. காளத்தி மலையில் ஏறுங் கண்ணப்பருங் கைவில்லுடனேதான் ஏறுகின்றார். மேகம் - கையாலல்ல - கலசத்தாலல்ல - தன்வாயாலே நீர்முகந்து வரலாயிற்று. கண்ணப்பரும் - கையாலல்ல - கலசத்தாலல்ல - தம்வாயினாலேயே நீர்முகந்து வருகின்றார். அதன் நிறங் கருமை; இவர் நிறமும் அதே கருமைதான். அதுவும் இனிப் பொறுத்துக் கொள்ள முடியாத முட்டினாலே பொழிகின்றது. இவரும் இனிப் பொறுத்துக்கொள்ள முடியாத முட்டினாலேதான் பொழிகின்றார்.

மழைமேகம் நந்திமலை முடியிலே நீரைப் பொழிகின்றது. கண்ணப்ப மேகம் காளத்தியப்பர் முடியிலே அன்பைப் பொழிகின்றது. இவ்விரண்டையுங் கண்ட கச்சியப்ப மேகம் கந்தபுராண முடியிலே கற்பனையைப் பொழிகின்றது. மழைமேகத்தின் பொழிவு பாலிநதி என்ற பெயரில் தொண்டைநாடு முழுவதிலுஞ் செறிந்தோடிச் செழிப்பிக்கின்றது. கண்ணப்ப மேகத்தின் பொழிவு அன்பு முழுக்கு என்ற பெயரில் காளத்தியப்பரின் அங்க அவயவமெல்லாம் பரந்தோடிக் குளிர்ப்பிக்கின்றது. கச்சியப்ப மேகத்தின் பொழிவு கவிதை என்ற பெயரில் சைவத் தமிழுள்ளமெல்லாந் தவழ்ந்தோடித் தளிர்ப்பிக்கின்றது. முதற் பொழிவின் பலன் நெல் விளைவு. இரண்டாவது பொழிவின் பலன் முத்தி விளைவு. மூன்றாவது பொழிவின் பலன் பத்தி விளைவு. இங்ஙனம் கற்பனை மேற் கற்பனையைக் கிளறுங் கச்சியப்பரின் கருத்தழகுகளிலொன்று இதுவாகும்.

வடமொழியிலுள்ள ஸ்காந்த புராணத்தின் கதைமரபினைத் தழுவி நடக்கும் இக் கந்தபுராணத்தில் முருகப்பெரு

மான் சரவணபவனாய்த் தோன்றிச் சூரியனாதியரை அழிக்
 கும் நிகழ்ச்சியே பிரதான பொருட்பகுதியாகும். முருகப்
 பெருமான் தோற்றத்திற்கு முன்னிகழ்ச்சியாகப் பார்வதி
 பரமேஸ்வரன் திருமணம் இடம்பெறுகின்றது. சிவபெரு
 மான் திருவுளக் குறிப்பின்வண்ணம் பார்வதியை அவர்க்கு
 மணம்பேசும் பொருட்டுச் சப்தரிஷிகள் அவளின் தந்தை
 யாகிய இமவானைத் தேடிச் செல்கின்றனர். இமவானும்
 அவன் பத்தினியாகிய மேனையும் ரிஷிகளை உபசரித்து மகிழ்
 அவர்கள் தாம் கருதிவந்த செய்தியைத் தெரிவிக்கின்றனர்.
 சிவபெருமானுக்கு மகட்கொடுக்குமாறு கேட்டுக்கொள்ளப்
 பெற்ற இமவானுக்கு மகிழ்ச்சியோ ஒரு படிக்கு மேல் இரு
 படியாக மலர்ந்து விடுகிறது. அவர்கள் ஒன்று கேட்க அவன்
 இரண்டு கொடுக்க ஒத்துக்கொண்டு.

“கன்னிகை யுமையாள் தன்னைக் கடிமண முறையில் நல்கி
 என்னை யும் அடிமையாக ஈசுவன் இறைவற்கு”

என்று மிக விநயமாகப் பதிலளிக்கின்றான். எல்லார்க்கும்
 எல்லாவற்றுக்கும் எப்போதும் முதல்வனாகிய சிவபெருமானே
 தன்மகளை வேண்டிக்கொள்ளும் விஷயத்தில் இமவான் மேற்
 கொண்டு யோசிப்பதற்கு எதுவும் இருக்க முடியாதுதானே.
 அதனால் அவன் எடுத்த வாக்கில் அப்படியே பதிலளித்து
 விடுகின்றான். ஆனால், அவன் பக்கத்திலே நின்றுகொண்டி
 ருக்கும் மேனைக்கோ முகஞ் சுழிக்கின்றது. என்ன இருந்
 தாலும், பெண் கொடுக்கிற விஷயத்தில் அவளை ஏற்பவனு
 டைய போக்குவாக்கை ஆராயாமற் கொடுப்பதெப்படி?
 இதுதான் போலும் மேனையின் முகச் சுழிப்பிற்குக் காரணம்.
 மேனையும் பேசுகின்றாள்.

“மலரயன் புதல்வன் தன்னோர் மடந்தையை மணத்தின் நல்க
 அலைபுனற் சடிலத் தண்ணல் அவன்தலை கொண்டா னென்பர்
 நிலைமையங் கதனை யுன்னி நெஞ்சக மஞ்ச மெங்கள்
 குலமகள் தனைய வற்குக் கொடுத்திட லெவனோ”

என்பது மேனையின் அபிப்பிராயம். [மலரயன் புதல்வன் -
 தக்கன்.]

குறித்த மணமகனாகிய சிவபெருமானுக்கு முன்னொரு
 காலத்திலே தக்கனென்பவன் தன்மகளை மணஞ்செய்து

கொடுத்திருந்தானாம். மருமகனாகிச் சில நாட்களுக்குள்ளாகவே அந்தச் சிவபெருமான் மாமனுடைய தலையை வாங்கி விட்டானாமே! இந்த நிலைமையை நினைக்கவே நெஞ்சு துணுக்குறுகின்றது. தெரிந்துந் தெரிந்தும் அதே பேர்வழிக்கு எங்கள் மகளைக் கொடுப்பதென்றால் எப்படி? என்கின்றது மேனையுள்ளம். அந்தப் பெண்ணின் தகப்பனுடைய தலைபோனது போல இந்தப் பெண்ணின் தகப்பனுடைய தலையும் போக நேர்ந்தால்.....? இது மேனையின் ஏக்கத்துக்குக் காரணம். மகளின் மணத்தின் பேரிலா கணவன் பேரிலா இவளுக்குக் கூடிய கரிசனை? மகளின் மணமென்ன.....? தான் முற்ற முடிய நரைத்து முதிர்ந்த பின்னுங்கூடப் பெண்ணின் கரிசனை புருஷன் மேலேதான் அல்லவா? இங்ஙனங் கொள்ளக்கிடப்பது கச்சியப்பரின் கருத்தழகு ஒன்று. அங்கு தக்கன் மகளாய் வந்திருந்தவளும் இங்கு மேனையின் மகளாய் வந்திருந்தவளும் இருவரல்ல ஒருவரேயென்ற உண்மை, மேனை வாயில் வரும் 'தண்ணூர் மடந்தை' என்ற தொடரால் திரையிட்டு மறைக்கப்பட்டும் பின்னாலே பதிவிருக்க வைக்கப்பட்டிருத்தல் இவ்விடத்துப் புலப்படும் மற்றோர் கருத்தழகு.

இனி, சிவபெருமான் விருப்பமே எல்லோர் விருப்பங்களுக்கும் மேலான விருப்பமாயுள்ளது. அதனை யாரும் மீறி விட முடியாது என்னும் உண்மையை மேனை அறியாதிருந்திருப்பாளா? முனியரசாகிய பிருதுவுக்கு மகளாகத் தோன்றி மலையரசாகிய இமவானுக்கு மனைவியாகித் தேவரும் முனிவரும் போற்றும் அந்த உயரிய அந்தஸ்தில் இருக்கும் மேனை இதனை அறியாதிருந்திருப்பாள் என்றால் எவ்வாற்றானும் பொருந்தாது. பின்னை என்?

‘ நுண்ணறிவுடையோர் நூலொடு பழகினும்
பெண்ணறி வென்பது பெரும்பே தமைத்தே’

என்ற உலகியல் காட்டுதலே இதன் நோக்கமாம். இவ்வகையால் பிறிதோர் கருத்தழகு புலனாகின்றது.

முன்னே பார்ப்பதிப்படலத்திற் கூறப்பட்டமைக்கிணங்க, இமவான் தான் உமாதேவியை மகளாகப் பெற்றுச் சிவனுக்கு மணஞ்செய்து கொடுக்க விரும்பித் தவஞ்செய்தவாறும் அவன் குறிக்கோளின்படியே உமை குழந்தையுரு

வில் அவனுக்குக் கிடைத்தவாறும் அவன் வாயிலாக நேரிற் கேட்டறிந்த மேனை இக்கட்டத்தில் இங்ஙனம் ஒன்றும் அறியாள் போன்று கூறுதல், மேற்போந்த கருத்தழகுகளைப் புலப்படுத்தவேண்டிக் கச்சியப்பர் தாமே அவளை அறியாமை நிலைக்கிட்டு வைத்துக் காட்டுவதோர் கருத்தழகுமாம். இம் மட்டிலமையாது இன்னும் விரித்துணரக்கூடிய இப்பகுதிக் கருத்தழகு மற்றுமோர் கருத்தழகிற்குக் காரணமாய் விளை தலை இனிக் காண்போம்.

பின், திருக்கல்யாணப்படலத்திலே ஒரு கட்டம் வருகின்றது. மணமகனாய்த் தம்பால் எழுந்தருளிய சிவபெருமானை இமவானும் மேனையுமாகப் பூசிக்கின்றனர். பூசனை முடிந்த தன்மேல் இமவான் தன் மகளைத் தாராதத்தஞ் செய்து கொடுக்கும் நிகழ்ச்சியைக் கச்சியப்பர் கவிதையில் வடித்துத் தருகின்றார்.

“பூசனை புரிந்த பின்னர்ப் புவனமீன் றுள்தன் கையைப் பாசம தகன்ற தொல்சீர்ப் பரஞ்சுடர் கரத்தில் வைத்து நேசமொ டளித்தே னென்றோ நெடுமறை மனுக்கள் கூறி வாசநல் லுதக மொத்தான் மருகனென் றவனை யுன்னி”

என்பது அக்கவிதை. இதன்கண் ‘மருகனென் றவனையுன்னி’ என்ற பகுதி கவனித்தற் குரியது. இத்தொடரை மருகன் + என்று + அவனை + உன்னி எனப் பதம் பிரித்து, அவனை மருகன் என்று உன்னி என அந்நுவயஞ் செய்து, அந்தப் பரமபதியாகிய சிவபெருமானை இந்த இமவான் தனக்கு மருமகனாகப் பாவனை செய்து—வாசநல்லுதக மொத்தான்— தாராதத்தஞ் செய்து கொடுத்தான் எனப் பலரும் பலகாலத்திலும் பொருளுரைத்து வந்தனர். வித்துவ சிரோமணி பொன்னம்பல பிள்ளை அவர்கள் ஒரு நாள் இத்தொடருக்குப் பொருள் சொல்லும்பொழுது எதிர்பாராத விதமாக, மருகன் + என்றவனை + உன்னி எனப் பதம்பிரித்தனர். படிப்புக் கேட்ட வித்துவான்கள் அனைவரும் விழிகளை அகல விரித்து அக்களிப்போடு அவரை நோக்கினர். பரமபதியாகிய சிவபெருமானைத் தனக்கு மருமகன் என்று நினைந்து அந்நினைவால் அழிந்தவனாகிய தக்கனை நினைத்து எனப் பொன்னம்பலபிள்ளை அத் தொடருக்குப் பொருள் கூறி விளக்கமுங்

கூறி முடித்தார். அப்பொருளுரையை அன்றைய வித்துவான் கள் மெச்சி நயந்தவாறே இன்றைய வித்துவான்களும் மெச்சி மெச்சி நயந்து வருகின்றனர். பொன்னம்பலபிள்ளை அன்று அத் தொடரை அங்ஙனம் பிரித்துப் பொருளுரைக்கு மாறு செய்து வைத்தது எது?

அன்று, 'அவன்தலை கொண்டானென்பர்' என மேனை உரைத்த வாசகத்தின் உணர்ச்சிப் பதிவு இமவான் உள்ளத்தில் இடம் பெற்றிருந்திருக்கும். அவன் அவள் கூற்றைப் பொருளாகக் கொள்ளாத போதிலுங்கூட அதன் தாக்கம் அவன் நினைவில் அவனை அறியாமலே பதிந்திருத்தல் ஒரு தலை. ஆனால், இமவானின் நிலை மேனையின் நிலை போன்ற தன்று. மேனைக்குத் 'தலைகொண்டமை' மட்டுமே விளங்கும். இமவானுக்குத் 'தலைகொண்டமை'யோடு அதற்கான காரணமும் விளங்கும். அறியாமை மிகுந்தவனாகிய தக்கன், சிவ பெருமான் ஏதோ கருணையினாலே தன்னிடத்து மகட்கொள்ள வந்தாரென்று நினைவதாகிய வினயஞ் சிறிதுமின்றி அவர் தனக்கு மருமகனாகத் தான் அவருக்கு மாமனாகவும் பெருமை பெற்றுவிட்டதாக எண்ணி அகந்தை கொண்டான். அவ்வகந்தையினாலே பின்பு அவரை அவமதிக்க முற்பட்டு அதனால் தன் தலையுமிழந்தான் என்றுணரும் விவேகம் இமவானுக்குண்டு. அதனால், அத் தக்கனைப்போல நானும் அங்ஙனம் நினைத்து அழிதற்குரியேனல்லேன்' என்பதுபட, அவன் இங்கே தத்தஞ்செய்து கொடுக்கும்போது அந்த—மருகனென்றவனை—தக்கனை உன்னியிருப்பான் என்று கொள்வது உணர்வுக்குப் பொருத்தமாகின்றது. ஆகவே, அப்பார்ப்பதிப் படலச் செய்யுட்கும் இத் திருமணப்படலச் செய்யுட்குமிடையே யுள்ள தொடர்ச்சியுணர்வே பொன்னம்பலபிள்ளை வாயில் அப்புதுப் பொருளுரை மலர்தற்கு ஏதுவாயிற்று. இங்ஙனம் ஒரு நயம் மலர்தற்கு இயைபு தோன்ற இலக்கியம் வகுத்த கச்சியப்பரின் கருத்தழகே கருத்தழகு.

அன்றியும், கச்சியப்பர் தலைகொண்டமையை அங்கே வைத்து அதன்மூலம் ஆராய்ச்சியற்ற பெண்மையைச் சித்திரித்தார். பின் இங்கே அதன் காரணத்தை 'மருகனென்றவனை யுன்னி என்ற தொடரால் உய்த்துணர வைத்து இதன்

மூலம் ஆராய்ச்சி விசேடமுள்ள ஆண்மையைச் சித்திரித் தார். அது மேனையைச் சிறப்பிக்க இது இமவானைச் சிறப்பிக்க இரண்டினாலும், சிவனை மறத்தல் பெரும்பிழையாகும், என்ற கந்தபுராணக் கருப்பொருள் புலப்படச் செய்தமை மேலுமோர் கருத்தழகாகத் தோன்றி இன்பம் பயக்கின்றது.

இனி, தெய்வயானை திருமணப்படலத்தில் ஒருகட்டத்துக்கு வருவோம். திருமணத்தை முன்னிட்டுத் திருப்பரங்குன்றத்துக்கு வந்து சேர்ந்த முசுகுந்தச் சக்கரவர்த்தியின் பரிவாரங்கள் பற்பல விதமான கேளிக்கைகளில் ஈடுபட்டிருக்கின்றனர். நீர் விளையாடலும் மிகுதியாக நடைபெறுகின்றது. ஆடவர் மகளிர் என்ற பேதமின்றி எல்லோரும் நீர் விளையாடலில் தம்மையே மறந்து திளைக்கின்றனர். கச்சியப்பரும் அதன் வர்ணனைகளில் தம்மையே மறந்து திளைக்கின்றார். வேடிக்கையாகப் பெண்கள் சிலர் தண்ணீரைக் கைகளால் முகந்து தம் கணவர்மேல் எற்றி எற்றி விளையாட்டயர்கின்றனர். மகளிர் கணவர்மாரிடத்தில் இப்படியாக வெளியரங்கத்தில் விளையாட்டாக நடந்து கொள்வதா? அவர்களுக்கு நாண மென்பதில்லையா? கணவரை மரியாதை செய்ய அவர்கள் அறியார்களா? என்பன இவ்விடத்திலெழுங் கேள்விகள். களியாட்டு நிகழ்ச்சியாதலின் இது பழிப்புக்கும் உரியதாகாது. கணவன் மனைவி மரியாதை நிலையில் இது புகழ்ச்சிக்கும் உரியதாகாது. இருந்தும், கச்சியப்பர் இதன்பால் ஒரு புகழ்ச்சிக் குறிப்பையே சமத்காரமாக ஏற்றிப் பாடிவிடுகின்றார்.

“தாம்பெறும் கொழுநர் தம்மைத் தத்தமக் குரிய புத்தேள்
ஆம்பரி சுணருந்தன்மை ஐயமதில்லை யென்ன”

‘கணவனே கண்கண்ட தெய்வம்’ என்னுங் கொள்கையுணர்ச்சி அம்மகளிர்க்கு நிரம்ப உண்டு. அதிற் சந்தேகமேயில்லை.

அது எப்படி?

“காம்புறழ் தடந்தோள் நல்லார் கணவர்மேற் கரத்தா லள்ளிப்
பூம்புனல் வீசுகின்றார்”

மூங்கில்போன்ற தோள்களையுடைய பெண்கள் பொலிவாகிய நீரைக் கைகளால் முகந்து கணவர்மேல் வீசுகின்றார்கள்.

கூச்சமின்றிக் கணவர்மேல் நீர் எற்றுதல் அவர்களைத்
தெய்வமாகப் போற்றுதற்கு உபகாரமாவ தெப்படி?
‘பூசனை புரிசுவார் போல்’

நீர் எற்றுதல் பூசனை யாகுமா.....? ஆமாம். அது
தானே அபிஷேகம்; பூசனையில் முதல் நிகழ்ச்சி; வேறென்ன?
என்கின்றது கச்சியப்பரின் சமத்காரம். இது அவர் கருத்
தழகில் ஒரு புதுவகை யழகு.

எவ்வளவுதான் பார்த்தபோதிலும் முருகன் புகழ் போற்
றுதலில் வைத்துக் கச்சியப்பரைக் காணாவிட்டால் இக்
கட்டுரை பூரணமாகாது. அதனையும் ஒருக்காற் கவனிப்
போம்.

பத்தியிலும் ஞானத்திலும் பரிபாக முதிர்ச்சி யடைந்து
முருகப் பெருமானையே பரம்பொருளாகக் கண்டு அக்காட்சி
யிலே பெருவாழ்வு பெற்றுத் திளைப்பவர் கச்சியப்பர். பெரு
மான் குளத்திலுலாவுவது போல, துருத்திக் களத்திலுலாவு
வது போல, மேய்ச்சற் றளத்தி லுலாவுவது போலத் தன்
உளத்திலும் உலாவுமாற்றைக் கண்டு கூறி இறும்பூ தடைப
வர் அவர். சந்தர்ப்பம் வாய்க்கும்போதெல்லாம் சுவாமிகள்
தாமே தம் வாக்கால் முருகப் பெருமானின் புகழைப்
போற்றி மகிழ்வார். தம் கதாபாத்திரங்களாகிய இந்திரன்,
பிரமா, விஷ்ணு, வீரவாகுதேவர் முதலிய அனைவர் வாயி
லும் நின்று அவரவர் வாக்காகப் புகழ்வார். அவ்வளவினுந்
திருப்தியுறாமல் எதிரிபக்கமாகிய சிங்கமுகன் சூரன் என்போர்
வாயிலும் நின்று அவர் வாக்காலும் புகழ்ந்து ஆனந்தபரவச
முறுவார். தூற்றுதற் குரியோராகிய எதிரிகளின் வாயி
னாற் கச்சியப்பர் போற்றுவிக்கும் பகுதிகள் எடுப்பானவை.
சொற்சித்திரமுஞ் சுவையொழுக்கும் கருத்தழகும் ஒருங்கே
நிறைந்தவை.

முருகப் பெருமானோடு போரிடக்கருதுதல் வீண் செய
லாகும் எனச் சிங்கமுகாசுரன் சூரனுக்கு ஆலோசனை கூறு
கின்றான். அந்நிலையில் அவன் சித்தாந்த சைவனாகத் திரும்பி
நின்று அவர்தம் பெரும்பேரியல்புகளை நன்கு எடுத்துக்
காட்டுகின்றான். அப்பகுதியில்,

“ஞானந் தானுரு வாகிய நாயக னியல்பை
நானும் நீயுமா யிசைத்து மென்றால்: தெளிதோ
மோனந் தீர்கலா முனிவருங் காண்கிலர் முற்றுந்
தானுங் காண்கிலன் இன்னமுந் தன்பெருந் தகைமை”
என்னுஞ் செய்யுள் குறிப்பிடற்பாலது.

முருகப் பெருமான் மெய்ஞ்ஞானமே தன்னுருவாயமைந்
தவன். நாமோவெனில் அஞ்ஞானமே உருவா யமைந்தவர்
கள். — ஒருவேளை நீ அஞ்ஞானத்தின் முதல்வடியாயிருக்க
லாம். நான் அடுத்த இரண்டாவது வடியாயிருக்கலாம்;
எனக்கு முனக்கும் வித்தியாசமிருக்கில் அவ்வளவுதான் இருக்
கமுடியும் — இந்த அஞ்ஞானப் படிவங்களாகிய நீயும் நானும்
அந்த மெய்ஞ்ஞானப் பொருளைப் பற்றிப் பேசுவதென்றால்
முடியுமோ அண்ணே! என இங்ஙனம் கச்சியப்பர் சிங்கமு
கன் வாயினுற் சூரனுக்குச் சொல்லுவிக்கும் நயம் போற்றத்
தக்கது.

அங்ஙனம் முருகப் பெருமானே பரம்பொருளெனத்
தெளிவிக்க முற்பட்ட சிங்கமுகனை எதிர்த்துப் பேசுகின்றான்
சூரன்.

“காற்றிற் றள்ளுண்டு நெருப்பினிற் துண்டு கங்கை
பாற்றிற் றுக்குண்டு சரவணம் புக்கையுண்டு”
வேற்றுப் பேர்முலை யுண்டழு தேவினை யாடும்
நேற்றைப் பாலனை யோபரம் பொருளென நினைந்தாய்”

என்பது சூரன் கூற்று. முருக தத்துவம் முழுவதையுமே
ஒரேயடியாக இடித்தழித்துவிடும் அணுக்குண்டாய் அதிர்
கின்றது சூரனுடைய இந்த வாய்க்குண்டு. இந்தச் செய்யு
ளின் சொற்சித்திரத்துக்கும் உத்வேக உணர்ச்சிக்கும் ஈடிணை
யில்லை யென்பது புளுகல்ல.

இப்படி முருகப்பெருமானே இழித்துரைத்த இதே சூரன்
பின்னொருகால், தன்னழிவுக்குச் சற்றுமுன்னாக, முருகப்
பெருமானின் முழுமுதற் பண்பைத் தன்வாயாலேயே
போற்று மாற்றைக் கச்சியப்பர் கவிதையாக வடிக்கின்றார்.
முன்புதான் பழித்த பழிப்பை யெண்ணி வருந்தும் சூரனு
டைய பச்சாத்தாப உணர்ச்சியும், முருக பரத்துவ ஞான
வீறும் அக்கவிதையிலே வீறிட்டுப் பாய்கின்றன. சூரன்
போற்றுகின்றான்:

“கோலமா மஞ்சை தன்னிற் குலவிய குமரன் தன்னைப்
பாலனென் றிருந்தே னந்நாட் பரிசிவை யுணர்ந்திலேனல்”

எப்படியிருக்கின்றது சூரனின் பச்சாத்தாபம்?

இனி,

“மாலயன் தனக்கு மேனை வானவர் தமக்கும் யார்க்கும்
மூலகா ரணமாய் நின்ற மூர்த்தியிம் மூர்த்தி யன்றோ”

எப்படியிருக்கின்றது சூரனின் முருக பரத்துவத்துணிவு?

தூற்றிய வாய் போற்றும் அழகே அழகு. இங்கு சூர
னென்ற ஒரு ‘கல்லைப் பிசைந்து கனியாக்கும்’ முருகப்
பெருமானின் கருணையே கருணை.

“தாதைதன் செய்கை மைந்தன் செய்வது தக்கதன்றோ”
வணக்கம்.

மெய்யன்பர்கள்!

கல்வி அறிவு, ஒழுக்கம் இல்லாதவர்களுக்கு கோயிற் திருத்தொண்
டுகளை (அலகிடல், மெழுகல், புஷ்பமெடுத்தல்)ச் செய்யப்பழக்கி விடுங்கள்.
திருஞானசம்பந்தர் பதினொயிரம் திருத்தொண்டர்களுடன் சிவாலயங்க
ளெங்கும் தாளந்தட்டிக் கூட்டுப்பிரார்த்தனை செய்தமையைப் பெரியபுரா
ணத்தினாலறிந்திருந்தும் உற்சவகாலத்திலாயினும் தாளந்தட்டித் தேவார
திருவாசகங்களை ஒதுவதற்குக் கூசுகின்ற பாவினைச் சைவக் குருமாள்
என்று வழிபடாமலும், காணிக்கை கொடாமலும் விட்டுவிடுங்கள்.

“முன்னை நீர் செய்த பாவத்தால் மூர்த்தி பாதம் சிந்தியாது
இன்ன நீர் இடும்பையில் முழுகிநீர் எழும்மினோ” (சம்பந்தர்)

‘என்னை இப்பவத்திற் சேராவகை யெடுத்து என் சித்தத்தே
தன்னை வைத்து அருளினாலே தாளினை தலைமேற் சூட்டி’ (சோ, த.)

ஐம்பொறிகளின் முயற்சியை ஒழித்துக் கடவுளை மனதில் நினைத்துக்
கொள்ளுதல் தியானமாகும். யாவரும் ஒருகணப் பொழுதாயினும் தினந்
தோறும் தியானவழிபாட்டைக் கைக்கொள்ள வேண்டும். தியான மண்ட
பத்தில்; இறைவன் அடியார்கள் திருவுருவப்படங்கள் தொங்கவிடப்
பட்டிருக்கவேண்டும் இவ்விதத்தினாலே அன்பர்கள் தெய்வீக வாழ்வைப்
பெறுவார்கள்.

சீரார் பெருந்துறையான் என்னுடைய சிந்தையே
ஊராகக் கொண்டான் உவந்து.

உள்ளம் பெருங் கோயில் ஊனுடம் பாலயம்
வள்ளற் பிரானார்க்கு வாய் கோபுரவாசல்
தெள்ளத் தெளிந்தார்க்குச் சீவன் சிவவிங்கம்
கள்ளப் புலனைந்தும் காளாமணி விளக்கே. (திருமந்திரம்)

உ

வள்ளியம்மை திருமணத்தின் உண்மைப் பொருள்

வித்துவான் பொன்-கந்தசாமி அவர்கள்

வள்ளியம்மையாகிய சீவனை முருகனாகிய சிவன் மணம் புரிந்த வரலாறாகும். சீவனைச் சிவன் வலியவந்து ஆட்கொள்ளுமாற்றை மார்ச்சாலசம்பந்தம் என்பர். மார்ச்சாலசம்பந்தமாவது: பூனை தனது குட்டிகளைத் தானாக ஆட்கொண்டு வழுவவிடாது பாதுகாத்துக் கொள்ளுவதைப் போன்றது (மார்ச்சாலம்—பூனை) வள்ளி சீவன். முருகன் சிவன். மணம்புரிதல் சீவன் இரண்டறக் கலத்தலாகும்.

“

சிறையிட்டு

அலைகடலிற் சென்றடங் குமாறுபோன் மீளா
துலைவிலரன் பாதத்தை யுற்று.” என்று

சிவனான பாடிய உதாரண வெண்பா கூறுகின்றது. பாசனானத்தாற் தடையுண்ட ஆன்மா, அணைகட்டை முறித்துக் கடலிற் சென்றடைந்த ஆற்று நீர் கடல் நீராவது போல, பாசனானத் தடையினின்று நீங்கி இறைவனது திருவடியைப் பொருந்தி அத்திருவடி நிறைவாய்ப் பின்பு மீளுதல் செய்யாது நிலைபெறும் என்பதாம். இந்த உண்மைப் பொருளை அறிவுறுத்தலே, வள்ளி திருமணமாகும். முருகன் பெருமை அறிந்த அடியாரினாலேதான் மெய்ப் பொருளை யறிய முடியும். இக்கதையைப் படித்துப் பலர் சித்திகளைப் பெற்றுள்ளனர். அதனாலேதான் ஒதுகின்றனர், இனிமேலும் ஒதுவார்கள், முருகனும் சிவனும் ஒருவரே என்பதை.

“ஆதலின் நமது சக்தி அறுமுகன் அவனும் யாமும்
பேதகம் அன்றாய்” என்று கச்சியப்பர் கூறுகின்றார்.

திருமாலின் மகளாகிய சுந்தரவல்லி தவங்கிடந்து, வரங்கேட்டுத் தழைபுனைந்து தன்னுணர்வின்றி மானின் வயிற்றிலே வந்து பிறந்தாள் என்பது. உயிர் இறை அருளினால் மாயாதத்துவமாகிய உடலிற் செல்லும் என்பதையும் பின்னர் ஆன்மா பழைய நினைவுகள் நீங்கப்பெறும் என்பதையும் புலப்படுத்துகின்றது. மான்வயிற்றில் உதித்தாள் என்பதில் மான் என்பது மூலப் பிரகிருதியை உணர்த்துகின்ற மறு

பெயராகும். வள்ளிக் குழியில் அம்மையார் கிடந்தாள் என்பது கருமைநிறமுள்ள ஆணவமான கருப்பையைக் குறிக்கின்றது.

வேடர்கள் பக்கத்தே செல்லச் சென்ற நம்பிராசன் வள்ளியைக் கண்டெடுத்து, மனைவியிடம் கொடுத்துச் சிறு குடியில் வளர்த்தான் என்பதில், வேடர்கள் கன்மேந்திரிய, ஞானேந்திரியங்களையும் நம்பிராசன் சிறுகுடி உலகத்தையும் மனைவி திரோதான சத்தியையும் தெளிவுபடுத்துகின்றது.

“குன்றக்குறவன் குதலைவாய்க் கொம்பினுடன்
மன்றற் றுணைவிதனை வல்லை கொடு சீறாரிற்
சென்றக் கணத்திற் சிறுகுடியிற் புக்கனனே” என்பதில்

வள்ளி சிறுகுடியில் வாழுகின்றாள். தந்தையான விஷ்ணு மூர்த்தி அரசன் மகனாகி இடையர் சேரியில் வளர்ந்தமை போல விஷ்ணுமகளாகிய சுந்தரி வேடர்தலைவனாகிய நம்பிராசன் வீட்டில் வளர்கின்றாள் என்பது, சிவஞானபோத எட்டாம் சூத்திரத்தில், “ஐம்புல வேடரின் அயர்ந்தனை வளர்ந்தென” என்றும், மன்னவ குமரனாகிய நீ ஐம்பொறிகளாகிய வேடரோடு கூடிவைகி வளர்ந்து நின் பெருந்தகைமை அறியாது இடர்ப்பட்டாய் என்றும் தெளிவு படுத்துகின்றது. வள்ளி சிறுகுழந்தையாய்த் தொட்டிலில் கிடந்து பொழுது போக்கினமையை உயிரானது அறிவு பெறாமல் புறப் புறச் சமயங்களில் வருந்தும் தன்மையைப் புலப்படுத்துகின்றது. சிற்றில் கட்டிச் சிறுசேற்று சமைத்தபருவம் ஆன்மாவானது புறச்சமயத்தில் ஈடுபாடு பொருந்திய தென்பதை நினைவூட்டுகின்றது. பேதை, பெதும்பைப் பருவத்தை அம்மையார் பொருந்துதல் ஆன்மாவானது அகப்புறச் சமயத்தை அடைந்து வாழுவதைக் கருதுவதாகும்.

வள்ளியம்மைக்குப் பன்னிரண்டு ஆண்டு நிரம்பியமை உயிரானது சைவசித்தாந்த நெறியிலே வாழுவதற்கு ஆரம்ப மாவதைக் குறிக்கின்றது.

“எந்தை புயம் புல்லுவதற் கிப்பருவ மேற்கு மெனப்
பைந்தொடியினுக்கு யாண்டு பன்னிரண்டு சென்றதுவே”

எனக் கச்சியப்பர் கூறுகின்றார். குமரன் தேவியாகிய வள்ளியை வேடர் தினைப்புனம் காக்க வைத்தமை, உயிரா

னது பலவகையான ஆன்ம புண்ணியங்களைச் செய்வதற்கு முற்பட்டமையைப் புலப்படுத்துகின்றது. நாரதர் வள்ளியம் மையைக்கண்டு தணிகை மலையிலிருக்கும் முருகப் பெருமானிடம் சென்று வள்ளியை மணம் புரிந்து அருள் செய்கவென்று வேண்டினால், ஆதி சத்தி மலத்தைப் பக்குவப்படுத்தி, உயிருக்கு மல பரிபாக நிலையை வருவித்தலை உணர்த்தும். முருகன் வள்ளியை மணம் புரிய வருதலானது, ஞானகுரு தனக்குரிய மாணவனை ஆட்கொள்ள வருதலை நிகர்க்கும். திருப் பெருந்துறையிலே மணிவாசகராகிய மாணவனை ஞான சிரியராகிய இறைவன் ஆண்டு அடிமை கொண்ட நிகழ்ச்சியையும் நினைவூட்டுகின்றது.

முருகன் வள்ளியை நோக்கி உன்னுடைய பேரினைக் கூறுதி, அது முடியாவிடின் ஊரினைச் சொல்லுதி, அதுவும், முடியாவிடின் உனது ஊருக்குப் போகும்வழியை உரைப்பாயாக என உரையாடும்போது வேடுவர் ஓடிவருதலானது. ஞான குருவைக் கண்டதினால் வீட்டுநெறியை யடையும் உயிரை மாயாசத்திகள் தொடங்கி வருத்துவதை நினைவூட்டுகின்றது. முருகன் அம்மையாருடன் உரையாடுதலானது ஞானகுரு முதற்கண் செய்யும் வாசக தீட்சையை நிகர்க்கும். இது மணிவாசகருக்குச் சிவன் சூக்கும பஞ்சாக்கரத்தை அறிவுறுத்திய தன்மையைப் போன்றது.

முருகனும் வள்ளியால் ஒருவார்த்தை சொல்லுதி, முறுவலைச் செய் என்று வேண்டுகலானது, ஞானகுரு மணிவாசகருக்குப் பராக்குப் பாராதே சொல்வதை உற்றுநோக்கு என்ற கருத்தை வெளிப்படுத்துகின்றது, இதனைத்தான் ஞான உபதேசம் என்பர். இந்நிலையிலேயே மாணவன் மனத்தை ஒரு வழிப்படுத்த வேண்டும். பாடம் கற்பிக்கும் ஆசிரியர் கூட மாணவனைப் பார்த்துச் சிந்தனையைப் பிறிதில் விடாமல் ஒரு வழிப்படுத்து பாடத்தைக் கவனி என்று கூறுவது அறிந்த செயலாகும். வேடர் வரும்போது வேங்கையின் வடிவமாக வேற்படை வீரன் நின்ற செயலானது ஐந்து பொறிகளும் ஆன்மாவை நிலைகலக்க வரும்போது ஆன்மா தனது சித்தாந்த நுண்ணறிவினால் மனத்தை ஒருவழிப்படுத்தி உறுதிப்பாட்டுடன் வாழ விரும்புவதை வெளிப்படுத்தும்.

களவு கற்பு என்னும் கைகோள் இரண்டனுள் களவொழுக்க நெறியை உலகியலில் வாழ்ந்து காட்டத் திருவுளங் கொண்ட முருகன் வள்ளிநாயகியை நோக்கித் தனது கருத்துக்கும் இசைவுக்கும் விருப்புரைகளைக் கூறும்போது வள்ளியம்மையார் “இழிகுலமான எயினர் பாவை யான்” என்று தமது குலத்தைத் தாழ்த்திச் சொல்லுதல், உயிர்தன்னைத் தானே அறிந்து கொள்ளாத அறியாமை நிலையை விளக்குவதாகும். பின்னர் வேட்டுவர் மீண்டும் வருதலைக் கண்டு முருகன் சைவ அடியார்களது வேடத்தைக் கொள்ளாதலானது, உயிர் பஞ்ச புலன்களை அடக்கித் தவ்வொழுக்கம் சேருவதற்குக் குரு விரும்புவதைத் தெரிவிக்கின்றது. வேட்டுவத்தலைவனாகிய நம்பிராசனுக்கு அத் தவவேடநிலையிலே விபூதி கொடுத்தல் சிவதீட்சையின் ஆரம்ப நிலையை அறிவிக்கின்றது. வள்ளி நறுந்தேனையும் செழுந்தினை மாவையும் முருகனுக்குக் கொடுத்தல் என்பது, ஞான குருவுக்கு மாணவன் தனது உடல், பொருள், ஆவியை ஒப்புவித்து, ஆன்ம நிலை தனம் செய்வதைத் தெரிவிக்கின்றது.

ஆகத்தை வருத்துகின்ற வரும் பசி யவித்தாய் தெண்ணீர்த் தாகத்தை அவித்தாய் இன்னுந் தவிர்ந்தில தளர்ச்சி மன்றோ
மோகத்தை யனைய கூந்தல் மெல்லியல் வினையேன் கொண்ட
மோகத்தைத் தணித்தி யாயின் முடிந்த தென்குறைய தென்றான்.

இச் செய்யுளில் முருகன் வள்ளியை நோக்கி அரிய பசியைத் தணித்தாய், தாகத்தைத் தீர்த்தாய், இனி மோகத்தைத் தணிப்பீரானால் முடிந்தது எனது குறை என்று கூறுவது ஏகபோகமாய் இரண்டற (அத்துவிதம்) க் கலந்து நிற்க விரும்பும் அருள் நிலையைத் தெரிவிக்கின்றது. பித்துப் பிடித்த வரைப்போலப் பிதற்றி வேடர் குலத்துக்கெல்லாம் கொடும் பழியைச் செய்தீர் என்று வள்ளி சினந்து கூறுதல், முன்பு மல வாதனை தீர்ந்தும் உயிரை மலம் விடாத தன்மையை உணர்த்துகின்றது. முருகன் விநாயகக் கடவுளைத் துதித்து யானையாக வரச் செய்தல், செருக்கை அழித்து ஞானகுரு பிரணவப் பொருளை உபதேசம் செய்தலாகும். பிரணவ உபதேசத்தினால் ஆன்மாவின் முனைப்பு அடங்கி திருவருள் தன் செயலன்று வெனத் தெளிந்து கொள்ளும். இதனால் ஆற்றுநீர் கடலுட் சேர்ந்து கடல்நீராய்த் திரும்பவராததுபோல உயிர் இறைவனை அடைந்து, தான் அவரில் அடங்கும்.

“இடம்பட வீடெடேல்” என்ற முதுரைப்படி நம்பிராசன் அமைத்த சிறு குடியின் புறத்தே முருகன் தங்கியது குறிஞ்சி நிலத் தெய்வமாகிய முருகன் அந்நிலத்து வேட்டுவருக்கு திருவருள் புரிவதைக் குறிக்கும். இதற்குப் பெருமான் அர்த்த யாமத்தில் அற்பகாரியமாகச் சென்றார் என்று பிரச்சனை கிளப்புவாருமுளர். அது உண்மை யறியப்படாமையினு லென்க. திருவருளாகிய தோழி, திரோதான சத்தியாகிய கதவை நீக்கி, பிரபஞ்ச மொடுங்கும் காலமெனக் கருதப் படும் நடுயாமப் பொழுதில் வள்ளியைக் கொண்டுசென்று முருகன் முன்னிலையில் விட்டாள் என்பது, திருவருள் பக்குவ ஆன்மாவைப் பதியுடன் சேர்த்துவிட்டமையைக் குறிப்பிடு கின்றது.

முருகன் வள்ளிக்குக் காட்சி கொடுத்தலானது, சிவதரி சன நிலையைத் தெரிவிக்கின்றது. வள்ளி மீண்டும் தினைப் புனம் காக்கச் செல்லுதல் எஞ்சிய மலவாதனையை நீக்கு தலைக் கருதும். நாரதர் அவ்விடத்து வருதல், அதிதீவிரதர பக்குவம் பதிதலை உணர்த்தும், முருகன் அருளிணலே வேடர் எழும்புதல் பசுகரணம் சிவகரணமாதலை உணர்த்தும், முரு கன் முறைப்படி மணம்புரிதலானது நிர்வாணதீட்சை நெறி யைப் புலப்படுத்தும். முருகன் வள்ளியம்மையாருடன் திருத் தணிகை மலையை யடைதலானது நான் எனது என்னும் ஆன்மா மும்மலங்களைவிட்ட நிலையிலே இரண்டறக் கலந்து தினைக்கும் முத்திநிலையைக் குறிக்கின்றது.

நாம் ஆபத்து வரும்போதுதான் இறைவனை நினைக்கின் றோம்; ஆபத்துக்காக நேர்த்தியையும் செய்கின்றோம். எனவே நாம் உலகப்பற்றை நீக்கித் திருவடியைத் தியானிக்க இறை வன் திருவருள் செய்வான் என்பதாம். பேச்சளவில் நின்று விடாது திருவருளைப்பெற அன்றாட வாழ்க்கையிலே வழிபாடு செய்யவேண்டும்.

“எவ்வுயிரும் என்னுயிர்போல் எண்ணி இரங்கவும் நின் தெய்வ அருட்கருணை செய்யாய் பராபரமே” என்பர்.

இப்படலத்தை, நெறிதவறி உண்மை காணாது தீயவை புரிந்தவரும் முறைப்படி ஓதி வழிபடிந் மெய்யுணர்வு பெற் றுச் சகல சித்திகளையும் எய்துவர் என்பதாம்.

“முருகன் தாள் வாழ்க”

கந்தர் அநுபூதி

அன்புச்சோதி திரு. நா. முத்தையா, நாவலப்பிட்டி

“கந்தரநு பூதிபெற்றுக் கந்தரநு பூதிசொன்ன
எந்தை யருணடி யிருக்குநா ளெந்நாளோ”

அருணகிரிநாதப் பெருமான் முருகப்பெருமானால் ஆட் கொள்ளப்பட்டபின் முருகன் திருப்புகழ் பதினொயிரத்திற்கு மேல் பாடியுள்ளார். அவைபோதா என்று திருவகுப்பு, கந்தரந்தாதி, கந்தரலங்காரம், வேல்விருத்தம், மயில்விருத்தம், திருவெழுகூற்றிருக்கை முதலிய நூல்கள் எல்லாம் பாடினார். எம்மால் மூச்சுவிடாமலிருக்க முடியவில்லை. அருணகிரி நாதப் பெருமானாரால் பாடாமலிருக்க முடியவில்லை. முருகனை உலகமெலாம் கண்டு கண்டு அநுபவித்துப் பாடினார்.

இப்பிரபந்தங்கள் யாவும் முதிர்ந்த பக்திச் சுவையும், மெய்யன்பும் நிறைந்து சாந்தப் பொலிவும் தாளையமும் ஒத்துக் கற்போருளத்தைக் காமுறச் செய்யுந் தகுதிவாய்ந்தன. அம்மட்டோ! இலக்கணவரம்பும், சொல்லழகும், பொருளாழமும் பொலிவுறப் பொருந்தி விளங்குகின்றன. இத்தனை பூக்களையும் கொண்டு பாமாலை தொடுத்த அருணகிரிநாதப் பெருமான் தான்கட்டிய தண்டாமாலைக்கு ஒரு குஞ்சம் வைத்துப் பார்க்க விரும்பினார். அதுதான் ஐம்பத்தொரு இதழ்களையுடைய அநுபூதியாகும். மாலைகட்டும் பூக்களில் தெரிந்தெடுத்த பூக்களைக்கொண்டே குஞ்சம் அமைப்பது மரபு. அதேமுறையில் முன்புபாடிய நூல்களில் சிறந்த கருத்துக்களை எல்லாம் அமைத்து அநுபூதியைப் பாடினார்.

இத்தனை பாடல்களையும் கலியுகத்தில் வாழும் மக்களுக்குப் படிக்கும் சக்தியில்லை என்பதை உணர்ந்த அருணகிரிப்பெருமானார் எங்கள்மேல் கொண்ட கருணையினால் அநுபூதியை வழங்கினார். அநுபூதி ஒரு பாராயணநூல் மாத்திரமல்ல; அது ஒரு மந்திரநூலாகும். ஐம்பத்தொரு பாடல்களும் ஐம்பத்தொரு அட்சரங்களுக்குச் சமனாகும். அருணகிரிநாதப் பெருமான் ஒரு இடத்திலே “மாத்ருகா புஷ்பமாலை கோலப்பிரவாள பாதத்தில் அணிவேளே” என்று ஏங்குகின்றார்.

கந்தர் அநுபூதி ஐம்பத்தொரு பாடல்களையும் காலை மாலை பன்னிரண்டு ஆண்டுகள் தவறாது ஓதிவருபவர்கள் நிச்சயமாக முருகப்பெருமானின் திருக்காட்சியைப் பெற்றே தீருவர் என்பது அநுபூதிமாண்கள் அநுபவத்தில் கண்ட பேருண்மையாகும். கந்தர் அநுபூதி என்பதற்கு முருகப் பெருமானுடன் ஒன்றிப்பது என்பது திரண்ட பொருளாகும். பூதி என்றால் விபூதி, ஐசுவரியம் என்பது பொருள். ஒதுவோன் திருவருட்பேருகிய ஐசுவரியம் பெறுமாறு அவனால் தியானிக்கப்பெறுவது.

தாயுமான சுவாமிகள் இன்னோரிடத்திலே

“ஐயா! அருணகிரி யப்பா! உணப்போல்
மெய்யாக ஓர்சொல் விளம்பினர் யார்?”

என்று குதூகலிக்கின்றார். மெய்யாக ஓர் சொல் என்றது ஐம்பத்தொரு அட்சரவடிவினதாகிய கந்தரநுபூதியையே குறிக்கும். முருகப் பெருமான் செய்த உபதேசச் சிறப்பையும், அப்பிரானது திருவருட்பிரசாதத்தின் பெருமையையும் விளக்குவது. முருகக் கடவுள் தடுத்தாட்கொண்டு திருவடிகூட்டி மௌனோபதேசம் செய்தபிறகு இந்நூலை ஆசிரியர் இயற்றியுள்ளார். இதனுண்மையை அநுபூதியிலே நாம் காணலாம்.

“எனையாண்ட இடந்தானே பொருளாவது”

“மெய்ப்பொருள் பேசியவர்”

“முருகன்.....சும்மா இருசொல்லற என்றலுமே”

“உபதேசம் உணர்த்தியவா”

“வேலவன் அன்று ஒவ்வாததென உணர்வித்தது”

“தீதாளியை யாண்டது”

“நினதன்பருளால்..... பேசா அநுபூதி பிறந்தது”

“முருகன் சரணம் சூடும்படிதந்தது.”

“அநுபூதி ஐம்பதுமே யாருயிர் பேரின்ப வநுபூதி நல்குமணி” என்று தணிகையலாவில் வருகின்றது. கிளியருவத்தில் இருந்து கந்தரநுபூதி பாடினாரென்றும் ஆராய்ச்சிகள் இருக்கின்றன.

கலியுகவரதன் கந்தப்பெருமான் அவனது அநுபூதி நிலையை நாமும் அடைவதற்கு ஒரேவழி அநுபூதிப் பாராயணமே.

AR

“புணர்ந்த பாவமெலாம் பரிபூரணம்
உணர்ந்த ஞானி வழிபட ஓடுமே”

என்பது அநுபூதிமாண்களின் வாக்கு. ஜீவநாதிகள் வருண
னது கருணையினால் கரைபுரண்டு ஓடுகின்றன. அங்ஙனம் ஓடும்
போது அதன் இருகரைகளிலுள்ள பள்ளங்களிலும் ஊற்றுப்
பெருக்கெடுத்து தம்மீதுள்ள பொருள்களை இழுத்துக்கொண்டு
பெருவெள்ளத்தோடு விரைந்துசென்று சேர்கின்றன. அதே
போல சண்முகப் பெருமான் அருணகிரியார் முன்தோன்றிப்
பெருங்கருணைப் பிரவாக அருட்பார்வையைப் பிரசாதித்த
தால் பல ஜென்மங்களிற் செய்த பெரும்பாவங்கள்
அனைத்தும் பகலவனைக்கண்ட பனிப்படலம் போற் பறந்தோடி
விடும். இதேபோல அநுபூதியைக் கற்றுத் தெளிவாருக்கும்
அவர்கள் செய்த பாவங்கள் பறந்தோடிவிடும் என்பது பெரி
யார்கள் அநுபவத்திற் கண்ட பேருண்மையாகும்.

ஒரு இடத்திலே அருணகிரிப் பெருமான் துன்பங்களும்
அவற்றின் காரணங்களும் நீங்குதற்குரிய சாதனம் கூறு
கின்றார்.

“கெடுவாய் மனனே கதிகேள் கரவா
திடுவாய் வடிவே லிறைதா ணினைவாய்
சுடுவாய் நெடுவே தனைதூள் படவே
விடுவாய் விடுவாய் வினையா வையுமே”

மனமே! நீ இந்திரியங்களின் வசமாய்நின்று கெடுகின்றனே!
நற்கதி அடைதற்குரிய வழியை யான் கூறுகின்றேன் கேட்
கக் கடவாய்! இரப்பவர்க்கு இல்லையென்து அன்னம்
முதலியவற்றைக் கொடுக்கக் கடவாய், கூரிய வேலாயுதத்
தைக் கரத்திலே தாங்கிய முருகப் பெருமானது திருவடிகளைத்
தியானிக்கக் கடவாய். மிக்க துன்பங்கள் நாசமாகும்படி
அவற்றை யோகசாதனைகளால் எரிக்கக்கடவாய். அஞ்ஞா
னத்தோடு வினையனைத்தையும் தத்துவ ஞானத்தால் ஒழியச்
செய்வாயாக. இதுவே நீ நல்லவனாகிய முருகப் பெருமானை
அடைவதற்குரிய வழியெனத் தனது மனதிற்கு உபதேசிக்கும்
முகமாக எங்கள் எல்லார்க்கும் உபதேசிக்கின்றார் அருணகிரி
நாதப் பெருமான். அவர் வழிநின்று நாமும் அநுபூதி
பெறுவோமாக!

249683

உ
சிவமயம்

திருமுருகாற்றுப்படை

பண்டிதர் வே. சங்கரப்பிள்ளை, தெல்லிப்பளை

வீடு பெற்ற ஒருவன், வீடுபெறற்குப் பக்குவமுடைய ஒருவனை, வீடுபெறும் பொருட்டுத் திருமுருகனிடத்தே ஆற்றுப்படுத்துவது. ஆறு-வழி. சாத்திரங்களில் பதினொரான்குத்திரக் கருத்தைத் தருதலின் சாத்திரமாகவும் பதினொராந்திருமுறையாய்த் தோத்திரமாகவும், சங்க இலக்கியங்களுட் தலைசிறந்த பத்துப் பாட்டுள் முதற்பாட்டாய் இலக்கியமாகவும் அழகுற அமைந்திருப்பது. பாராயணஞ் செய்வோர் “அணிமுருகாற்றுப் படையைப் பூசையாக்கொண்டு” புகல்வதால் திருவருள் பதிந்த பாராயண நூல்களுள்ளஞ் சிறந்து விளங்குகிறது.

ஆற்றுப்படைகளெல்லாம் ஆற்றுப்படுத்தவராற் பெயர் பெற, இத்திருமுருகாற்றுப்படை யொன்றே பாட்டுடைத் தலைவனாற் பெயர்பெற்று ஆற்றுப்படைகளுள்ளும் அரும் பெருஞ் சிறப்பை அடைகிறது. இத்திருவருள் நூல் 317 அடிகளைக் கொண்டுள்ளது. ஆசிரியப்பாவால் அமைந்தது, முருகப் பெருமான் எழுந்தருளியிருக்கும் திருப்பரங்குன்றம், திருச்சீரலைவாய் (திருச்செந்தூர்), திருவாவினன்குடி (பழநி) திருவேரகம் (சுவாமிமலை), குன்று தோறூடல், பழமுதிர் சோலை (அழகர் கோயில்) என்கின்ற ஆறுபடைவீடுகளைச் சிறப்பித்துக் கூறும் வகையில் ஆறுபகுதிகளாக அமைந்துள்ளது.

இந்நூலில் முருகப் பெருமான் உறைவிடங்களான ஆறுபடை வீடுகளின் சிறப்பியல்புகளும் கலியுகவரதனாகிய அப்பெருமானின் பல்வேறு தன்மைகளும், ஆன்மாக்களின் பரிபக்குவ நிலை நோக்கி அவ்வவர் தகுதிக் கேற்ப பெருமான் திருவருள் புரியும் பெருங்கருணைத் திறனும், சொற்சுவை, பொருட்சுவை, அணிச்சுவை முதலிய அலங்கார வகைகளும் அமைந்து படிப்போர் ஆனந்தத்தேன் நுகர்வதைக் காணலாம்.

செவ்வேற் சேளய் சேவடிபடரும் செம்மல் உள்ளமொடு
நலம்புரி கொள்கைப் புலம்புரிந்(து) உறையும்
செவலநீ நயந்தனை யாயிற், பலவுடல்
நன்னர் நெஞ்சத்(து) இன்னசை வாய்ப்ப
இன்னே பெறுதிநீ முன்னிய வினையே.

என்ற பகுதி திருமுருகாற்றுப்படையின் உயிர். மற்றைய பகுதி உடல்.

பொருட் சுருக்கம்

செவ்வேற் பெருமானுடைய சேவடி படருஞ் செம்மல் உள்ளத்தோடு நல்லன செய்யுங்கொள்கையினால் உண்டாகின்ற அயரா அன்பின் அரன்கழல் செல்லும் மெய்ஞ்ஞானத்தைச் சாதித்து அச்சேவடிக்கீழ் இருக்கும் பேரின்ப நெறியை-வழியை- நீ விரும்பினாயானால், பலவற்றையும் வெறுக்கின்ற நல்ல நெஞ்சத்தில் எழுகின்ற அயரா அன்பு காரணமாக-தெய்வமென்பதோர் சித்தமுண்டாகலின், நீ நினைத்த பெருமானுடைய திருவடியைப் பெறும் வாய்ப்பை, இதோ பெறுகின்றாய்.

நீ பரமசற்குருநாதராகிய அப்பெருமானை அடைந்து திரிகரண சுத்தியோடு வழிபட்டே பெறவேண்டும் ஆதலின் அவர் விசேஷமாக எழுந்தருளியிருக்கும் தெய்வத்தன்மை வாய்ந்த திருத்தலங்களைச் சொல்வேன் கேள். அவர் திருப்பரங்குன்றத்திலும், திருச்செந்தூரிலும், பழநியிலும், சுவாமிமலையிலும், மலைகளிலும், ஊர்தோறும் நடக்கின்ற திருவிழாவிலும், அன்பர்கள் வணங்க அவ்வணக்கத்திற்கு மகிழ்ந்து தாம் வெளிப்பட விரும்புமிடங்களிலும், வேல்வைத்துக் கொண்டு திரியும் பூசாரி நடாத்தும் வெறியாடுகளத்திலும், குளங்களிலும், வேறுபல ஊர்களிலும், நாற்சந்தியிலும், முச்சந்தி, ஐஞ்சந்திகளிலும், கடம்பிலும், ஊர்நடுவே எல்லாரும் இருக்கும் மரத்தடியிலும், அம்பலத்திலும், ஆவுரிஞ்சுதறியிலும், குறப் பெண்ணைவள் தாம் வரும் பொருட்டு வழிப்படுத்திய ஊரின் கண்ணே தம்மை விரும்புகின்றவர்கள் வேண்டிய வேண்டிய வரங்களை வேண்டிய வேண்டியவாறு பெற்று நின்று வழிபட அவ்விடத்திலே அவரை ஆட்கொண்டு எழுந்தருளி இருத்தலும்

உரியர். யான் உனக்கு அறிவித்தபடி அவ்வவ்விடங்களிலே யாயினுமாக பிறவிடங்களிலே யாயினுமாக;

முற்பட நீ கண்ட பொழுது முகமலர்ந்து துதித்து கையைத் தலையிலே குவித்து வாழ்த்தி, அவருடைய தலையிலே படும்படி, அதாவது தாடலைப் படும்படி வணங்கி.

அறவர் பயந்த ஆறமர் சேல்வ!
ஆல்கேழு கடவள் புதல்வ! மால்வரை
மலைமகள் மகனே! மாற்றோர் கூற்றே!
வேற்றி வேல்போர்க் கோற்றவை சிறுவ!
இழையணி சிறப்பிற் பழையோள் குழவி!
வானோர் வணங்குவில் தானைத் தலைவ!
மாலை மார்ப! நூலறி புலவ!
சேருவில் ஒருவ! பொருவிறல் மள்ள!
அந்தணர் வேறுக்கை! அறிந்தோர் சோன்மலை!
மங்கையர் கணவ! மைந்தர் ஏறே!
வேல்கேழு தடக்கைச் சால்பெருஞ் சேல்வ!
குன்றங் கொன்ற குன்றாக் கோற்றத்து
விண்பொரு நெவேரைக் குறிஞ்சிக் கிழவ!
பலர்புகழ் நன்மொழிப் புலவர் ஏறே!
அறம்பேறல் மரபிற் பெரும்பெயர் முருக!
நசையினர்க்கு) ஆர்த்தம் இசைபேர் ஆள!
அலர்ந்தோர்க்கு) அளிக்கும் பொலம் பூட்சேய்!
மண்டமர் கடந்தநின் வென்ற டகலத்துப்
பரிசிலர்த் தாங்கும் உருகேழு நெவேள்!
பேரியோர் ஏத்தம் பெரும்பெயர் இயவுள்!
சூர்மருங்கு) அறுத்த மொய்ம்பின் மதவலி
போர்மிது பொருந! குரிசில்!

என்று பஞ்சவிம்ஸ்தி அருச்சுனையாக முறைப்படி யான் உமக்கு அறிவித்த அளவினாலும், நீவிர் அறிந்த அளவினாலும், நீங்காது பலவற்றைப் பலதரங் கூறிப் புகழ்ந்து மெய்ஞ்ஞானப் பெருமானே “தேவரீருடைய பெருமை முழுவதையும் முற்ற அறிதல் சிற்றறிவுந் சிறிதொழிலும் உடைய எம்மனோர்க்கு முடியாமையின் திருவடியைப் பெறச் சிந்தித்து

வந்தேன்” என்று நீ விரும்பிய வீடுபேற்றை விண்ணப்பஞ் செய்வதற்கு முன்னே, அவரைச் சேவித்து நிற்போர் நீ கூறியதனை மனத்தில் வைத்து “சுவாமி! அறிவு முதிர்ந்த வாயினையுடைய அன்பன் ஒருவன் தேவரீருடைய புகழை விரும்பிக் கேட்போருக்கு இனியனவும் உறுதிபயப் பனவுமாய பலவற்றை வாழ்த்திக் கொண்டு வந்தான். அவன் தேவரீ ராலே பாதுகாக்கப்படத் தக்கவன்” என்று கூற அம் முரு கப் பெருமான் வந்து தோன்றியருளி, ஓவற இமைக்குஞ் சேண்விளங்க விரொளியை உள்ளடக்கிக் கொண்டு மணங் கமழ் தெய்வத்தின் நலத்தைக் காட்டியருளி “முத்திபெற நினைந்துவந்த நின்வரவை யாம் அறிவோம்; அது உனக்கு எய்துதல் அரிது என்று அஞ்சுதலைப் பரிகரி” என்று உன்மேல் அன்பினையுடைய நல்ல வார்த்தைகளைப் பலதரமும் கலந்து பேசி உலகத்தின் கண்ணே நீ, பிறப்பும் இறப்பும் இன்றித் தம்மைப் போல் ஒருவனாய் விளங்கும் பொருட்டுச் சிறப்பினையுடைய பிறராலே பெறுதற் கரிய திருவருளாகிய பரிசிலைத் தந்தருளுவர் என்பதாம்.

கந்தரலங்காரம்

உதித்தாங் குழல்வதுஞ் சாவதுந் தீர்த்து) என்னை உன்னில் ஒன்று விதித்து)ஆண்(டு) அருள்தருங் காலம் உண்டோ வெற்பு நட(டு)உரக பதித்தாம்பு வாங்கிநின்(று) அம்பரம் பம்பரம் பட்(டு)உழல மதித்தான் திருமரு கா!மயில் ஏறிய மாணிக்கமே.

திருப்பரங்குன்றச்சிறப்பு.

“இருஞ்சேற் றகல்வயல் விரிந்துவாய் அவிழ்ந்த முட்டாள் தாமரைத் துஞ்சி வைகறைக் கட்கமழ் நெய்தல் ஊதி எற்படக் கண்போல் மலர்ந்த காமர் சனைமலர் அஞ்சிறை வண்டின் அரிக்கணம் ஒலிக்கும் குன்று”

(வண்டுகள், சேற்று வயலிலுள்ள தாமரைப் பூவிலே இராப்பொழுது தங்கித் துயில்கொண்டு விடியற்காலே தேன் கமழ்கின்ற நெய்தல் பூவை ஊதி சூரியன் தோன்றுகின்ற உதய காலத்தே சுனைப் பூக்களிலே ஆரவாரிக்கின்ற திருப் பரங்குன்று)

மாயையாகிய சேற்றில் இருந்து மலர்ந்த உலகிலே மகிழ்ந்து சுகித்து வாழ்கின்ற மக்கள், தங்கள் மல இருள் விடிவாகிய வைகறைப் போதிலே ஞான குருவை அடையும் நல்ல ருள் வாய்க்கப்பெற்று அவரைச் சார்ந்து சேவித்தலால் தமது உள்ளத்தில் ஞானசூரியன் உதயமாதலும் அவ்வொளியிலே இறைவன் திருவடியைத் தலைக்கூடி இன்புறும் நிலையை அதாவது “அயரர் அன்பின் அரன்கழல் செலும்” என்ற பதினேராஞ் சூத்திரப் பகுதியை நினைவுறுத்துந் தன்மையில் மேல்வரும் வருணனைப்பகுதி அமைந்திருக்கும் நயம் உய்த்துணர்ந்து உவக்கற் பாற்று.

“அஞ்சிறை வண்டின் அரிக்கண மொலிக்கும் குன்று” எனவே மேற்கூறியாங்கு மலநீக்கம் பெற்ற ஆன்மாக்கள் முருகப் பெருமான் திருவடிகளைத் தலைக்கூடும் மலை எனத் திருப்பரங் குன்றத்தின் சிறப்புத்தோன்றுமாறும் காண்க. மணிவாசகம்,

“தினைத்தனை உள்ளதோர் பூவினில் தேன் உண்ணாதே
நினைத்தொறும் காண்தொறும் பேசுந்தொறும் எப்போதும்
அனைத்தெலும்(பு) உள்நெக ஆனந்தத் தேன்சொரியும்
குனிப்புடை யானுக்கே சென்றாதாய் கோத்தும்பீ.

திருச்செந்தூர்த் திருவுருவச் சிறப்பு.

கருணைகூர் முகங்கள் ஆறும் கருணை மழை பொழிய கரங்கள் பன்னிரண்டும் கருணைத் திருவருள் கசிய ஆறுமுக நயினார் என்னும் அரும்பெயர் தர்ங்கி தெற்கு நோக்கித் தியானத்திற் கேற்ற முறையில் திருச்செந்தூரில் திருவுருக் கொண்டு எழுந்தருளியிருக்குங் காட்சி, கண்டோர் கண்ணை விட்டு என்றும் அகலா.

“மாயிருள் ஞாலம் மறுவின்றி விளங்கப்
பல்கதிர் விரிந்தன்று, ஒருமுகம்”

ஒருமுகம் ஒளிக் கிரணங்களைத் தோற்றுவித்தருளி உலக இருளை நீக்கி அருள்கிறது. உலகம் அறியாமையிருளில் அவதிப்படுகிறது. அவ்விருளைச் சூரியனாலும், சந்திரனாலும் அக்கினியாலும் அகற்ற முடியாது. அதனைப் போக்கி ஆட்கொள்ளுகின்ற ஒளி அப்பெருமானது ஞானஒளி ஒன்றுதான்.

அத்திருமுகத்திற்குரிய திருக்கரங்களில்,

“விண் செலல் மரபின் ஐயர்க்கு) ஏந்தியது, ஒருகை.
உக்கஞ் சேர்த்தியது, ஒருகை”.

அந்த முகத்துக்கேற்ற திருக்கைகளில் ஒருகை, அறியாமை இருளினின்றும் நீங்கியவர்களுக்கு ஆபத்து வராமல் காக்க வேண்டியது கடமை, ஆகலின், அதைச் செய்து அருள் கிறது. அடுத்த திருக்கை அடியவரை எவ்விருளும் பற்றாது என்ற குறிப்புத் தோன்றும் மிடுக்கோடு இடுப்பில் விளங்கு கிறது.

“ஒருமுகம், ஆர்வலர் ஏத்த அமர்ந்தினி தொழுகி
காதலின் உவந்து வரங் கொடுத்தன்றே”.

ஒருமுகம், அன்பர்கள் காதலாகிக் கசிந்து கண்ணீர் மல்க கதறித் துதிக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு வேண்டிய வரங் களைவேண்டியவர்களுக்கு விரைந்து கொடுத்தருள்கிறது. அதற் கேற்ற திருக்கரங்களில் ஒன்று, தொடைமீது சும்மா கிடந் தருள்கிறது. மற்றொன்று தாம் இவர்ந்துவந்த யானை மேல் அங்குசத்தைச் செலுத்தி அருள்கிறது. தாம் இருக்கு மிடந்தேடி வரட்டும் ஆவன செய்வோம் என்றிருக்காமல் அன்பர்கள் இருக்குமிடந்தேடி விரைந்து சென்று திருவருள் புரிய விரும்பி யானை விரைந்து செல்லவேண்டும் என்ற குறிப்பால் அங்குசத்தால் குத்தி விரைவாகச் செலுத்தி அருள்கிறார். பெருமானின் கருணைதான் என்னே!

இவ்வாறு அடுத்த திருவதனங்களும் திருக்கரங்களும் அன்பர்களுக்கு ஆகவேண்டியவற்றைச் செய்தருளுமாறு அமைய முருகப் பெருமானின் திருவுருவ அமைப்பைச் சித் தரித்துக் காட்டிய தன்மை அனைவர்க்கும் தெய்வக்காதல் சித்திக்கும் நிலையில் தியானமுறையைச் சிந்திக்கச் செய் கிறது.

குன்றுதோடும் குரவைக் கூத்தும்.

குன்றுகளெல்லாம் குமரன் திருவிளையாடல் புரியும் கோயில்கள் என்பதும், மனத்துக்கண் மாசின்றி வழிபாடு எங்கெங்கு நடக்கின்றனவோ அங்கங் கெல்லாம் வெளிப் பட்டு அருள்செய்வான் அரன்மகன் என்பதும், குறிஞ்சித் தலைவன் முருகன் என்பதும் குன்றுதோடும் குறிக்கிறது. இன்னும், கண்ணன் கோபிகாஸ்திரிகளோடு குரவைக் கூத் தாடுந்தன்மை, ஆண்டவன் ஒருவனே உலகமாகிய தெரு

விலே ஆன்மாக்களாகிய அரிவையரேட்டு தீராதவினையாட்
டுப் பிள்ளையாகத் திருவினையாடல் செய்தருள்கின்ற சிறந்த
உண்மையை விளக்குவதுபோல, இங்கும் குன்றக்குமரன்
குரவைக் கூத்துக்கேற்ற கோலத்தோடும் செயலோடும் குன்று
தோறும் எழுந்தருளி,

“முழவுறழ் தடக்கையின் இயல ஏந்தி
மென்தோள் பல்பிணை தழீஇத் தலைத்தந்து
குன்றுதோ றுடலையும்”

கொள்க என்பர். ஆராய்க.

பழமுதிர் சோலைப் பண்பு.

வாக்கு மனதீத கோசரமாகிய தன்னிலையில் இருந்து
உயிர்களை நோக்கி இரங்கும் இறைவனிடத்தில் இருந்து
அவனது பெருங்கருணைப் பிரவாகம் கீழ் நோக்கி வந்து
கொண்டிருக்கிறது. அப்பிரவாகத்தினை எதிர்நின்று கண்டு
அதனுட் படிந்து ஆனந்திக்கும் நிலை பெற்றோர் பக்குவான்
மாக்களாகிய ஒருசிலரே. அபக்குவான்மாக்களாகிய ஏனை
யோரெல்லாம் அதன் பெருவேகத்தினால் அலைக்கப்பட்டு
இழுக்கப்பட்டு உடல்களும், உலகங்களுமாகிய சந்து பொந்து
களிலே ஒதுக்கப்பட்டு வருகிறார்கள். இத்தத்துவ உண்மை
யுந் தொனிக்குமாறு பழமுதிர் சோலையில் இழுமென இழிந்
தோடும் அருவிச்சிறப்பு திருமுருகாற்றுப்படையில் இழிந்
தோடும் நயம் இன்பம் பயப்பதாகும்.

இன்னும் பழமுதிர் சோலை அருவியானது அகில் சந்த
னம், பழம், தேன், பொன், மணி, முத்து, இரத்தினம்
ஆகியவற்றை அள்ளிக்கொண்டு வந்தாலும், விலங்குகள்
பறவைகள் அஞ்சி அலமந்து ஓடுவதையும், ஓடி இருள்
சூழ்ந்த மலை முழைஞ்சுகளில் ஒளிப்பதையும் வருணித்துக்
காட்டி, ஆண்டவனது அருள் வெள்ளம் உலகிலே பெருக்
கெடுத்துப் பொன்னாய், மணியாய், பூவாய், காயாய், நெல்
லாய், புல்லாய், வீடாய், மாடாய் பூத்துக் காய்த்துப்
பொலிந்தாலும் மக்கள் அதனைக்காண அருட்கண்ணினி
விலங்குகள் பறவைகள்போல வாழ்ந்து அஞ்சி ஓடித் தமது
பழைய துன்ப இருளுக்குள்ளே புகுந்து வாடுகிறார்கள் என்
பதனை 295-317 அடிகளில் சுட்டிக்காட்டும் வருணனைப்
பகுதி எவரையும் சொக்கச் செய்யும். அவற்றைத் துய்த்து
மகிழ்க.

வேற்றிவேல்

பண்டிதை, சைவப்புலவர், தங்கம்மா அப்பாக்குட்டி.

மனித வாழ்வின் இன்றியமையாத அடிப்படை கடவுட் கொள்கையாகும். கடவுள் ஒருவர் உண்டு என்ற உணர்வும் அவரை வாழ்த்தி வணங்குவதே பிறவியின் நோக்கம் என்பதும் சமய வாழ்வின் முக்கிய அம்சமாகும். இந்த நம்பிக்கையோடு வாழ்ந்த ஆதிமனிதன் இயற்கையோடு கடவுளை இசைத்தான். இந்த வழிபாடு விரிந்து மலையிலே முருகவழி பாடாகவும் கடலிலே வருணனுடைய வழிபாடாகவும் நாட்டிலே மாயோனுடைய வழிபாடாகவும் வயலிலே இந்திரனுடைய வழிபாடாகவும் விளங்கலுற்றது. இதனையே,

‘மாயோன் மேய காடுறை யுலகமும்
சேயோன் மேய மைவரை யுலகமும்
வேந்தன் மேய தீம்புனல் உலகமும்
வருணன் மேய பெருமணலுலக மும்”

என்று தொல்காப்பியம் குறிப்பிடுகிறது. எனவே மிகப்பழங்காலந்தொட்டே முருகனுடைய திருவிளையாடல்களை நினைந்து போற்றி வந்தவர் தமிழ் மக்கள். மிக உயர்ந்ததும் முதலிற் தோன்றியதுமான மலைநாட்டிலே வைத்து முருகனைப் போற்றியமையே அவர்களின் உயர்ந்த பத்தியைக் காட்டுகிறது. முருகனடியார்கள் பெருமானின் ஞான சக்தியாகிய வேலைக் குறித்து பெருவழிபாடாற்றுவது வழக்கம்.

“வீரவேல் தாரைவேல் விண்ணோர் சிறைமீட்ட
தீரவேல் செவ்வேள் திருக்கைவேல்—வாரி
குளித்தவேல் கொற்றவேல் தூர்மார்பும் குன்றும்
துளைத்தவேல் உண்டே துணை”

என்று வேலின் பெருமையைப் போற்றினார்கள். முருகனுடைய மறக் கருணையைக் காட்டுவது அவன் கையிலுள்ள வேல் ஆகும். நல்ல பிள்ளைகளை அன்பினாலடக்கியும் தீய பிள்ளைகளை வன்பினாலடக்கியும் ஆட்கொள்ளல் பெற்றாரின் இயல்பு. அதேபோல் முருகப் பெருமானுடைய கருணையும் அமைந்துள்ளது. முருக அவதாரத்தின் முதற்காரியம் அசுர சங்காரம். இந்தச் சங்காரத்துக்குக் கருவியாக இருப்பது வல். இதனைச் சிவபெருமானே கொடுத்தருளினார் என்று நோக்கிறது. கந்தப்புராணம்.

“ஆயதம் பின்னர் ஏவில் முதண்டத் தைம் பெரும் பூதமும் அடுவ
தேய பல்லுயிரும் ஒரு தலைமுடிப்ப(து) ஏவர்மேல் விடுகினும் அவர்தம்
மாயிருந் திறலும் வரங்களும் சிந்தி மன்னுயிர் உண்பதெப் படைக்கும்
நாயகமாவ தொரு தனிச் சுடர்வேல் நல்கியே மதலை கைக் கொடுத்தான்”

விடுத்த மாத்திரத்தில் பழமையான அண்டங்களின் ஐம்
பெரும் பூதங்களையும் அழிக்க வல்லதும் எல்லாவுயிர்களையும்
ஒருசேர முடிக்க வல்லதும் யார்மேல் விடுப்பினும் அவர்க
ளுடைய வரங்களையும் உயிரையும் ஒருங்கே யுண்பதும்
எல்லா ஆயுதங்களுக்கும் நாயகமாக விளங்குவதும் ஆகிய
ஒப்பற்ற வேலாயுதத்தை குமரவேளின் திருக்கரத்தில் சிவ
பெருமான் கொடுத்தருளினார். இது கந்தப்புராணச் செய்தி
யாகும்.

முருகன் பிறந்து சரவணப் பூந்தொட்டிலில் கிடந்து
அழுத அன்றே கடல் அழுதது; மலை அழுதது; சூரன் அழு
தான். அதாவது கடலாகிய கன்மமும் கிரௌஞ்சமலையா
கிய மாயையும் சூரனாகிய ஆணவமும் ஞானமாகிய வேலைக்
கண்டவுடன் வலியிழந்தனவென்பதே அவற்றின் உட் பொரு
ளாகும். சூரன் கடலிலே ஒளித்தபோது முருகப் பெருமான்
தனது வேலால் அக்கடலை வற்றச் செய்தான். கிரௌஞ்சம்
என்பது ஒருபறவை. தாரகாசுரனுக்கு நண்பனாகிய ஒரு
அசுரன் பெரிய மாயாவி. அவன் அப்பறவைபோன்ற மலை
வடிவத்தைக் கொண்டு தேவர்களையும் முனிவர்களையும்
மயக்கினான். தனதிடத்தில் வழியுளதுபோற் காட்டினான்.
எல்லோரும் அறிவிழந்து மதிமயங்கினர். ஒருநாள் அகத்திய
முனிவரையும் இவ்வாறு துன்புறுத்தும் முயற்சியில் அசுரன்
ஈடுபட்டான். முனிவருக்குக் கோபம் உண்டாகி, அவனை
மலைவடிவாகுமாறு சபித்து, அம்மலையும் முருகன் கைவேலால்
அழியுமெனவும் சாபங் கொடுத்தார்.

அதனால் அவ்வசுரன் மலையுருவுடனேயிருந்து அவ்வழியே
செல்லும் தேவர்களையும் இருடிகளையும் துன்பப்படுத்தினான்.
அத்தோடு நின்றுவிடவில்லை. முருகப் பெருமானின் துணை
வர்களாகிய இலக்கத்தொன்பான் வீரர்களையும் பூத சேனாதி
பதிகளையும் தன்னிடத்தே வழியிருப்பதுபோற் காட்டி அவர்
கள் அதிலே நுழைந்தவுடனே வழியை மறைத்து இருள்,
மழை, காற்று என்பவற்றை உண்டாக்கினான். அதனை
யுணர்ந்த முருகப் பெருமான், தமது திருக்கை வேலினால்

கிரௌஞ்ச மலையைத் துகள்படுத்தினார். மயங்கிய வீரர்களும் உய்வு பெற்றனர்.

அடுத்து, சூரன் நிலையைக் கவனிப்போம். தேவர்கள் இன்பத்தையே யன்றி, துன்பத்தை அறியாதவர்கள் “செல்வம் வந்துற்ற காலேத் தெய்வமும் சிறிது பேணார்” என்ற படி, தமது இன்பக் களிப்பிலே ஈசனைக்கூட மறந்து விட்டனர். அதனால் அரக்கராற் றண்டிக்கப்பட்டனர். கடிய சொற்களும் கொடிய பார்வையும் கரியமேனியும் பெரிய ரூபமும் வாய்ந்தவர் அவுணர். அவர்களின் அக்கிரமம் அதிகரித்ததால் தேவர்கள் அஞ்சினர். நீதியுரைத்தவர்களுக்குத் தண்டனை கிடைத்தது. தலைசாய்த்தவர்களுக்கு வாழ்வு கிடைத்தது. தேவர்கள் இழிந்த கருமங்களில் ஈடுபடுத்தப்பட்டார்கள். சூரன் நூற்றெட்டு யுகம் அரசாண்டான். தேவர்களையெல்லாம் இம்சைப்படுத்தினான். தேவர்களைச் சிறைவைத்தான். கொடுமைக்கு அஞ்சிய தேவர்கள் எல்லோரும் முருகா! முருகா! என்று ஓலமிட்டனர். முருகப் பெருமான் தேவர்களுக்காக இரங்கி, வீரவாகுதேவரைத் தூது போக்கி சமாதானத்துக்கு விழைந்தான். ஆனால் சூரனே “பாலனென்” நிகழ்ந்து பகைத்து நின்றான். இதனால் முருகனே நேரிற் சென்று அவுணரைக் கலக்கிச் சூரனை ஆட்படுத்தினான். வேல்பட்டபோது சூரனுக்கு ஞானமுண்டானது.

“தழுதல் வேண்டும் தாள்கள் தொழுதில் வேண்டும் அங்கை
தாழுதல் வேண்டும் சென்னிதுதித்திடல் வேண்டும்தானும்
ஆழுதல் வேண்டும் தீமை அகன்றுநான் இவற்காளாகி
வாழுதல் வேண்டும் நெஞ்சம் தடுத்தது மானம் ஒன்றே”

இதிலிருந்து, வேல்பட்டவுடனே சூரனுடைய உயிர் விளக்க முற்ற தன்மையைக் கவனிக்கலாம். வேலினால் இரு கூறு பட்ட சூரன் சேவலும் மயிலுமானான். சேவலைக் கொடியாகவும் மயிலை ஊர்தியாகவும் பெருமான் ஏற்றுக் கொண்டார். இதனையே கச்சியப்பர் “மாயையின் மகனுமன்றே வரம்பிலா அருள் பெற்றுய்ந்தான்” என்று குறிப்பிடுகிறார்.

எண்ணியதை முடிக்கும் சிறப்பு முருகப் பெருமானின் முதன்மைச் சிறப்பாகும். “முன்னியது முடித்தலின் முருகொத்தியே” என்று இலவந்திகைப் பள்ளித்துஞ்சிய நன்மாறனை நக்கீரர் பாடுகிறார். முருகப் பெருமான் திருவரு

ளிலே மிகமிக ஈடுபட்டவர் நக்கீரர். இவர், சங்ககாலப் புலவர்கள் நாற்பத் தொன்பதின்மரில் தலைசிறந்தவர். தலயாத்திரை செய்வதற்காக இவர் போகும் போது திருப்பரங்குன்றத்தை யடுத்த தடாகக் கரையிலே சிவபூசை செய்ய அமர்ந்தார். அங்கே கற்கிமுகி என்ற பூதம் தொழாயிரத்தித் தொண்ணூற்றொன்பது பேரை மலைக் குகைக்குள் அடைத்து விட்டு ஒருவருக்காகக் காத்து நின்றது. இதனால் நக்கீரரையும் மயக்கிக் குகைக்குள் அடைக்க நினைத்தது. சிவபூசை செய்து கொண்டிருந்த நக்கீரர் பக்கத்திலே நடந்த வெர்ரு காட்சியைக் கண்டு அதிசயித்தார். சிந்தை வேறு செயல் வேறாக முடிந்து விட்டது. சிவபூசையிலிருந்து வழுவிய குற்றத்துக்காகக் குகையிலடைபட்டார். ஆயிரம் என்ற எண்ணிக்கையைக் கண்டதும் பூதம் உண்பதற்குமுன் குளிக்கச் சென்றது. எல்லோரும் நக்கீரரைத் திட்டினர், உடனே முருகனை நினைத்து உள்ள முருகினார் நக்கீரர். முருகனும் வேலை எடுத்தான்; குகையைப் பிளந்தான்; பூதத்தைக் கொன்றான். நக்கீரர் உட்பட அனைவரும் கரப்பாற்றப்பட்டனர்.

“மலைமுகஞ் சுமந்த புலவர் செஞ்சொல் கொண்டு
வழிதிறந்த செங்கை வடிவேலா”

என்று அருணகிரியார் பாடுகிறார்.

திருக்கைவேலின் பெருமை ஒன்றல்ல; இரண்டல்ல; பலப்பல. வேலாயுதத்தையும் முருகப் பெருமானையும் ஒன்றாகவே கண்டு வழிபட்டனர் அசுரர்கள். “ஒளியின் சிறப்பாலும், ஆறுமுகங்களை யுடைமையானும், எம் பெருமானிடத்தினின்றும் தோன்றியமையானும் சக்தி என்ற ஒப்பற்ற பேரைப் பெற்றமையானும் உன்னைக் கந்தவேளாகவே கண்டு எமது உள்ளக் கவலை தீர்ந்தோம்” எனப் பாணுகோபன் கூறித் துதிக்கிறான்.

முருகப் பெருமான் ஞானபண்டிதன். தந்தைக்கே உபதேசஞ் செய்த மகாமேதை. அந்த ஞானத்திற்கு அறிகுறியே வேல். “வெல்” என்ற பகுதி நீண்டு “வேல்” என்ற பெயராயிற்று. எல்லாவற்றையும் வெல்லுவது அறிவுதானே. அந்த அறிவே நீண்டு ஞானமர்கும். அதுவே வேல், அது கூர்மையும் நெடுமையும் உடையது. அதனைத் துதிப்பதால் நமது அறியாமை நீங்கி மெய்ஞ்ஞானம் உதயமாகும். இந்த மெய்ஞ்ஞானமே எம்மையும் இறைவனையும் ஒன்றுவிக்கும்.

ஆறுமுகனின் ஆறுபடை வீடுகள்

பண்டிதர், நொத்தாரிசு, இ. இராமலிங்கம் கிராமசபைத்தலைவர்.

“அஞ்சுமுகந் தோன்றில் ஆறுமுகம் தோன்றும்
வெஞ்சமரந் தோன்றில் வேல் தோன்றும்—நெஞ்சில்
ஒருகால் நினைக்கின் இருகாலும் தோன்றும்
முருகா என்றோ துவார் முன்”

சிவபெருமான் ஆன்மாக்களுக்கனுக்கிரகம் புரியும் பொருட்டு மூவகைத் திருமேனிகளைக் கொண்டருளுவர். அருவம், அருவுருவம், உருவம் என்பன அவைகளே. உருவத் திருமேனிகளுள் சுப்பிரமணிய மூர்த்தமும் ஒன்று. ஆகவே சுப்பிரமணியரும் சிவபெருமானும் ஒருவரேயாவர். இது பற்றியன்றே

“ஈசனே யவனூடலால் மதலையாயினன் கா
ணைசிலா வவனறு முகத்துண்மையா லறிநீ
பேசிலாங் கவன் பரனெடு பேதகனல்லன்
தேசலாவகன் மணியிடைக் கதிர்வரு திறம்போல்”

“ஆதலினமது சத்தி அறுமுக னவனும் யாமும்
பேதகமன்றால் நம்போற் றிரிவிலன் யாண்டும் நின்றான்
ஏதமில் குழவி போல்வான் யாவையும் உணர்ந்தான் சீரும்
போதமும் அழிவில்வீடும் போற்றினர்க் கருளவல்லான்”

என்றும் கூறிப்போந்தனர்.

எங்கும் நிறைந்திருக்கும் ஈசனை நம் முன்னோர்கள் ஆலயங்களில் வைத்து வழிபடுவதை ஒரு தனிச் சிறப்பாகக் கொண்டனர். “மூர்த்திதலம் தீர்த்தம் முறையாய் வணங்கினர்க்கோர் வார்த்தை சொலச் சற்குருவும் வாய்க்கும் பராபரமே” என்ற பிரகாசம் விசேடம் பொருந்திய இத்தலங்களைச் சென்று தரிசித்தோர்க்கு சிவபெருமான் குருவாய் வந்து அனுக்கிரகம் புரிந்தருளுவர். சைவ சமயக் குரவர் நால்வரும் தலயாத்திரை செய்து வழிபட்டு முன்மாதிரி காட்டியுள்ளனர் ஆனமையின் நாமும் தலயாத்திரை செய்து கடவுளையடைய முயலவேண்டும். சிவஸ்தலங்களைச் சென்று வழிபட்டாலும் குகஸ்தலங்களைச் சென்று வழிபட்டாலும் பலன் ஒன்றே. சிவனும் சிவகுமாரனும் ஒருவரேயென்று

முன்னர்க்காட்டியதால். ஆகையால் கலியுகவரதரும் கதிர்
காமப் பெருமானும் ஆகிய கந்தசுவாமியாரின் விசேடித்த
ஆறு திருப்பதிகளைப் பற்றிக் கூறுவாம். பின் கூறப்பெறும்
ஆறு இடங்களும் வடநாட்டில் இல்லாமல் தென்னாட்டில்
இருப்பது முருகன் தனித் தமிழ்ப் பெருங்கடவுள் என்பதை
வலியுறுத்தும்.

திருப்பரங்குன்றம்

“இருப்பரங் குறைத்திடு எஃக வேலுடைப்
பொருப்பரங் குணர்வுற புதல் விதன்மிசை
விருப்பரங் கமசுடை விளங்கக் காட்டிய
திருப்பரங் குன்றமர் சேயைப் போற்றுவாம்”

இத்தலம் மதுரைக்குத் தென்மேற்கே திருநெல்வேலிக்
குச் செல்லும் இருப்புப் பாதையில் நாலுமைல் தூரத்தி
லுள்ளது. புகையிரத நிலையத்திலிருந்து ஆலயம் கால்மைல்
தூரம் ‘பஸ்’ வண்டிவழியாகவும் போகலாம். நாயன்மா
ரைப்போல் நடந்து வழிபடுபவரை இக்காலத்தில் காண்
டலரிது. இங்குதான் நக்கீரர் சிவபூசையில் தவறு நேர்ந்த
பொழுது பூதத்தால் குகையுள் அடைக்கப்பட்டவேளை திரு
முருகாற்றுப்படைபாடி வேலன் அருளால் விடுதலைபெற்று
குகையினின்றும் வெளிவந்தனர். பராசர முனிவரின் ஆறு
புத்திரரும் பாவவிமோசனம் அடைந்ததுமித்தலத்திலேயே.
இன்னும் தெய்வயானை அம்மையாரின் திருமணம் நடை
பெற்றதும் இங்குதான். இதற்குத் தலபுராணம் ஒன்றுண்டு.

இது மலையில் குடைந்தெடுக்கப்பட்ட கோயில்; சுப்பிர
மணியப்பெருமானினதும் தெய்வயானை அம்மையாரினதும்
உருவங்கள் செதுக்கப்பட்டிருக்கும் திறன் வியக்கற்பாலது.
வள்ளியம்மையாரின் வடிவம் செதுக்கப்பட்டிலது. கவனிக்
குக. சந்நிதானத்துக்கு சிறிது தூரத்தில் சரவணப் பொய்
கைத் தீர்த்தமுளது. யானை (வாகனத்தின்) மூலம் இங்கி
ருந்து நீரெடுத்து அபிடேகம் நடத்துவர். அடிவாரத்துக்
கோவிலைக் கும்பிட்டவுடன் மேல்மலைக்குச் செல்வர். செல்
லும்போது நெற்பொரி எடுத்துச் செல்லும் வழக்கமுண்டு.
மேல்மலையில் காசி தீர்த்தமெனப்படும் ஒரு சுளை நீருண்டு.

அதில் பொன்னிறமான மீன்கள் வசிக்கின்றன. அவைகளுக்கு இடுவதற்கே நெற்பொரி எடுத்துச் செல்வர். குட்டிச் சிறை வைத்த பிரமாவின் உருவச் சிலையும் ஒன்று மேல்மலையிலுண்டு. இது குமரப்பெருமானின் தலமாகவன்றி சிவபெருமான் தலமாகவும் முன்விளங்கியது. மலையின் நடுவில் முஸ்லீம்கள் தங்கள் மதத்திற்குரிய ஆலயமொன்றமைத்து அதில் வசிக்கும் கடவுளுக்கு “ஸ்கந்தநபி” எனப் பெயரிட்டு இம்மலையில் வெள்ளிக்கிழமை தோறும் விசேட ஆராதனை புரிவர்.

மலையுருக் கொண்ட வுடல் வாளரக்கர்
வெள்ளமும் தூரும் புள்ளியற் பொருப்பும்
நெடுங்கடல் கிடங்கு, மொருங்குயிர் பருகிய
மணிவேற் குமரன் முதனிலைக் குன்றும் (கல்லாடம்)
மண்பரிய வானம் வறப்பினும் மன்னுகமா
தண் பரங்குன்றம் நினக்கு (பரிபாடல்)

இச் செய்யுள்களால் திருப்பரங் குன்றம் முருகப்பெருமானுக்குரிய முக்கிய தலமாக விளங்குகின்றது.

திருச்சீரலைவாய் (திருச்செந்தூர்)

சூரலைவாயிடைத் தொலைத்து மார்புகண்டு
ஈரலைவாயிடு ஷைக மேந்தியே
வேரலைவாய் தருவெள்ளிவெற் பொரிஇச்
சீரலைவாய் வருசேயைப் போற்றுவாம்.

இத்தலம் மதுரையிலிருந்து திருநெல்வேலிக்குச் சென்று அங்கிருந்து கிழக்கே செல்லும் இருப்புப்பாதையின் அந்தத் திலுள்ளது. கோவில் புகையிரத நிலையத்திலிருந்து அரைமைல் இருக்கும். ‘பஸ்’ வண்டியாலும் போகலாம், கடற்கரையருகில் இருப்பதால் அலைவாய் என்று அழைக்கப்படுகிறது. தெள்ளு திரை கொழிக்கும் செந்தூர் என்றார் குமரகுருபரர். வியாழபகவானால் சூரபன்மன் ஆகியோர்களின் சரித்திரங்களை நன்கு தெரிந்து வீரவாகுதேவரைத் தூதுவிடுத்து குமாரசுவாமியார் யுத்தத்திற்குப் புறப்பட்ட இடம் இது.

இக் கோவிலைச் சிதம்பரத்துத் தில்லை மூவாயிரவர் போல திரிபுரசுந்தரர் என்னும் இரண்டாயிரம் பிராமணர் தங்கள் சொந்தமென்பர். அவர்களே அருச்சுணப்பணம்

வாங்கி விபூதிப் பிரசாதம் அனுப்புபவர்கள். ஆனால் கோயிலின் நித்திய நைமித்திய கருமங்களைப் புரிவதற்கு 'போற்றிமார்' எனப்படும் மலையாளத்துப் பூசுரர்களே உரிமையுடையர். இவர்கள் கன்னக் குடுமி உடையர். இக் கோவிலுக்கு இரண்டு மூலஸ்தானங்கள் உள்ளன. ஒன்று கந்தசுவாமியாருடையது மற்றது ஆறுமுக சுவாமியாருடையது. புராணங்களில் பல தீர்த்தங்கள் கூறப்பட்டனும் வதாரம்ப தீர்த்தமும் கந்தபுஸ்கரணி தீர்த்தமுமே விசேடித்தவை. பின்னையது ஒருசிறு குடுகுக்கிணறு. ஒரு செம்புதான் புகுமளவுள்ளது. வெப்பமான நீரையுடையது. நாள்முழுவதும் செம்புகொண்டு அள்ளினாலும் நீர்மட்டம் குறையாதது. கடற்கரையருகில் இப்படி அமைந்திருப்பது கந்தனின் கருணையைக் காட்டும்.

ஆறுகொலா மவர்தம் திருமா முகம்
ஆறுகொலா மவர் தோற்றிய ஓர்இடம்
ஆறுகொலா மவர் தானமும் நூல்களும்
ஆறுகொலா மவர் மந்திரம் தாயே.

என ஒரு அன்பர் பாடினார்.

ஆறுமுகசுவாமி சந்நிதானத்தினின்றும் (1) பஞ்சமந்திரங்களுடன் பிரணவமும் சேர்ந்து ஆறுமுகமானவனேயென்றும், (2) பராசத்தி, ஆதிசத்தி, ஞானசத்தி, இச்சாசத்தி, கிரியாசத்திகளுடன் குடிவாசத்தியும் சேர்ந்து ஆறுமுகமானவனே யென்றும், (3) ஆறுமுகமும் தன்முகமாம் என்ற ஆறுமுகனே என்றும், (4) ஒருமுகம் பல கிரணங்களை விளித்ததென்றும் வரங்கொடுக்குமுகம் ஒன்றென்றும், யாகங்களைத் தீங்குவராபற் காப்பது ஒருமுகமென்றும், விளங்காத பொருள்களைச் சந்திரனைப் போலநின்று விளக்குவது ஒருமுகமென்றும், பகைவரை அழித்துக் களவேள்வியைச் செய்தது ஒருமுகமென்றும், வள்ளியோடு சிரித்து விளையாடியது ஒருமுகமென்றும் இவ்வாறு ஆறுமுகமான கடவுளே என்றும் (5) சூரனைத்தடிந்த திருமுகமென்றும், பேரின்ப வாழ்வுதரும் திருமுகமென்றும் வேதங்கள் ஆகமங்கள் சொல்லும் முகமென்றும், பாசவினை நீக்குமுகமென்றும், வள்ளி தெய்வானைக்குப் போகமளிக்கும் திருமுகம் தெய்வவரங்

கொடுக்கும் முகமென்றும் ஆறுமுகங்களை உடையவனே என்றும், (6) ஏறுமயில் ஏறி விளையாடுமுகமொன்றே முதலிய ஆறுமுகங்களை உடையவனே என்றும் பலவாறு பலர் துதிப்பதைக் காணலாம்.

திருவாவினன் குடி (பழனி)

காவினன் குடிஔறு காமர் பொன்னகர்
மேவினன் குடிவர விளியச் சூர்முதல்
பூவினன் குடிஔயம் பொருட்டு மாலுற
வாவினன் குடிவருவ மலற் போற்றுவாம்.

மதுரையினின்றும் வடக்கேயுள்ள திண்டுக்கல் புகையிரதச் சந்தியை யடைந்து மேற்குமுகமாக வண்டி மாரி ஏறி முப்பதுமைல் தூரம் சென்றால் பழனிப் புகையிரத நிலையத்தையடையலாம். அதனின்றும் மூன்று மைல் நடந்தால் கோவிலைப் போய்ச் சேரலாம். பழனித்தல புராண மொன்றுண்டு. இத்தலத்திற்கு சித்தன் வாழ்வு என்ற பெயருமுண்டு. போகரிஷி இவ்விடத்தில் 64 பாஷாணங்களினால் அமைந்த ஒரு உருவை ஏற்படுத்தி வழிபாடாற்றி ஈற்றில் இங்கே சமாதியாயினர் என்பது ஒருவரலாறு, சிதம்பரத்தில் திருமூலர் சமாதியாயினமைபோல.

இப்பழனிமலையின் அடிவாரத்தில் ஒரு ஆலயமும் உச்சியில் ஒரு ஆலயமும் உண்டு. பாதமலையில் உள்ளதைத் திருவாவினன் குடிக்கோவிலென்றும் உச்சிமலையில் உள்ளதை பழனிமலைக் கோவிலென்று மழைப்பர். வையாபுரி சண்முகநதி என்ற தீர்த்தங்களுமுண்டு. சண்முகநதியில் நீராடியே உச்சிமலைத் தரிசனத்திற்குச் செல்வர். மேல்மலை அபிடேக தீர்த்தத்தை ஒருமாதகாலமாகுதல் ஒருவன் தவறாது அருந்தி வந்தால் தீராதநோய்களெல்லாம் தீருமென்பர். பத்தியோடு எடுக்கும் பழனிமலைக் காவடியின் சிறப்புப் பகரவொண்ணாது. "மெய்தானரும்பி விதிர் விதிர்த் துன்விரையார் கழற்கென்கைதான் தலைவைத்துக் கண்ணீர் ததும்பி வெதும்பி உள்ளம் பொய்தான் தவிர்ந்துன்னைப் போற்றி சயசய போற்றி" என்ற திருவாசகத்தை அது நீனைவூட்டும். இடும்பனை பழனிமலைக் காவடி எடுத்ததினால் காவடிகாரர் இடும்பனைத் தொழுதுசெல்வர்.

சுப்பிரமணியப் பெருமான் கைலாயமலையின் நின்றுத் திருவேங்கடமலையில் வந்து தங்கிப் பின் இமய மலையில் வந்தமர்ந்தருளிஞர் என்பதும் புராணக்கதை. பூர்வத்தில் சுப்பிரமணிய தலமாகவிருந்த இத்தலம் பின் விஷ்ணுதலமாக மாறித் திருப்பதி என்ற பெயருடன் விளங்குகின்றது. மாற்றும் பொழுது வழக்கு நடந்ததென்பர். வேங்கடசுப்பிரமணியன் திருப்பதித் தெய்வி என்ற பெயர்களை மக்கள் இன்றும் வைத்து வழங்கிவருவது இதற்கோர் சான்றாகும்.

இத்தலத்தில் சுவாமி ஆண்டி ப்பண்டாரவேடமாய் அமர்ந்திருப்பர். தீர்த்தம்மாத்திரமன்றி விபூதி பஞ்சாமிர்தமும் விசேஷித்தவை. எல்லாத்தலங்களிலும் இவைகளை வாங்கலாம். பல அற்புதங்கள் இன்றும் பழனியில் நடப்பனவாகக் கூறுவர்.

“அமரர்க் கிறையே வணங்கிய பழனித் திருவாவினன் குடி அதனிற் குடியா யிருந்தருள் பெரு மாளே”

என்று அருணகிரியார் பாடுவர்.

திருவேரகம் (சுவாமிமலை)

நீரகத் தேதனை நினைய மன்பி னோர்
பேரகத் தமர்தரும் பிறவிநீத் திடும்
தாரகத் துருவமாம் தலைமை யெய்திய
வேரகத் தறுமுகத் தடிகள் போற்றுவாம்.

முன் கூறிய மூன்றுதலங்களும் மதுரை மாவட்டத்திலுள்ளன. சுவாமி மலையோ தஞ்சைமாவட்டத்திலுள்ளது. கும்பகோணத்திற்கு மேற்கே மூன்று மைல் தூரத்தில் காவிரியின் வடபக்கலிற் பல வளங்கள் நிறைந்துள்ளன. சுவாமிமலை என்ற புகையிரத நிலையமுமொன்றுண்டு. அருணகிரியார் கருத்துப்படி திருவேரகச் சுவாமிமலை என்பது “ஏரக வெற்பெனும் அற்புதம் மிக்க, சுவாமிமலைப் பதிமெச்சிய சித்த, என்ற பாடலினால் தெரியலாம். ஆனால் திருமுருகாற்றுப்படைக்கு உரை எழுதிய நச்சினூர்க்கினியர் ஏரகம் மலைநாட்டிலுள்ளதொரு திருப்பதி எனக் கூறிப் போந்தமையால் மலைநாட்டிலுள்ள உடுப்பி சுப்பிரமணியசுவாமி கோவிலைத் திருவேரகம் என்று கருதுவாருமுளர்.

சுவாமிக்கு உபதேசம் செய்த மலையாதலினால் சுவாமிமலை என்ற பெயர் வந்ததென்பர். சுவாமிநாதன் என்பதும் இது. இதனாற் போலும் முருகன் கோவில் மலையின் உச்சி

யிலும் சிவன் கோவில் மலையின் பக்கலிலும் மேலும் கீழு
மாகவிருக்கின்றன. உபதேசம் செய்ததை

“என்றலும் நகைத்து மைந்த எமக்கருள் மறையினென்ற
தந்திருச் செவியை நல்கச்சண் முகன் குடிலை யென்றும்
ஒன்றொரு பதத்தினுண்மை உரைத்தனன் உரைத்தல் கேட்டு
நன்றருள் புரிந்தான் என்ப ஞான நாயகனும் அண்ணல்”

என்பதனால் அறியலாம்.

இச்சுவாமி மலைக்குக் குருமலை என்றும், சுவாமிக்கு குரு
நாதன் என்றும் பெயர். சிவபெருமானுக்குக் குருவாய் வந்
தமர்ந்த விடமாதலினாலோ அன்றேல் அகத்தியர், நக்கீரர்
அருணகிரியார் போன்ற மெய்யடியார்களுக்குக் குருவாய்
வந்து காட்சிகொடுத்தருளினமையாலோ வந்த பெயரோ
தெரியவில்லை. இருந்தாலும் அருணகிரிநாதருக்குப் பாத
தரிசனம் கொடுத்ததலம் இதுவென்பது உண்மை.

“சூளிகை யுயர்ந்த கோபுர, மாளிகை பொன் இஞ்சி சூழ் தரு,
சுவாமி மலைநின் றுலாவிய பெருமாளே”

என்றும்,

‘ஏரன திர்த்துவந்து நீர்கள் கட்டி அன்று
தான் நிறைக்க வந்த தொரு சாலி
யேமிகுத்து யர்ந்தமா வயற்கார் மிஞ்சும்
ஏரகத் தமர்ந்த பெருமாளே”

என்றும் அருணகிரிநாதர் பாடுவர்.

குன்றுதோருடல்

“ஒன்று தோருடலை யொருவி யாவிமெய்
துன்று தோருடலைத் தொடங்கி யைவகை
மன்று தோருடிய வள்ளல் காமுற
குன்று தோருடிய குமரன் போற்றுவாம்”

இது ஆறுபடை வீடுகளில் ஒன்றாதலால் அவ்விடத்துள்ள
தென்பது தெரியவில்லை. இது ஒரு தலமென்பாரும், எல்லா
மலைகளிலும் முருகன் சென்று ஆடுவதைவிட எல்லாமலை
களையும் பற்றிய தலமே இதுவென்பாருமெனப் பல திறத்
தினருளர். “சேயோன் மேயமை வரை யுலகம்” என்ற தொல்
காப்பிய வடியால் முருகன் குறிஞ்சிநிலக் கடவுள் என்பது
பெறப்படுமாதலினால் பல சிகரங்கள் குவிந்துள்ள சேரநாட்டுத்

249683

தலங்களிலொன்றாய் இருத்தலும் கூடுமென்பாருமுளர். தந்தையாராகிய சிவபெருமான் சிதம்பரம் மதுரை திருநெல்வேலி, திருக்குற்றலம், திருவாலங்காடு என்ற ஐந்து தலங்களிலும் பஞ்சகிருத்திய நடனம் புரிவதுபோன்று, “துன்னுகயிலாசகிரி மேருகிரி கந்தமலை, தோகைமலை, மேவிய விராலிமலை, மன்னியசுவாமிமலையும், சிறந்த சென்னிமலை வேளூர் கடம்பமலை திருவருணைக் கோபுரம், திருவாவினன்குடி பறங்கிமலை திருத்தணி திருச்செந்தி முதலான எண்ணப்படாத கோடி எத்தலமும் நின்கருணை வைத்து வினையாடல் என்று சொல்லுவேன் தன்னை நிகர் ஒவ்வாத பன்னிருகை வேலனே சர்வகோபாலன் மருகா சதுர்மறைகளே தந்த பரம குருவாய் வந்த சரவணபவானந்தனே” என்றபடி மகனாகிய சுப்பிரமணியரும் பலமலைகளில் நின்றும் திருவினையாடல் செய்தருளுவர். இதிற் கூறப்பெறாத கமுகுமலை கதிரமலை முதலிய பல தலங்களையு மிதிலடக்கலாம்.

“வேந்த குமாரகுக சேந்தித மயூரதட
வேங்கடமா மலையில் உறைவோனே”

என்றார் திருப்புகழாசிரியர். திருப்பதியை வடநாட்டார் சுப்பிரமணிய மகா தேவாவின் தலமென வணங்குவார்.

பழமுதிர் சோலை

“எழ முதிசைப் புனத் தினறவி முன்புதன்
கிழ முதிரிள நலம் கிடைப்ப முன்னவன்
மழ முதிர் களிநென வருதல் வேண்டிய
பழ முதிர் சோலையம் பகவற் போற்றுவாம்”

தொண்டைமண்டலச் சிற்றூர் மாவட்டத்தில் திருத்தணிகைக்கு வடக்கே முப்பது மைல் தூரத்தில் ‘பஸ்’ வண்டியால் பிரயாணஞ் செய்யக் கூடியதாய், (புகைவண்டியாலும் போகலாம்) இன்னும் வேடர்களோடு தினப்புனங்களையுங்காணக்கூடியதாய் உள்ள வள்ளிமலையே இத்தலமென்பாரும், மதுரைக்கு வடக்கே 15 மைல் தூரத்தில் ‘பஸ்’ வண்டியால் போகவசதியுள்ளதாய், கள்ளழகர்மலை திருமாலிருஞ்சோலை, சோலைமலை என்ற பெயர்களை யுடைய தலமே இத்தலமென்பாரும் எனப்பல வகையினர் உளர்,

வள்ளிமலையைப் பற்றிய திருப்புகழ்களிலே வள்ளிதிருமணம் இங்கு நடைபெற்றதாகவே கருதக்கூடிய வகையில் பல பாடல்கள் உள்ளன. வேடுவவாழ்வும் திணைப்புனமும் மலையில் இணைத்திருக்கும் சிற்பவேலையும் பார்க்கவேண்டியன. கள்ளழகர்மலை இக்காலத்தில் விஷ்ணுதலமாக விளங்குகின்றது. திருப்பதியைப்போல வில்வபத்திரபூசை நடைபெறுதலும், விபூதி குவித்து வைப்பதும் இன்னும் நடைபெறுகின்றன. அத்துடன் கொடித்தம்பத்தில் உள்ள எழுத்துக்கள் கீறிடப்பட்டு விளக்கமுறாமல் செய்திருப்பதும் இதுமுன் முருகன்தலமென்பதும் உண்மை. அவ்விடத்து மக்கள் சிறிது காலத்துக்குமுன் குமரன் ஆலயமமைக்க முற்பட்டபோது வைஷ்ணவர்கள் தடுத்துவிட்டனர்.

சிறப்பு மிக்க திருவிழாக்களிலும், வெறியாட்டுக்காலங்களிலும், காடுகளிலும், சோலைகளிலும், ஆற்றுத்திட்டிகளிலும், குளங்களிலும், சந்திகளிலும், கடம்பமரத்தடியிலும், பொதுவிடங்களிலும், மலைகளிலும் வீற்றிருக்கும் முருகன் இப்பழமுதிர் சோலை என்னும் தலத்தை மிகவும் விரும்பி உறைவான். ஆகவே அங்குசென்று பெறவேண்டிய வரங்களைப் பெற்றுக் கொள்வாயாக.

“ஆறு திருப்பதி கண்டா நெழுத்தும் அன்பினுடன்
கூறுபவர் சிந்தை குடிகொண்டோனே”

என்றன குமரகுருபரசுவாமிகளும்.

சிவநெறிச் செல்வர்கள்!

கோயில்களில், நடனம் வாணவிளையாட்டுப் போன்ற ஆடம்பரமான வீண்செலவுகளை விடுங்கள். தேவார திருவாசக பாராயணம் சைவப் பிரசங்கங்கள் முதலியவற்றைச் செய்வியுங்கள். உங்கள் குடும்பத்தோடு தவறாது சென்று சமயச் சொற்பொழிவுகளைக் கேளுங்கள். கோவில்களைச் சமீபமாகப் புதிதாகக் கட்டுவியாதொழியுங்கள். நீங்கள் பாடுபட்டுத் தேடிய பணத்தை வேடிக்கைகளுக்குச் செலவுசெய்து பழிபாவங்களைத் தேடிக்கொள்ளாதீர்கள். கல்வியறிவில்லாதவரையும் நல்லொழுக்கம் சாந்தயில்லாதவரையும் குருமாரெனக் கைக்கொள்ளாது நீக்கிவிடுங்கள்.

பன்னிரு தடந்தோள் வள்ளல்

வித்துவான் பொன். முத்துக்குமாரன் B O L.

பரம ஏழை ஒருவன் பசிக்கொடுமையால் துடிக்கின்றான். அரைவயிற்றுணவுதானும் அகப்படவில்லை. யாராவது மனமிரங்கிப் பாராரா என்று அவன் நெஞ்சம் ஏங்குகின்றது. அப்பொழுதுதான் அதிர்ஷ்டவசமாக ஒருசெய்தி - அருமையான செய்தி அவன் செவியில் கேட்கிறது. மனம் விரும்பியவாறு அவன் வங்கியிலிருந்து பணம் பெற்றுக் கொள்ளலாம் என்பது அந்தநற்செய்தி! ஏழை துள்ளி எழுந்தான். பசிதீர உணவு வாங்கி உருசிபார்த்து உண்டான். குடியிருக்க அழகான இல்லம் கொண்டான். மனம் விரும்பியவாறு வகை வகையான இன்பங்கள் துய்த்தான். அவனது ஆசை குரங்காட்டம் ஆடியது. நெடிய மனையில் வாழ்ந்தவன் குடிசை வாழ்வை நாடினான். குடிசை வாழ்வு கசந்ததும் நெடியமனையைத் தேடினான். அவ்வாறே உண்பனவும் உடுப்பனவும் அவன் பெற்று அனுபவியாதன இல்லை. முடிவிலே அவன்மனத்திலே நூதனமானதோர் தாகம் பிறந்தது. தனக்கு வேண்டிய வேண்டிய பொருளை மெல்லாம் வெறுக்காது தந்து தந்து தன் விருப்பப்படி அனுபவித்தற்கு உதவும் அந்த உபகாரி யார்? இதனை அறிய வேண்டும் என்பதே அவ்வேழையின் இறுதி ஆசை. அந்த ஆசைகாரணமாக அவன் மனம் உலகப்பொருள் ஒன்றிலும் செல்லவில்லை இரவும் பகலும், கனவும் நினைவும் அவ்வாசையே அவனை ஆட்கொண்டது. ஏழையின் எண்ணத்தை அறிந்து இரங்கி, அவ்வள்ளல் அவன்முன் எதிர்ப்பட்டார். அப்பொழுது அவ்வேழையின் நிலை எத்தகைய இன்பமயமாய் இருக்கும்? அவ்வேழைக்குக் கிடைத்த அவ்வள்ளல் போல் ஒரு வள்ளல் நமக்குக் கிடைக்க மாட்டாரா? அந்த ஏழைக்கு விருப்பம் தீரக் கொடுத்துதவிய வள்ளலைப் போல நமது எண்ண மெல்லாம் ஈடேற ஒருவள்ளல் இரங்கி நமக்கு உதவமாட்டாரா? அப்படி ஒரு வள்ளல் இல்லை என்பவர், பாவம், அறிவில்லாதவர்கள்! ஏழைக்கிரங்கிய அந்த வள்ளலை விடப்பல் கோடிமடங்கு உயர்ந்த, ஒப்பற்ற

வள்ளல் ஒருவர் உள்ளார்! அவர் தாம் பன்னிருதடந்தோள்
வள்ளல்!

ஆறுமுக வள்ளல் நம்மிடத்தில் கொண்டுள்ள அருளும்
அவர் நமக்குச் செய்யும் உபகாரமும் இவ்வளவு அவ்வளவு
அல்ல! அறியாமையாகிய இருளிலே கிடந்து ஆசையாகிய
பசி வருத்த, வருத்த அப் பசியைத் தீர்த்தற்கு யார் உதவு
வார் என்று அலமந்து இருந்த நமக்கு இந்த வையகத்தை
யும் இவ்வையகத்தில் வாழ்வதற்கு உடம்பினையும் தந்தவர்
அந்த வள்ளல் அல்லவா? இந்த உடம்பினையும் உலகத்தினை
யும் அவர் தந்ததோடு விடவில்லை. நம்மோடு உடனாகி
நின்று நம்மைப் படிமுறையாகத் திருத்தியருளுதலும் செய்
கின்றார்! தாய் தந்தையர் தம் பிள்ளைகள் களவு முதலிய
தீய செயல்களைச் செய்தலைக் கண்டால் அவர்கள் அவ்வாறு
செய்யாமல் உடனே தடுத்து அப்பிள்ளைகள் நல்வழியிலே
செல்லவும் நல்லதையே செய்யவும் விடுகின்றனர். எமது பரம
பிதாவாகிய முருகப்பெருமான் நமது இச்சைப்படியே தீயதை
யும் நல்லதையும் செய்ய விட்டு, அவ்வவற்றின் பயனையும் அனு
பவிக்கச் செய்து, நாம் விரும்பிச் செய்த அந்த நல்வினை
தீவினைகளிலே மெல்ல மெல்ல நமக்கு உவர்ப்பு ஏற்படச்
செய்யும் அவ்வள்ளலின் பெருங் கருணையை என்னென்பது!

அழுக்கு நிறைந்த ஆடைக்கு அழகான நிறமூட்டுவோர்
முதலில் அழுக்கைப் போக்கிப் பின்னரே நிறத்தை ஊட்டு
வர். ஆசை நிறைந்த ஆன்மாவினை அருட்டேசு நிறைந்த
தாக்குதற் பொருட்டு இறைவன் அவ்வாசை தீரும் வகை
யில் பலப்பல பிறவிகளைச் சலிக்காமல் தந்தருளுகின்றான்.
எல்லாப்பிறப்பும் பிறந்து இளைத்தேன் என்ற நிலை நமக்கு
ஈற்றில் உண்டாகின்றது. அந்தச் சமயம் பார்த்து இறை
வன் தன்னை வணங்கும் தூய அன்பினை நமக்குத் தருகின்
றான். முன்பு தன்னைக் குறித்தும், தன் மனைவி மக்களைக்
குறித்தும், தன் நண்பரைக் குறித்தும், தன்னாட்டவரைக்
குறித்தும், அல்லும் பகலும் அலைந்தும் உலைந்தும் அற்ப
இன்பந் தேடிய ஒருவன் இறைவனளித்த இன்ப அன்பினைப்
பெற்றதும் இறைவனையும் இறைவனடியார்களையும் வணங்கு
தலிலும், அவர்பணி செய்தலிலும் இன்பங் காண்கின்றான்.
தன் மனையையும் தன்னைச் சேர்ந்தாரையும் புனைந்தும் வனைந்
தும் உள்ளம் பூரித்த நாம், இறையன்பு எய்தப் பெறுவோமா

கில் “ஆமாறுன் திருவடிக்கே அகங்குழையேன், அன்புரு கேன், பூமாலை புனைந்தேத்தேன் புகழ்ந்தேத்தேன், புத்தே ளிர் கோமான் நிந்திருக்கோயில் தூகேன், மெழுகேன், கூத்தாடேன்; சாமாறே விரைகின்றேன்” என்றுதான் இரங்கித் துடிப்போம். இவ்வாறு ஆறுமுகவள்ளல் நம்மை ஆசையாகிய புன்னெறி விலக்கி இறையன்பாகிய நன்னெறி யொழுகச் செய்வராகில், அவரது வள்ளன்மையை என்னென்பது!

ஐம்புலன்களின் வழியிற் செல்லாமல் அன்புவழியிலே செல்லும்போது நினைப்பனவும் சொல்வனவும் செய்வனவும் அன்புமயமே ஆகின்றன. அதுவரையில் நமக்குத் தோன்றாது நின்று நம் உயிருக்குள் உயிராய் நின்று நம்மை நல்வழிப்படுத்திய அந்தக் கந்தவேள் அருட்குருவாய் வந்து உண்மையறிவை உணர்த்தியருள்கின்றார். அந்த அறிவு ஐயந்திரிபுக்கு அப்பாற்பட்ட அறிவு; மாசற்ற அறிவு மெய்யறிவு. அதனை நவையறு காட்சி என்பர் அனுபூதிபெற்ற ஆன்றோர். அந்தக் காட்சியை அறுமுகன் நமக்கு அளித்ததும் நாம் ஆர், நம் உள்ளம் யாது, ஞானங்கள் யாவை? என்ற உண்மை வெளிக்கும். உண்மையை உள்ளவாறு கண்டதும் பொய்பொய்யாகப் போய் ஒழியும்.

அறிவும் இன்பமும் சிறிதும் இன்றி இப்பியை வெள்ளியென்றும், இன்னலை இன்பமென்றும் கண்டு மயங்கி உழன்ற உயிருக்கு மாட்சிமிக்க காட்சியையும் என்றும் குன்றாத இன்பத்தையும் தானே இரங்கித் தந்தருளிய வள்ளலாகிய அறுமுகப் பெம்மான் அவ்வளவில் நம்மைவிட்டுவிடுவதில்லை. நம்மையே அடிமையாக்கிக் கொள்கின்றார். நாம் அவருக்கு அடிமையானதும் சும்மாவிருக்கும் சுகத்தைப் பெறுகின்றோம். அளவில்லாத பிறவி களில் ஓய்வு ஒழிவு இன்றி நினைந்து நினைந்து, பேசிப் பேசி, எண்ணிறந்த நல்வினை தீவினைகளைச் செய்து செய்து உய்வேகாணாது உழன்ற நாம் ஆண்டவனின் அருட்பெருங் கருணையால் ஆனந்த மயமான உயர்நிலையைப் பெறுகின்றோம். நமது சிந்தையில் நின்று அவன் நினைக்கின்றான். நமது வாக்கில் நின்று அவன் பேசுகின்றான். நமது கரணங்களைக் கொண்டு அவன் தொழிற்படுகின்றான். நாம் சும்மாவிருக்கின்றோம். இதற்குமுன் நம் உயிர் ஆணவமயமாய் இருந்தது. நமது உடல் மாயா மயமாய் இருந்தது. இறைவன் நம்மை ஆண்டு கொண்டதும் நம் உயிர் சிவமயமாகின்றது. நம்மறிவு சிவஞான மயமாகின்றது. நம் செயல்கள் சிவன் செயல்களாகின்றன. இந்த உயரிய நிலையை அனுபவித்தின்புற்ற மணிவாசகப் பெருமான்

“முத்திநெறி யறியாத முர்க்கரொடு முயல்வேனைப்
பத்திநெறி யறிவித்துப் பழவினைகள் பாறும் வண்ணம்
சித்தமலம் அறுவித்துச் சீவம் ஆக்கி எனை ஆண்ட
அத்தன் எனக்கு அருளிய வாறு ஆர்பெறுவார் அச்சோவே”

என அருளியுள்ளார்.

உலகத்தில் நாம் கண்டும் கேட்டும் அறிந்தவள்ளல் களில் ஒருசாரார் நாம் கேட்ட பொருளை இல்லையென்மூலம் கொடுப்பவர்கள். மற்றொருசாரார் நாம் கேளாமுன்னரே குறிப் பறிந்து குறைதீரக் கொடுப்பவர். வேறும் ஒரு சாராரோ நாம் பிறரொருவரிடத்திற் சென்று இல்லை யென்று கேளா வகையில் நம்மைச் செல்வராகவும் ஈகை செய்ய வல்ல வராகவும் தக்கவகையில் கொடுக்கவல்லவர். இந்தவள்ளல் கள் எல்லாரினும் வானேங்கு சிறப்புடைய வள்ளல் பன்னிரு தடந்தோள் வள்ளலாவார். அவர் நமது உயிருக்குள் உயிராய் இருந்து நம்மை உய்விக்கின்றார். அவர் தமது பன்னிரண்டு கைகளாலும் நமது குறைதீர வழங்குகின்றார். அவரது கொடைச் சிறப்பு இத்தன்மையது என்று கூறமுடியாத மிகச் சிறப்பு வாய்ந்தது. அவர் இருக்கும் இடம் என ஒன்று இல்லை. மலையிலும் இருப்பார். வனத்திலும் இருப்பார். காடும், காவும் கவின்பெறு துருத்தியும், யாறும் குளமும் வேறு பல் வைப்பும், சதுக்கமும் சந்தியும் புதுப்பூங் கடம் பும், மன்றமும், பொதியிலும் கந்துடைநிலையும் ஆகிய எங்கும் உள்ளார் என்றும் உள்ளார், அவரை அடைந்து வணங்கினால் அவர் வழங்குவதுதான் யாது?

“இருள்நிற முந்நீர் வளைஇய உலகத்து
ஒரு நீ ஆகித் தோன்ற விழுவிய
பெறலரும் பரிசில் நல்கும்”

என நக்கீரர் நமக்கு உறுதியாகக் கூறுகின்றார். பிறரிடத் தில் பெறமுடியாத மேன்மை வாய்ந்த அரிய பரிசிலை சிவ மாந்தன்மைப் பெருவாழ்வினை வழங்கும் அவ்வள்ளலின் பன்னிருதடந்தோளையும் பாததாமரையையும் பணிந்து வாழ்த்துவோமாக.

“புன்னெறி யதனிற் செல்லும் போக்கினை விலக்கி மேலாம்
நன்னெறி ஒழுகச்செய்து நவையறு காட்சிநல்கி
என்னையும் அடியாக்கி இருவினை நீக்கி ஆண்ட
பன்னிரு தடந்தோள் வள்ளல் பாத பங்கயங்கள் போற்றி”

முருகன் கருணை

பண்டித வித்துவான், க. கி. நடராஜன் அவர்கள். B. O. L., DIP. ED.

ஐந்துமுகத்தோ டதோமுகமுஞ் சேர்ந்து ஆறுமுகமாய்த் திருவவதாரஞ் செய்தருளிய முருகன் முழுமுதற் கடவுளாவான். அவன் என்றும் இனையவன். 'என்றும் இனையாய் அழகியாய் ஏறார்ந்தானேறே' என்று பாடினார்கள் பெரியோர். "என்றும் அழியாத இளமைக்கார" என்றார் அருணகிரியார். "பண்டைத்தன் மணங்கமழ் தெய்வத்து இளநலங்காட்டி" என்றார் நற்றமிழ் வல்ல நக்கீரர். மன்மதன் அழகுத்தெய்வம். ஆயிரம் மன்மதர்கள் கூடினாலும் முருகன் திருவடி யழகுக்கு ஈடாகுமா? அவனுக்கு உவமை சொல்லவும் முடியுமா? என்கிறான் சூரன்.

ஆயிரங் கோடி காமர் அழகெலாந் திரண்டொன் ருகி
மேயின எனினும் செவ்வேள் விமலமாஞ் சரணந் தன்னில்
தாயநல் லெழிலுக் காற்றூ தென்றிடின் இனைய தொல்லோன்
மாயிரு வடிவுக் கெல்லாம் உவமையார் வகுக்க வல்லார்?

என்பது சூரன் கூற்றாகக் கச்சியப்பசிவாசாரியார் கூறும் பாட்டு.

அவன் தமிழ்த் தெய்வம். தமிழ் மொழி வரலாறு கூற வந்தவர்கள் இம்மொழி ஆதி காலத்துத் திரிபுரமெரித்த விரிசடைக் கடவுளாலும், அதன்பின் சூர்முதல் தடிந்த வீரவேல் முருகனாலும் வளர்க்கப்பட்டதென்பர். சந்தனப் பொதியச் செந்தமிழ் முனிவனாகிய அகத்தியனார்க்குத் தமிழை உபதேசித்தவன் முருகன் என்பர். அவன் பெருமையைச் சங்க காலந் தொட்டுத் தமிழ்ப்பெரும் புலவர்கள் பாடினார்கள். தொல்காப்பியத்தில் அவன் குறிப்பிடப்படுகிறான். குறிஞ்சிக்கிழவன் அவன். பத்துப் பாட்டின் முதற்கண் மிளிரும் திருமுருகாற்றுப்படை முருகனிடம் எம்மை ஆற்றுப்படுத்துகின்றது. அதனைப் பாடிய நக்கீரர் பழமுதிர் சோலை மலைகிழவோனே" என்று தம் பாட்டை முடிக்கின்றார். குறுந்தொகைக் கடவுள் வாழ்த்து முருகனை அழகுறப் பரவுகின்றது. பரிபாடல் அவனைப் பாடுகின்றது. பரிபாடலில்

கடுவன் இளவெயினனார் என்னும் புலவர் செவ்வேள்மீது
தாம் பாடியபாடலை, “யாஅம் இரப்பவை

பொருளும் பொன்னும் போகமும் அல்ல நின்பால்
அருளும் அன்பும் அறனும் முன்றும்
உருளிணர்க் கடம்பின் ஒலிதா ரோயே”

என்று முடிக்கின்றார்.

பின்வந்தவர்களில் அருணகிரியார் தனிச்சிறப்போடு
உருகி உருகி முருகனைப் பாடினார். அவர் பாடியருளிய
கந்தரலங்காரம், கந்தரனுபூதி, திருப்புகழ் ஆதியன முருகன்
பெருமையை எமக்கு அள்ளி வாரி வழங்குகின்றன.

‘பூர்வ பச்சிம தட்சிண உத்தர திக்குள பக்தர்கள் அற்புதம் எனவோதச்
சித்ர கவித்துவ சத்தமி குத்ததி ருப்புக றைச்சிறி தடியேனும்
செப்பென வைத்துல கிற்பர வத்தெரி சித்தஅ நுகரகம் மறவேனே”

என்று உருகி உருகி முருகன் தன்னைப் பாடவைத்த அநுக்
கிரகத்தைப் போற்றுகின்றார்.

குமரகுருபரசுவாமிகள் முருகன்மீது பாடியருளிய கந்தர்
கலிவெண்பா, முத்துக்குமாரசுவாமி பிள்ளைத்தமிழ் ஆதியன
செந்தமிழ்த்தேன் பிலிற்றுவன. இவ்வாறே “முத்தமிழால்,
வைதாரையும் அங்கு வாழவைக்கும்” முருகன் கருணையைப்
பாடிப் பாடி யுய்ந்த புலவர்களும், பக்தர்களும், எண்ணற்
றார் ஆவர். கச்சியப்பசிவாச்சாரிய சுவாமிகள் தந்த கந்த
புராணத்தின் பெருமை அறியாதார் யாரே! முருகன் சம்
புவின் நுதற்கண்ணிலே பொறியாகத் தோன்றிய திருவிளை
யாடலும், கங்கையை அடைந்தவரலாறும், சரவணப்பொய்
கையிற் கார்த்திகைப் பெண்களாற் பாலருத்தி வளர்க்கப்
பட்ட வரலாறும், அயனைச் சிறைசெய்தமையும், ஆட்டிலேறி,
விளையாடியமையும், அசுரர்களை வேரறுத்த வரலாறும்,
தெய்வயானை வள்ளிநாயகியார் ஆகிய இருவரையுந் திரு
மணஞ்செய்த திருவிளையாடலும் தேவர்களை விண்குடியேற்
றிய விளையாடலும் ஆதியன முருகன் பெருமையை-கருணையை
நினைவுகூரச் செய்யுஞ் செயல்களல்லவா?

ஓங்காரத் துள்ளொளிக்குள்ளே முருகன் உருவங் காணத்
தக்கது என்கிறார் அருணகிரியார்.

“ஆங்கா ரமும்அடங் கார், பரமானந்தத்தே
தேங்கார், நினைப்பும் மறப்பும் அருர், தினைப் போதளவும்
ஓங்காரத் துள்ளொளிக் குள்ளே முருகன் உருவங்கண்டு
தூங்கார், தொழும்புசெய் யார், என்செய் வார்யம் தூதருக்கே”

என முருகன் கருணையை நினைந்து உருகாதாரை நோக்கி
இரங்கிப் பாடுகின்றார் அருணகிரியார்.

முருகனுக்கும் ஈழத்துக்கும் தனித்தொடர்புண்டு என்று
கூறின் மிகையாகாது. அவன் திருத்தலங்களுள் ஒன்றாகிய
கதிர்காமம் ஈழத்துண்டு. அருணகிரியார் பாடிய பெருமை
யும் இதற்குண்டு. ஈழத்திற் கந்தபுரர்ணம் படிப்பதுபோலக்
கந்தபுராணம் பிறந்த இடமாகிய இந்தியாவிலும் அதைப்
படிக்கின்றிலர் என்று கூறின் மிகையாகாது. கந்தபுராணத்
தைப் பிழையற முதன்முதல் அச்சிட்டவரும் கந்தபுராண
வசனந் தந்தவரும் ஈழத்துத் திருமகராகிய நாவலர் அவர்
களாவர். ஈழத்தில் மற்றெந்தத் தெய்வத்துக்குரிய கோயில்
களிலும் முருகன் கோயில்களே அதிகமாக உள்ளன என
லாம். கதிர்காமம், நல்லூர், செல்வச்சந்நீதி, மாவிட்டபுரம், கந்தவ
னம், கண்டி, சித்தாண்டி, நுணசை முருகமூர்த்திகோவில் முதலாம்
எத்தனையோ பல முருகதலங்கள் மூர்த்திகரத்தோடு ஈழத்தில்
விளங்குகின்றன. முருகவழிபாடு சிறந்தோங்கும் சிறப்புமிக்க
யாழ் நாட்டில் ‘பண்டைப் பெருமை யெலாமொருங்கு
படைத்துத் திகழும் திருநல்லூர்’ தொடக்கம் நுணசை
முருகமூர்த்தி கோவில்வரை உள்ள ஆலயங்களில் விழா சிறப்
பாக எடுக்கப்படுகின்றது. எந்தப் பக்தனது உள்ளந்தான்
மலர்ச்சியடையாது? பன்னிரண்டு நாட்களுக்கு நாடு தூய
நாடாக மிளிரப்போகின்றது. புலால் விற்போருக்கு இந்தப்
பன்னிரண்டு நாளும் இலாபங்குறைந்தகாலம். வீடுகள் வீதி
கள் தூய்மை பெற்று விளங்கும். உள்ளமும் புனிதமுடைய
தாய் விளங்க அடியார்கள் - அன்பர்கள் - காவடியெடுத்தும்,
அன்னைமார் அடியழித்தும், கருப்பூரச் சட்டிகளைத் தலை
மிசைச் சுமந்து சென்றும், இன்றோரன்ன கடன்களை நிறை
வேற்றியும் முருகனை வழிபட்டுத் தினைப்பர். வாழ்க முருகன்
திருநாமம். வாழ்க இவ் வையகம்.

“வேதாந்த சித்தாந்தம் கற்றத னுள்ளன்ன
வேடிக்கைக் கதைகள் பேசினால் என்ன
வீதியில் வந்தொருக்கால் விழுந்துகும் பிட்டால்
வில்லங்கம் எல்லாம் இல்லாமற் போமே”

முருகன் கருணையே கருணை!

தமிழ்.

பண்டிதர் செ. துரைசிங்கம். அவர்கள்

‘இலக்கியமாவது வாழ்க்கைக்குப் பயன்படுவது’ என்பதை யாவரும் ஒத்துக்கொள்வர். ஆனால் ‘வாழ்க்கையென்றால் என்ன’ என்பதில் பல்வேறு வகைப்பட்ட கருத்துக்களைப் பலருங்கூறுவர்.

உயிரானது உடம்போடு கூடியவழி வாழ்க்கை நிகழ்கிறது. உடலோடுயிர் கூடாதவிடத்து வாழ்க்கை நிகழ்வதில்லை.

“அன்போ டியைந்த வழக்கென்ப ஆருயிர்க்கு
என்போ டியைந்த தொடர்பு”

என்பது திருக்குறள். என்பு - உடம்பு. வாழ்வாங்கு வாழும் வாழ்க்கையில் அன்பே இன்றியமையாச் சிறப்பினது எனத் திருவள்ளுவர் கூறினர். எனவே அன்பை இலக்கியத்தின் உயிர்நிலையாகக் கொள்ளல் வேண்டும். அன்பென்னும் உரைகல்லிலே உரைக்கப்படாதன இலக்கியங்கள் ஆகா.

அடைக்குந்தாழ் அன்புக்கில்லை. பூரண அன்பு ஆகாசம்போல வியாபகமானது. அது வியாபகம் மட்டுமன்று, தலைசிறந்த இன்பத்துக்குங் காரணமானது. தமிழ் இலக்கண இலக்கிய கருத்தாக்களாகிய தொல்காப்பியர், திருவள்ளுவருள்ளிட்ட சங்கப் புலவர்கள், மாணிக்கவாசகர், சேக்கிழார் முதலியோர் அன்பின் முக்கியத்தை உணர்ந்து அதன் முதிர்ந்த நிலையைத் தமிழ் எனக் குறிப்பிட்டனர். எனவே தமிழ் என்ற சொல் இரு கருத்தில் வழங்கப்படுகின்றது. ஒரு கருத்து மொழி. மற்றது முதிர்ந்த அன்புநிலை. இன்றைய தமிழர் தமிழ்மொழிக்குச் சண்டைபிடிக்கிறார்கள். திருநெல்வேலிச் சைவாசிரியகலாசாலையிலே உப அதிபராக இருந்த திரு. பொ. கைலாசபதி அவர்கள் உயர்ந்த அன்பு நிலையான தமிழைச் சிந்தித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். அவர்கள் சிந்தனைக்குத் தொல்காப்பியம், திருக்குறள், திருக்கோவை, பெரியபுராணம் முதலியன தேவைப்பட்டன. குரங்கிலிருந்து மனிதவர்க்கம் தோன்றியது என்ற பரிணாமவாதிகள் ‘பல்லாயிரமாண்டுக்குமுற்பட்ட தொல்காப்பியர் பெரிய ஞானி’

என்றால் பரிணாமவாதத்தத்துவத்திற்குப் பொருந்தாதென்கின்றனர். மொழிச்சண்டைக்காரர் தொல்காப்பியம் முதலியவற்றைப் பழந்தமிழ் நூல்கள் என்றும் காலத்திற்கேற்க இலக்கியம் மாற்றப்பட வேண்டும் என்றுங் கூறுகின்றனர்.

அவர்கள் விரும்புகின்ற மாற்றங்கள் அன்பு நிலையைப் புறக்கணிப்பனவாதலால் அம்மாற்றங்களுக்கமைந்த நூல்கள் வன்பாற்கண் வற்றல் மரந் தளிர்ந்தது போன்றனவாகும். தொல்காப்பியர் 'படுதிரைவையம்' என்றும் 'எறி கடல் வரைப்பு' என்றும், திருவள்ளுவர் 'ஆதிபகவன் முதற்றே உலகு' என்றும், மாணிக்கவாசகர் 'ஊருணி யுற்றவர்க் கூரன் மற்றியாவர்க்கு மூதியமே' என்றும், சேக்கிழார் 'உலகெலாம்' என்றும் எடுத்தோதியன வாழ்க்கைக்கு வழிவகுக்குந் தமிழ் இலக்கண இலக்கியங்களின் முழுமையைப் புலப்படுத்துகின்றன.

மக்கள் வாழ்க்கையின் ஒரு முனை அஞ்ஞானமாகும். மறுமுனை பூரண ஞானமாகும். உயிர்களின் தொழிற்பாடுகள் எல்லாம் அஞ்ஞான முனைக்கும் பூரண ஞான முனைக்கும் இடைப்பட்டனவே. அஞ்ஞானமுனை இருவகையாகப் புலப்படுகின்றது. ஒன்று தறுகண்மை. மற்றது லோபம். உயிர்களைப் பீடித்துள்ள தறுகண்மை லோபம் என்பனவற்றிலிருந்து விடுபடமுயல்வதே வாழ்க்கையாகும். விடுபடுவதற்கு அன்பினதகலம் வேண்டும். அன்பு விரிவடைவதற்கு வகை செய்யாத வாழ்க்கை வாழ்வாங்கு வாழும் நெறியன்று.

கடவுளுக்கு வடிவமைக்கிறபோது ஒரு கையை அபயபாவனையாகவும், ஒரு கையை வரத பாவனையாகவும் அமைக்கிறார்கள். உயிர்கள் தறுகண்மையை நீக்கி அபய மளித்தல் வேண்டும் என்பதையும், லோபத்தை நீக்கி வள்ளன்மை செய்தல் வேண்டும் என்பதையும் இலக்காகக் கொண்டு கடவுள் வடிவைப் பூரண ஞானவான்கள் அமைத்தமை சிந்திக்கத்தக்கது.

தறுகண்மையையும் லோபத்தையும் அழிப்பதற்குப் பெரும் பக்குவம் வேண்டும். அவை அழிய வள்ளன்மை

தோன்றும், தமிழிலக்கியங்கள் வள்ளன்மையை மிகப் பாராட்டுகின்றன. புறப்பாட்டுக்களுள் பெரும்பாலானவை அத்தன்மையனவார்கும். திருக்குறளில் 'மேலுலகம் இல்லெனினும் ஈதலே நன்று' என்றும் 'ஈத்துவக்கும் இன்பம் அறியார் கொல்' என்றும், 'ஈதல் இசைபட வாழ்தல் அது அல்லது, ஊதியம் இல்லை உயிர்க்கு' என்றும் கூறப்படுவனவற்றால் வள்ளன்மையின் சிறப்புப் புலப்படும். வள்ளன்மை பூரண அன்புநிலையைச் சிந்திக்கச் செய்கிறது.

தறுகண்மை லோபம் என்பனவற்றுக் கிடமான அஞ்ஞானத்திலிருந்து விடுபடுவதற்குக் கணக்கில்லாத சாதனைகளை வைதிக நெறிப்படிச் செய்தல் வேண்டும். மனுந்திகண்ட-சோழன் சிபிச்சக்கரவர்த்தி முதலியோருடைய வரலாறுகள் சாதனையின் உச்சங்கள். வைதிக நெறிப்படி செய்யும் சாதனைக்கு ஆரியநிலை எனப்பெயர். உண்மையான ஆரியநிலையைச் சாதித்தவரே பூரண அன்பு நிலையை - தமிழ்நிலையை அடையலாம்.

ஆரியனான இராமன் தென்னாட்டைந்து தமிழனான என்பர் பலர். வசிட்டனைக் குருவாகக் கொண்ட இராமனுக்குத் தூய வைதிக நெறியுண்டு என்பதை யாவரும் ஒத்துக்கொள்வர். அவன் குகனொடும், சுக்கிரீவனொடும் அநுமனொடும், விபீடணனொடும் கூடி அன்பு செய்து தமிழனான.

விநாயகக் கடவுள் ஞானத்துக் குரியவர். முருகக் கடவுள் அன்புக்குரியவர். அக்காரணங்களினூற் போலும் விநாயகக் கடவுளை ஆரியருக் குரியவர் என்றும், முருகக் கடவுளைத் தமிழருக்குரியவர் என்றும் சிலர் பாசுபடுத்துகின்றனர். ஆரியமின்றித் தமிழ் இல்லை என்பதனையும், தமிழ் இல்லையானால் ஆரியத்தாற் ப்யனில்லை என்பதனையும் அவர் அறியார் போலும். ஆரியநிலை கை கூடியவர்களுக்கே தமிழ்நிலை சித்திக்கும். 'ஆரியன் கண்டாய் தமிழன் கண்டாய்' என்பது அப்பர் வாக்காகும். வடநாட்டிலிருந்து தென்னாட்டைந்து தமிழரான ஆரியர் பலராவர். அகத்தியர் வடநாட்டிலிருந்து வந்தவர். திருமூலர் அங்ஙனம் வந்து,

“என்னை நன்றாக இறைவன் படைத்தான்
தன்னை நன்றாகத் தமிழ் செய்யுமாறே”

எனத் தமிழரானவர்,

தமிழ் என்ற சொல்லுக்கு உயர்ந்த அன்புநிலை என்பதற்குப் பல ஆதாரங்கள் இன்னும் உள. இறையனார் களவியல் உயர்ந்த அன்பு நிலையைச் சொல்லும் நூல். அந்நூல் நுதலியது உயர்ந்த அன்பு நிலை எனக் கூறவேண்டியவிடத்தில் அதற்குரைகண்ட நக்கீரர் தமிழ் நுதலியதென இரு இடத்துக் கூறியதைக் காணலாம்.

பெரிய புராணத்திலே மனுநீதிகண்ட சோழனை ‘தண்ணளி வெண்குடை வேந்தன்’ எனச் சேக்கிழார் கூறினார். சோழன் பூரண ஞானம் பெற்றுத் தறுகண்மையையும் லோபத்தையுங் கடந்து தூய ஆரியனாய் ஆவுறு துயரமெய்தித் தமிழனானான்.

“அறிவினால் ஆகுவதுண்டோ பிறிதீனோய்
தன்னோய் போற் போற்றுக்கடை”

என்ற திருக்குறளால் ஆரியநிலைக்குந் தமிழ் நிலைக்குமுள்ள சம்பந்தம் புலப்படும். அறிவு ஆரியம். பிறிதின் நோய் தன்னோய் போற் போற்றுதல் தமிழ். ‘தோகைக்குந் தோன்றற்கும் ஒன்றாய் வரும் இன்பதுன்பங்களே.’ இது தமிழ். ஆவுறுதுயரமெய்தி இத்தமிழ்நிலை கைவைந்தமையாலே சோழன் தண்ணளி வேந்தன் எனப்பட்டான். அவன் அடைந்த தண்ணளியே தமிழ் என்பதற்குப் பொருளாம். ‘தண்ணார் தமிழ் அளிக்குந் தண்பாண்டி நாட்டானை’ என்ற திருவாசக அடியும் இப்பொருளை நன்கு புலப்படுத்துகின்றது.

தொல்காப்பியம் தமிழை ஆராய்ந்த நூல். அந் நூலால் பயனடைபவர்கள் அறங்கரை நாவின் நான்மறைமுற்றிய அதங்கோட்டாசிரியர் போன்றவர்களாவர். அதனாலேயே அதங்கோட்டாசிரியருக்குத் தொல்காப்பியம் அரில் தபத் தெரிவிக்கப்பட்டது.

பரிபாடல் ஒன்பதாம் பாட்டிலே ‘நான்மறை விரித்து நல்லிசை விளக்கும் வாய்மொழிப் புலவீர் கேண்மின்’ என

ஆரியரை விளித்துத் துனி கொள்வது உயர்ந்த அன்பு நிலைக்குத் தவறென அகத்தினை நுட்பத்தை விளக்கியபின்,

“இத்தள்ளாப் பொருளியல்பிற் றண்டமிழாய்
வந்திலார் கொள்ளாரிக் குன்று பயன்”

என்று கூறியது இன்றைய தமிழ் மக்களுக்கொரு கலங்கரை விளக்கமாகும். தமிழாய் வந்திலார் என்ற தொடர் சிந்திக் கத்தக்கது.

சேரமான் பெருமாள் நாயனாருக்கும் சுந்தர மூர்த்திநாயனாருக்குமுள்ள அன்பு உயர்ந்த சிந்தனைக்குரியது. சேரமான் பெருமாள் நாயனாருக்குக் கழறிற்றறிவார் என்றும் பெயர். கழறியதையறியும் வல்லமையுடையவர் என்பது அப்பெயரால் புலப்படும். அவரைச் சேக்கிழார் ஓரிடத்திலே தெய்வப் பெருமாளுடன் சேர்த்துச் சேரர்பெருமர்ள் எனக் குறிப்பிட்டார். சேரமான்பெருமர்ள் நாயனாரும் சுந்தரமூர்த்தி நாயனாரும் சந்தித்தபோது, ‘இவர்கள் தந்த மணிமேனிகள் வேறாமெனினும் ஒன்றாந்தன்மையர்’ என்றும் ‘ஒருவர் ஒருவரிற் கலந்து குறைபாடின்றி உயர்காதல் இருவர்’ என்றும் கூறி அச்சந்தர்ப்பத்திலே சுந்தரரின் உயர்ந்த அன்புநிலையைக் கருதித் “தமிழின் பெருமாள் என அவரைப் புலப்படுத்தியது தமிழின் பெருமையைச் சிந்திப்பவர்களுக்கொரு புதிராகும். தமிழின் பெருமான் கடைசியாகப் பாடிய திருப்பதிகத்தைத் ‘தமிழ்மலை’ எனக் குறிப்பிட்டதும் போற்றத்தக்கது. எனவே உண்மைத் தமிழை அறிவாளர் ஆராய்வார்களாக.

ஆறுமுகமான பொருள்

அப்பனே நின் ஐயம் அனைவருமே யுணர
ஆதாரம் ஆகையினால் அறைந்திடுவோம் கேண்மின்
செப்புகின்ற அறுசமயத் தெய்வதமும் யாமே
சிவன் அயன் மால் மூவர்களின் திரளுருவும் யாமே
இப்புவிபிற் சிவம் சக்தி யெனு முருவும் யாமே
இயம்புகின்ற தமிழ் மொழியின் வடிவமும் யாமென்னும்
அப்பெரிய உண்மையினை அகிலமெலா முணர
ஆறுமுகம் கொண்டிடோம் அறிந்திடுக நீயே,

உ

வேற்படை வீரன்

[பண்டிதர். வித்துவான். சைவப்புலவர். இ. திருநாவுக்கரசு அவர்கள்]

“ஒரு முருகா என்றென் உள்ளம்குளிர உவந்து முன்னே வருமுருகா என்று வாய்வெருவா நிற்பக் கையிங்ஙனே தருமுருகா என்று தான் புலம்பாநிற்பத் தையல் முன்னே திரு முருகாற்றுப் படையுட னேவருஞ் சேவகனே”

இப்போழ்து நிகழ்வது கலியுகம். துவாபரயுகத்துப் பாரதப்போர் நிகழ்த்திய கண்ணன், ‘தர்மம்குன்றி அதர்மம் தலை எடுக்கும்போது நான் அவதரிப்பேன்’ எனக் கீதையில் மொழிந்தமை பழையகதை. கலியுகத்தில் ‘தர்மம் எது?’ என்று யாராலுந்தான் தீர்வுகாண முடியவில்லை. வாழ்கின்றோம்; இன்பதுன்பமாகிய சுறாக்கள் சீறிப்பாயும் வாழ்க்கையாகிய பெருங்கடலில், மனமாகிய தோணிபற்றி, மதியாகிய துடுப்பைக் கடாவிப் ‘பிறப்பதற்கே தொழிலாகி’ இறப்பைநோக்கி நடக்கின்றோம் என்கின்றார் அப்பர் சுவாமிகள். அச்சமும் அவலமும் நிறைந்த இவ்வழிப் பிரயாணத்துக்கு அபயமொழி கூறுகின்றார் நக்கீரர்.

அஞ்சுமுகந் தோன்றில் ஆறுமுகந் தோன்றும்
வெஞ்சமரந் தோன்றில் வேல்தோன்றும்—நெஞ்சில்
ஒருகால் நினைக்க இருகாலும் தோன்றும்
முருகா என் றோதுவார் முன்.

“ஓ! மனிதர்களே! இங்கு வம்மின்; ஒன்று சொல்லுகின்றேன்; “கனிதந்தாற் கனி உண்ணவும் வல்லிரோ” கனியினும் கட்டி பட்டகரும்பினும், பாவைநல்லாரிலும், அரசினும் இனியவன் முருகன்; அவனது திருநாமத்தை “முருகா” என்று ஒருகாற் பேசமாட்டீர்களா? நீங்கள் பேசமுடியாதாயின் நெஞ்சில் ஒருகால் நினைக்கவாவது மாட்டீர்களா? நீங்கள் ஒருகால் நினைக்க இருகால் வருவான்; ஒருகாற் சொல்வீரானால் வரமருளும் இருபர்த தாமரைகளையும் உமக்கே உடைமையாகத் தருவான்; வாழ்க்கைப் பௌவத்து அலைப்புண்டு அஞ்சி நினைவீராயின் அவன் ஆறுமாமுகங்களும் பன்னிரு கருணைதவமும் விழிகளும் கனககுண்டலங்களும்

கருணைதவமும் முறுவலும் பன்னிரு தடந்தோள்களும் ஒருங்குதோன்றக் காட்சிதருவான். முன்னைவினை வசத்தால் துன்பம் உம்மைச் சுடநேர்ந்தால் அதனைச் சுடச் சுடர் வேல் தோன்றக் காட்சி தந்தருளுவான் அவ்வேற்படை வீரன்” என்று ஆற்றுப்படை செய்கின்றார் நக்கீரர்.

‘இரட்டுற மொழிதலால்’ முருக தத்துவத்தை மேலும் உணரவைக்கின்றார். கலியுகவரதனான முருகனை, ஆன்மாக்கள் வழிபாடுசெய்து இஷ்டசித்திகளைப் பெற்றுய்யுமாறு இறைவன் நுதல்விழியினின்றும் தோற்றுவித்த திருவவதார தத்துவத்தையும் கீரனார் தமது ஒருவரிப்பாடலிலேயே தெளிவுபடுத்தியுள்ளார். இறைவனது திருவதனங்களாகிய படைத்தல் முதலிய ஐந்தொழில்களையும் நடத்தும் ஈசானம், தற்புருஷம், அகோரம், வாமதேவம், சத்தியோசாதம் ஆகிய ஐந்து முகங்களுடன் கீழ்நோக்கிய ‘அதோமுகமும்’ சேர்ந்து ஆறு மா முகங்களாகி முருகனுக்கு அறுமுகம் அமைந்தமை கந்தபுராணத்துக் கச்சியப்பசிவாசாரியார் வாக்குகளினின்றும் தெளிவுற அறியக்கிடக்கின்றது. “ஐந்து முகத்தோடு அதோமுகமுந்தந்து - திருமுகங்கள் ஆறாகி” கந்தர் கலிவெண்பா. முருகன் திருவிளையாடற் பெருமையை நோக்கிய உமையம்மை இறைவனைநோக்கி நங்குமரன் “நினைநேர்தரும். அனையான்பீடுற்ற நெறிதன்னை எம்பெருமானே மொழிக” எனக் கேட்டருளியபோது இறைவன் உமைக்கு முருகத்தத்துவம் மொழிகின்றார்.

“நன்முகம் இருமுன்றுண்டால் நமக்கவைதாமே கந்தன்
தன்முக மாகிஉற்ற தாரகப் பிரமமாகி
முன்மொழிகின்ற நந்தம் முவிரு எழுத்து மொன்றாய்
உன்மகன் நாமத்து ஈராறு எழுத்தென உற்றவன்றே”

ஞானந்தான் உருவாகிய முருகனுக்கு அமைந்தவை ஆறு திருமுகங்கள். அவை எமக்கமைந்தவையே; தாரகமந்திரம் ‘சடட்சரம்’. ‘சரவணபவ’ என்னும் ஆறெழுத்தடங்கிய அருமறைக்கேள்வி சூக்கும பஞ்சாட்சரத்தோடு விளங்கும் ஸ்ரீ பஞ்சாட்சரமேயாம், ஆதலால் எனக்கும் அவனுக்கும் பேதமில்லை; திருவிளையாடலை விரும்பி மதலையாக அவதரித்துள்ளான். முருகன் எனது சக்தியேயாம். என்னையேபோல எங்

கும் எவையும் எரியுறு நீர்போல ஏகமாகக் கலந்து யாண்டும் நிறைந்து நிற்கின்றான். என் போலவே ஐந்தொழில்களையும் நடாத்தி, அருளையும் செய்யும் தலைமை பெற்றுள்ளான் என அறிதி” என உணர்த்துகின்றார்.

“ஆதலின் நமதுசக்தி அறுமுகன் அவனும் யாமும்
பேதக மன்றால் நம்போற் பிரிவிலன் யாண்டும் நின்றான்.
ஏதமில் குழவி போல்வான் யாவையுமுணர்ந்தான் சீரும்
போதமும் அழிவில் வீடும் போற்றுநர்க்கருளவல்லான்”

என்பது கச்சியப்பர்வாக்கு. ஆகவே இக்கலியுகத்திலே ஆறு முகனை அருச்சித்தபேறு இறைவனை அருச்சித்த பேராவதன்றி வேறாகாமை ‘அஞ்சமுகம் (ஐந்துமுகம்) தோன்றில் ஆறுமுகம் தோன்றும் என்னும் வாக்கினால் உணரவைத்துள்ளமை நக்கீர தேவ நாயனார் புலமைக்கு வரம்பு செய்கின்றது.

“காயத்தாற் பெரியர் வீரங் கணக்கிலர் உலகங் கல்லும்
ஆயத்தார் வரத்தின் தன்மை அளவற்றார்”

ஆகிய மாயை புத்திரராகிய சூராதியோருக்கு வடவால விருட்ச நீழலிலே வரந்தருங்காலே, அத்தவசிரேஷ்டங்களுக்கு இறைவனார் அநுக்கிரகித்து ஆயிரத்தெட்டு அண்டங்களையும், நூற்றெட்டு யுககாலம் ஆளும் பெருவரம் நல்கியபோது,

“தேவர் யாரையும் வென்று தொழப்படும்
மூவராகி விளங்கிடும் நுங்களைத்
தாவிலாத நம்சக்தி ஒன்றே யல்லால்
ஏவர் வெல்பவர்”

என மொழிந்த வாசகத்தின் உட்பொருளாகிய சிவசக்தியைக்கிய சொருபமே வேற்படைவீரன்.

மணிவாசகனார் சிவபுராணத்திலே இறைவனை “வேதங்கள், ஐயா என ஓங்கி ஆழ்ந்தகன்ற நுண்ணியனே” என வழத்துகிறார். ஓங்கி ஆழ்ந்து, அகன்று நுண்ணிதாக விளங்குகின்றது வேற்படை அதுவே ஞானசக்தி. இறைவனுக்குரிய மணிவாசகங்கள் வேற்படைக்கும் ஒக்கும். அதுவோ.

வீரவேல் தாரைவேல் விண்ணோர் சிறைமீட்ட
தீரவேல் செவ்வேள் திருக்கைவேல்—வாரி
குளித்தவேல் கொற்றவேல் தூர்மார்புங் குன்றுந்
துளைத்தவேல் உண்டே துணை.

முருகனது ஞானசக்திவேல். கிரியாசக்தி தெய்வயானை; இச் சாசக்தி வள்ளி “சக்தி பின்னமில்லான் முருகன். சக்திவே ருகவும் முருகன் வேராகவும் பேதிப்பவர் பேதவாதிகள். தத்துவ உண்மை தெரியாதவர். மின்சார சக்தியின் ஆட்சியுள்நிற்கும் செம்புக்கம்பி மின்சாரமாவதன்றி அதுபோழ்து வெற்றுக்கம்பியாவதில்லை. வெற்றுக் கம்பி என அறியாதான் தீண்டினால் உயிர்க்கிறுதி யாகிவிடும். செவ்வேள் திருக்கரத்துத் தரித்தவேல் கருவியன்று. அவ்வேற்படையும் வீரனும் அபேதம். வேற்படைவேறு வீரன் வேராகக் கருதுவது பிறழ்வுணர்வு. “மரத்தை மறைத்தது மாமதயானை” கிரௌஞ்சமலையையும் சூர்மாவையும்பிளந்து, கடல்குளித்துத் தேவர் சிறைமீட்டு விண்குடி ஏற்றியபெருமை வேற்படைக்கு உண்டு என்பது நக்கீரர் வாக்கு.

‘பொய்யற்றகீரன்’ எனக் கச்சியப்பசிவாசாரியாராற் புகழப்படும் நக்கீரதேவனார் வேற்படையையும் திருக்கரங்களையும் வீரனையும் ஒன்றாகக் கண்டாரன்றி வேராக வேற்படை கருவியென நோக்கினரில்லை. கந்தபுராண கலாச்சாரம் நிறைந்த யாழ்ப்பாணத்தில் வேற் பிரதிட்டைகளை மூலமூர்த்தியாகி விளங்க ஸ்தாபிதம் செய்துவரும் மரபு மாதகல் நுணசை முருகமூர்த்தி கோவில். இணுவில் கந்தசுவாமி கோவில் நல்லூர் செல்வச்சந்நிதி ஆதியாம் ஸ்தலங்களில் காணலாம். வேல் வழிபாடே பெருமரபு. இடைக் காலத்து ஆறுமுகநாவலர் மரபினைப் பின்பற்றி ஈழத்துப் பல கோவில்களில் வேற்பிரதிட்டையை மாற்றி விக்கிரகப் பிரதிட்டை செய்தனர். இணுவில் கந்தசுவாமிகோவில் வேற்பிரதிட்டையை மாற்ற பாலஸ்தாபனம்செய்த கோஷ்டியினர் ஆட்சி உரிமையிலிருந்து ஒருமாத காலத்து விரட்டப்பட்டமையும், நல்லூர்க் கந்தசுவாமிகோவிலில் ஸ்ரீலஸ்ரீ ஆறுமுக நாவலரவர்கள் மூலமூர்த்தியாகிய வேற்பிரதிட்டையை அகற்றிக் கருங்கற் கோவில்கட்டி அதில் முருகப்பிரதிட்டை வைக்கத் தொடங்கிய முயற்சிகள் நூறாண்டு காலமாகியும் நிறைவேறாது வியர்த்தமாயினமையும், தொடங்கிய கருங்கல் திருப்பணியே பாழாகிக் கிலமாய்க்கிடப்பதும், முன்னிருந்த வேற்பிரதிட்

டையே பக்த கோடிகளுக்கு வேண்டிய இஷ்டசித்திகளை யெல்லாம் அநுக்கிரகித்து ஆண்டாண்டுதோறும் உருவேறித் திருவேறி வருவதும், செல்வச்சந்நிதி முருகன் வேற்பிரதிட் டைகள் ஒன்றிரண்டல்ல. அளவில்லாத வேற்பிரதிட்டைக ளுடன் காட்சியளிப்பதும், கதிர்காமம் மூலமூர்த்தி யந்திர மாக இருப்பதும் அதுவும் ஆகமவிதி எதுவுமின்றி வழிபாடு பூசைகள் நடைபெற்றபோதிலும் அருட்பிரவாகம் மாணிக்க கங்கைபோலச் சுரப்பதும் நோக்கி உணரும்போது வேற் படை வேறு வீரன் வேறென்ற பேதவுணர்வினின்றும் பேதித்து நமக்கருள் சுரந்தருளும் முருகன் திருவிளையாடலின் பெருமையை யார்தான் உணர வல்லார்.

“ஏதுக்களாலும் எடுத்த மொழியாலும் மிக்குச் சோதிக்க வேண்டா சுடர்விட்டுளன் எங்கள்சோதி”

என்ற திருமுறை வாக்குக்கிணங்கக் கண்காண விளையாடும் தெய்வம் குழந்தை முருகன்.

“அழுந்தொறும் அணைக்கும் அன்னை அருவராது ஓடியோடி வீழுந்தொறும் எடுக்கும் அப்பன் விளையாடும்போது தோழன் தொழுந் தொறும் காக்கும் தெய்வம் சொந்தமாய் எடுப்போர்க் கெல்லாம் குழந்தை இப்படி யுலாவுங் குருநாதன்”

பெருமையை மையல் மானிடமாகிய யாவர்தான் உணர வல்லார்.

“காலமாய்க் காலமின்றிக் கருமமாய்க் கருமமின்றிக் கோலமாய்க் கோலமின்றிக் குணங்களாய்க் குணங்களின்றி ஞாலமாய் ஞாலமின்றி அநாதியாய் நங்கட் கெல்லாம் மூலமாய் இருந்த வள்ளல் முவிரு முகங் கொண்டுற்றான்

அவன் பெருமையை யார்தான் அறியவல்லார். வேற்படை யொன்றுதானா முருகன். அவனருளே கண்ணாகக் கண்ட மாயையின் மகனாகிய காசிபரிஷி தந்த சூரபதுமன் ஒருவனே அவன் வடிவு கண்குளிரக் கண்டு சொன்னான்.

எங்கணும் பணி வதனங்கள் எங்கணும் விழிகள்
எங்கணுந் திருக் கேள்விகள் எங்கணும் கரங்கள்
எங்கணுந் திருக் கழலடி எங்கணும் வடிவம்

இவனை அகன்று அண்டசராசரங்கள் நில்லாவகையை நினை வுறும் பண்ணவர்கள், வேற்படையை வேறாகவும் வீரனை

வேறாகவும் காண்பது எங்ஙனம்? தவத்துக்கு மாத்திரமன்றி அறத்துக்குமே முதல்வனான காசிபரிஷி புத்திரனை சூரபது மனும் பூர்வ சென்மத்தினாலே திருமால் புத்திரியாக இருந்து நோற்றலினாற்றலால் சிவமுனிவன் கண்ணருளால் மான் மகளாக அவதரித்த வள்ளி நாயகியுமேயன்றி அவ்வேற்படை வீரனைக் கண்ணாரக் கண்டு சொன்னவர் வேறுயாருளர். ஏனையவரோவெனின், “தோள்கண்டார் தோளே கண்டாரர்ய் யானே கண்ட குருடராணரன்றிக் கண்குளிரக் கண்டார் யார்தரனுளரோ?

“முண்டக மலர்ந்தன்ன முவிரு முகமும் கண்ணும் குண்டல நிரையும் செம்பொன் மௌலியும் கோலமார்பும் எண்டரு கரமீராரும் இலங்கெழிற் படைகள் யாவும் தண்டையும் சிலம்பும் ஆர்க்கும் சரணமும் தெரியக்கண்டான்”

அன்று சூரன் சிவசக்தி ஐக்கியமாகத் தண்டையும் சிலம்பும் ஆர்க்கும் உபய சரணங்களையும் கண்டு யார்க்கும் மூலகாரணமாகிநின்ற மூர்த்தி வேற்படை வீரனென்று முருகனது சிறிதருள் நோக்கப்பெற்றுக் கண்டான். முருகனது அருட்பார்வை முன்னரே பெற்ற சைவ சித்தாந்த சிகாமணியாக விளங்கிய சிவானுபூதிச் செல்வன் சிங்கமுகாசுரன்-சூரன் அமைச்சியலிலே முருகதத்துவம் உணர்த்துகின்றான். சைவசித்தாந்தப் பிரவாகம் பொங்கித் ததும்பிப் பூரணமாய் அன்று மந்திரத்தலைவர் மத்தியில் கரைபுரண்டோட எடுத்து மொழிந்தான் சிங்கள். அவனுணர்ந்துரைத்த சமய உண்மை விட்டார்த்த சமய தத்துவமன்று. சைவசித்தாந்த சமயதத்துவமேயாகும். சைவமாம் சமயம் சாரும் ஊழ்பெற்றுச் ‘சைவசமயமே சமயம்’ எனச் சித்தாந்தித்து உண்மை தெளிந்தவன் சிங்கள்; வேதாந்தத் தெளிவாம் சைவசித்தாந்த உண்மையை ஆணவபிண்டமாக அரியாசனர்த்தமர்ந்த சூரபதுமனுக்கு இடித்துரைக்கின்றான். “அண்ணாவோ!

ஈசனே அவன் ஆடலால் மதலையாயினன் காண். என இனிது விளக்கினான். ஞானதிருஷ்டி பெறாத சூரபதுமன் அந்நேரத்தில் முருகனைப் பாலனென்றே மயங்கிநின்றான்.

ஞானமே உருவாகிய வேற்படைவீரனது பெருமையை “நானும் நீயுமாய் நவில்வமென்றால் இது நகையே’ என்கின்றான் சிங்கள்.

“குருடும் குருடும் குருட்டாட்டாட்டி மாடிக்
குருடும் குருடும் குழிவிழுமாறே”

எமது செய்கை என உவமைகாட்டி நகைக்கின்றான். அது மட்டுமா? வேற்படை வீரன் பெருமையை மோனந்தீர்கலா முனிவரும் தேர்கிலர். முனிபுங்கவர்கள் வேதக்காட்சியாலும் வேதத்தருவிற்கனிந்த கனியாகிய உபநிஷதங்களின் உச்சியிற் பழுத்த போதக் காட்சிக்கும் எட்டாத பெரும் பெயரியவன் முருகன். அது மட்டுந்தானா? ‘மகனறிவு தந்தையறிவு’ என்பதற்கிணங்கத் தன் பெருமை தானறியாத தன்மையன் இறைவன் என்கின்றது மாணிக்கவாசகம். அவ்விறைவன் போலவே கருணைகூர் முகங்களாரும் கரங்கள் பன்னிரண்டுங் கொண்டு உதித்த முருகனே ‘தானுங்காண்கிலன் இன்னமும் தன்பெருந் தலைமை’ என்கின்றான் சிங்கன். இவ்வாறு வாதமும், சமய பேதமும் கடந்த மனோலய இன்ப சாகரமாக விளங்கும் மூலகாரணமாகிநின்ற முருகமூர்த்தியைச் சூரபதுமன் வரத்தினுற் கண்டான். வள்ளிநாயகி அன்பு கந்தாகக் கண்டாள். வள்ளிமலையில் தினைப்புனத்திலே

“முந் நான்குதோளும் முகங்களோர் மூவிரண்டும்
கொன்றார் வைவேலும் குலிசன் ஏனைப்படையும்
பொன்றார் மணிமயிலு மாகப் புனக்குறவர்
மின்றான் கண்காண வெளிநின்றனர் விறலோன்”

கண்ட மாத்திரத்தே காந்தங்கண்ட பசாசத்து அடைவாக வாசியிடை நின்றல் வழக்கமானாள். “தலைப்பட்டாள் நங்கை தலைவன்தாளே” “வேண்டி யென்னைப் பணிகொண்டமின்னே யனையசுடர் வேலவரே! இவ்வடிவம்

“முன்னே நீகாட்டி முயங்காமல் இத்துணையும்
கொன்னே கழித்தீர்.....”

அம்மட்டோ? இன்று எனைநானென்பது அறியேன்; பகல் இரவாவதும் அறியேன்; மேலும், “எங்கை உனக்கல்லாது எப்பணியும் செய்யற்க; கங்குல் பகல் எங்கண் மற்றொன்றும் காணற்க”.... என வரங்கிடந்தாள் வள்ளி; மூன்றாய் தன்மை ஒழிந்து தம்மில்லிருந்து தமது பாத்துண்டாலன்ன தோன்றாத இன்பம் பெற்றாள் அவ்வள்ளி;

எம்பெருமாட்டியை நீக்கி எம்பிரானை வழிபடுமியற்கை
 “மூன்று தாளுடைய முனிவனாகிய பிருங்கி முனிவர்” ஒருவ
 ருக்கு மட்டும் சாலும், அதுபோல முருகனைக் கண்ணூரக்கண்டு
 முருக பரத்துவத்துள் அகிலமெல்லாம் அடங்கும் உண்மைத்
 தன்மைகாணும் அருட்பேறு சூரபதுமன் ஒருவனுக்கும், “தான
 துவாய் நிற்குந்தரம்-அதாவது “காகத்திருகண்ணிற்கு ஒன்றே
 மணிகலந்தாங்கு நிற்குந்தரம் வள்ளியாகிய கள்வி ஒருத்
 திக்கும், யாவர்க்குமே அம்முருகனது திருவருட்பிரவாகம்
 ஊதிபமாகக் காணும் பெருமை தெய்வநாயகியாகிய ‘மறு
 வில் கற்பின் வாணுதல் ஒருத்திக்குந்தான் சாலும் எனக்
 கூறுவதுதான் முடிந்த முடிபு எனலாம்.

“மூன்று முகங்கள்போற்றி முகம்பொழி கருணைபோற்றி
 ஏவருந் துதிக்கின்ற வீராறுதோள் போற்றி காஞ்சி
 மாவடி வைகுஞ் செவ்வேள் மலரடி போற்றி அன்னான்
 சேவலும் மயிலும் போற்றி திருக்கைவேல் போற்றிபோற்றி

வேற்படை வீரன் மெய்ப்பதங்கள் வாழ்க.

சைவசமய நெறி

1. அமரரிடர் தீர்த்தே யவர்க்கருளும் வென்றிக்
 குமரனடி சிந்திப்பாங் கூர்ந்து
2. வரையாதே யுச்சிதனில் வந்தவரையூட்டும்
 புரையோர் தழைகபுகழ் புக்கு
3. திருப்பணி செய்வார்க்குஞ் சிவனையுன்னிச் செம்பொன்
 விருப்புடனீவார் பெறுக வீடு
4. சிவனெனவே தேசிகனை யன்பரையுஞ்சிந்தி
 யவனை யிவராக நினையல்
5. எழுக வருணன் எழுமுன் கடிகையைந்தீற்
 ரெழுக சிவன் றுளைத் துதித்து

தமிழ்த் தெய்வம்

திருப்பூங்குடி வி. க. ஆறுமுகம் அவர்கள்

செந்தமிழால் வைதாரையும் வாழவைப்போன் செந்திற்
குமரன் முருகன். ஐந்து வயதினிலே அறியாப் பருவத்
திலே அரிச்சுவடி படிக்காமல், அணி, யாப்பு அறியாமற் கை
காட்டித் தலையாட்டி ஊமையாயிருந்த குமரகுருபரன் வேத
சித்தாந்தத்துட்பொருளை, வேற்குமரன் வியாபகத்தை விந்
தையாகப் பாடிக் கந்தன் கலிதீர வைத்தான் கந்தர் கலி
வெண்பாவால், அலமந்து மதியிழந்து, உடல்நொந்து, உயிர்
துறப்பேன் எனவந்து அருணைக்கோபுரம் தனிலேறிக் குப்
புற விழுந்தவரைக் கையிலேந்திக் கடைக்கண்ணல்கி, “முத்
தைத்தரு பத்தித் திருநகை” யென்று தொடங்கிப் பந்தந்
தொலைக்கும் சந்தத்தமிழால் திருப்புகழ்பாமாலைசூட அருணை
கிரியைத் தந்தார்,

“ஓராயிரம் பேரை வருடத்தில் ஒருநாளில்
உண்கின்ற கற்கி முகிதான்
ஒன்று குறையாகியிடும் அன்றுநக்கீர்வர
ஓடிப் பிடித் தவரையும்
காராயகுன்றத் தடைத் துரியநியதிக்
கடன்துறை முடிக்க அகலக்
கருதி “முருகாறு” அவர் உரைத்தருள நீலக்
கலாபமயில் ஏறியணுகி.....”

— திருவிசிஞ்சை முருகன் பிள்ளைத்தமிழ்

வருடத்தில் ஒருநாள் 1000 பேரை உண்ணும் கற்கி
முகி என்ற பூதத்துக்கு, 999 பேர் இருந்த அன்று நக்
கீர் வந்தார், இவரையும் குகையிலே சேர்த்தது பூதம்,
999 பேரும் துன்பப்பட்டனர். பூதமோ உண்பதற்கு ஆயத்த
மாய் தன் நியமானுட்டானங்களை முடிப்பதற்காகச் சென்று
விட்டது. நக்கீர் துன்பத்தில்கள் திருமுருகாற்றுப்படை
யாக மாறிச் சங்கத்தமிழ் முழங்கியது. முருகன் மயிலேறி
வந்து 1000ம் பேரையும் காத்துப் பூதத்தை அழித்தான்
நக்கீர் தீந்தமிழ்ப் பாடல்களைப் பாடவைத்தான் திருமால்
மருகன்—

எனவே, தமிழ்த் தெய்வமாம் முருகன் தமிழின் சுவை கண்டுமகிழ்ந்து அன்பர்கட்கருள் புரிந்தார். தமிழின் இனிமையறிந்த சங்கப் புலவர்கள் “இருந்தமிழே உன்னை இருந்தேன்” என்றார்கள். புரட்சிக் கவிஞர் பாரதியாரோ “யாமறிந்த மொழிகளிலே தமிழ்மொழிபோல் இனிதாவ தெங்கும் காணோம்” என்கிறார். தமிழின் சுவையையும், அதன் தன்னிகரில்லாப் பெருமையையும் தனித்தியங்கும் ஆற்றலையும், என்றும் கன்னித்தமிழா யிலங்கும் எழில்பெறு தன்மையையும் ஏட்டிலும் எழுத்திலும் இயல்பு குன்றாப் பெருமையையும், இயல், இசை. நாடகம் முத்தமிழிலும் முன்னின்றொளிரும் மாண்பினையும், பிறமொழிகளின் தாக்குதல்களுக்கிடையிலேயும் நிலையிற்றிரியாது இருந்தபடி யிருக்கும் பெற்றியினையும், பேராசிரியர் சுந்தரம்பிள்ளை யவர்கள்:

“ பல்லுயிரும் பல உலகும்
படைத்துஅளித்துத் துடைக்கினும் ஓர்
எல்லையறு பரம்பொருள்முன்
இருந்தபடி இருப்பதுபோல்
கன்னடமும் களிதெலுங்கும்
கவின்மலையாளமும் துளுவும்
உன்உதரத்து) உதித்து எழுந்தே
ஒன்றுபல ஆயிடினும்
ஆரியம்போல் உலகவழக்கு
அழிந்து ஒழிந்து சிதையாஉன்
சீர்இளமைத் திறம்வியந்து
செயல்மறந்து வாழ்த்துதுமே:’

என்று பாடி வாழ்த்தியுள்ளார். முருகன் அறுசமயங்களும் ஆறுமுகங்களாகவும், பிரமர், விஷ்ணு, உருத்திரனுக்கு முறையே நான்கும் ஒன்றும், ஒன்றுமாய், ஆறுமுகங்களாகவும் இறைவனின் ஐந்துதிருமுகங்களும், ஈஸ்வரியின் அதோமுகமொன்றும் சேர்ந்து ஆறுமுகங்களாகவும் எல்லையல்லாப் பெருமையுடன் விளங்குவதுடன் அம்முருகப்பெருமானது, திருவுருவமே தமிழின் திருவுருவ மென்பதைச் சைவப்புலவர் அழகாக விளக்கும் தன்மைமிகவும் போற்றற் குரியதாகும். பன்னிரண்டு திருநேத்திரங்களும் 12 உயிர் எழுத்துக்களாகவும், தேவியின் பக்கத்தில் சார்ந்தவை சக்தி

யுள்ள நெடிலாகவும் மற்றவை குறிலாகவும்கொண்டு, 18 மெய்யெழுத்துக்களையும், 6 திருமுருகங்களும் 12 கைகளுமாகக் கொண்டு வல்லின, மெல்லின, இடை எழுத்துக்களாகவும், ஃ என்ற எழுத்துவேலாகவும் கண்டு இன்புறுகின்றார்.

“ அந்தமிழு சென்னியில் இலங்குபன் னிருவிழியும்
 அகரமுதலாக வெண்ணி
 அலகிடும் குறிலைந்தும் நெடிலேழுமாகியே
 அமைந்தஉயிர் பன்னிரண்டாய்ச்
 சிந்தனைசெய் சென்னியோடு சேவகம்புரிகரமும்
 சேர்ந்து முப்பிரி தலாகச்
 செப்பிடும் வலியாறு மெலியாறு இடையாறு
 செய்யபதி னெட்டுமெய்யாய்
 குந்தமெனு மயிலொன்று ஆயுதமாகக்கொண்ட
 குறைவிலாத் தமிழெழுத்தாய்
 கூறிடும் வடிவுடன் ஆடல்செய்நின்பெருமை
 குவலயம்கூற வெளிதோ
 செந்தமிழின் வடிவான செல்வமே வள்ளியொடு
 தெய்வானை மகிழும் அமுதே
 சேவேறு மரமனுமை மீதேறி வினையாடு
 திருவெண்ணெய்வடி வேலனே ”

செந்தமிழின் கருவூலமாய்த் திருமுருகன் திகழ்கின்ற காட்சி நமக்கு இன்பமளிக்கின்றது. தமிழைப் பேசுவதாற் பேரா னந்தம் தமிழ்த் தெய்வத்தைப் பேசினாற் பேரின்பம்.

வினையோடவிடுங் கதிர்வேல் மறவேன்.

இயற்கை முருகன் உடல். இயற்கைத் தமிழை (இனிமையை) என்னென்று சொல்வது. என்னே முருகனைத் தமிழ் முருகன் என்று கூறுவது பொருந்தும். முருகனுக்கும் தமிழுக்கும் உள்ள தொடர்பு நுண்மதியாலுணரும் தரத்தது தமிழ் முருகனைத் தமிழாலன்றே போற்றுதல்வேண்டும், பாடிப் பணிதல்வேண்டும், முருக பத்தர்கள் தமிழ்ப் பாமாஸையால் அணிசெய்கின்றனர். கருங்கல் மனதைக் கசிந்துருகச்செய்யுந்தன்மை இன்பத் தமிழுக்குண்டு.

மக்கட் பண்பு

[நவாலியூர். சோ. இளமுருகனார்.]

மக்களும் மாக்களும்:

பழந்தமிழ் நாட்டிலே இற்றைக்கு ஐயாயிரவாண்டுகட்கு முன்னிருந்த ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார்,

(1) “மாவும் மாக்களு மையறி வினவே”

“மக்கள் தாமே யாறறி வுயிரே”, என்று கூறு முகத்தால் மாக்களுக்கும் மக்களுக்கு முள்ள வேறுபாட்டினைப் புலப்படுத்தினார். மனவுணர்வு எனப்படும் பகுத்துணர்வின்றி ஐம்பொறியுணர்வு மட்டுமுடைய உயிர்கள் மாக்கள் எனப்படும். ஐம்பொறியுணர்வோடு மனவுணர்வுமுடைய உயிர்கள் மக்களென்று விதந்து கூறப்படும்.

மனவுணர்வாவது, இது நல்லது, இது தீயது, இது செய்வது, இது தவிர்வது, இஃது இப்படி யாவது என்று பொருள்களையும் செயல்களையும் பகுத்தறிந்து கொள்ளும் நுண்ணுணர்வாம். மாக்களைப் போலவே விலங்குகட்கும் இவ்வுணர்வு இல்லை. ஆதலினால், மாவும் மாக்களும் ஒக்கும். மா - விலங்கு. மாக்கள் - மனவுணர்வில்லாத மாந்தர்.

மனவுணர்வுடைய மக்களே ஐம்பொறியாலும் மனத்தாலும் பொருள்களின் தன்மைகளை நுட்பமாக அறிந்து கொள்வர். அவர்கள் தமது சிந்தனையால் அறிவினைக் கூர்மை செய்தும் வளம்படுத்தியும் விளங்கச் செய்வர். சிந்தனை தோன்றுதற்கும் நிலைத்தற்கும் செழிப்புற்று வளர்தற்கும் அமைந்த கருவி மொழியாகும். இக்கருவி விலங்குகட்கு இல்லை. இச்சிறப்புக்களிற்றான், மக்கட்பிறவி விழுமிய தென்றும், அதற்குரிய மக்களே உயர்திணைப் பொருளென்றும் தமிழ்நாட்டார் பல்லாண்டாகப் பாராட்டி வருவாராயினர்.

இற்றைக்கு ஆயிரத்தெண்ணூறு ஆண்டுகட்கு முன்னிருந்த ஆசிரியர் திருவள்ளுவர், மக்கள் மாக்கள் என்ற அவர் பகுப்பை வழி மொழிந்து கொண்டு நகைச்சுவை பொருந்த அம்மாந்தர்க்கு வேறு வேறு பெயரிட்டுச் சென்

றார். மாந்தருட் சிலர் தமக்கமைந்த மனவுணர்வைப் பெரி
தும் பயன்படுத்தி அறிவு விளக்கம் பெறாது கிடத்தலைக்
கண்டு அவர் தம்மைத் தெருட்டி நன்மக்களாக்க விரும்பி,
அவர்களைப் பலவகைப் படுத்தினார். அஃது அவர் பால் நல்
லுணர்வு பிறப்பித்தற் பொருட்டேயாம்.

ஒருவர் உள்ளமானது தீநெறிக்கட் சென்றவழி, அதனால்
வருந்தீமைகளை ஆராய்ந்து தடுத்து அதனை நன்னெறிக்கட்
செலுத்துவதே அம்மனவுணர்வின் பெரும் பயனாமென்றுந்
தெருட்டுகின்றார். மனவுணர்வின் பயனென்றது அறிவுடை
மையை. அறிவு உயிரின் குணம். அது, குதிரையை நில
மறிந்து செலுத்தும் வாதுவன்போல, மனத்தைப் புலமறிந்து
செலுத்துவது. அத்திறத்தால் மனவுணர்வைப் பயன்படுத்தி,
அறிவு விளக்கம் பெற்று உயர்ந்தவாழ்வு வாழ்வோரை
மக்களுள்ளே தேவர் என்கின்றார்.

(2) “வாழ்வாங்கு வாழ்பவன் வானுறையுந் தெய்வத்
துள் வைக்கப்படும்.” அது போல, நாச்சுவைக்கு அடிமைப்
பட்டு, உறுதிப்பெர்ருள் பயக்கும் செவிச்சுவையை விரும்
பிக் கேள்விச் செல்வத்தைப் பெறாதோரை வாயுணர்வினர்
என்றும் அவர்கள் செத்தால் இழப்பதும் வாழ்ந்தாற் பெறு
வதும் உலகிற்கு இல்லையென்றும் கூறுமுகத்தால் அவர்களை,
(3) “வாயுணர்வின் மாக்கள்” என்று வகுக்கின்றார்.

இன்னும் அன்புணர்வை முதலாகவைத்து அதன் வழிப்
பட்டு வாழும் உடம்புகளே உயிர்தங்கி நின்ற வுடம்புகள்
என்றும், அஃது இன்றி வாழும் உடம்புகள் உயிரில்லாத
உடம்புகள் என்றும் கூறுமுகத்தால் அன்பில்லாரைப் பிணம்
(4) என்று வகுக்கின்றார். மேலும் நுண்மதியுடையராய
வழியும், மக்கட் பண்பில்லாதாரை மரம் (5) என்றும்
பயனில் சொற் பாராட்டுவாரைப் பதடி (6) என்றும் கட
வுட் கொள்கையில்லாதாரை அலகை (7) என்றும், சான்
றோர் கூறும் உறுதிமொழிகளைக் கேளாதாரைச் செவிடர் (8)
என்றும், அறிவுக் கண்ணில்லாதாரைக் குருடர் (9) என்றும்,

- (1) தொல் - மரபு : 32 - 33 ஆஞ் சூத்திரம்; (2) குறள் 49;
(3) குறள் 420; (4) குறள் 74; (5) குறள் 997; (6) குறள் 196;
(7) குறள் 850; (8) குறள் 418; (9) குறள் 392;

தமது உயர்ந்த நிலையினின்றும் நீங்கித் தாழ்ந்து செல்வோரைத் தலையின் இழிந்த மயிரனையர் (10) என்றும் வகுக்கின்றார். என்று இத்துணையுங் கூறியவாற்றால், மனவுணர்வின் துணையால் அறிவிளக்கம் அடைந்தோர் மக்களுள்ளே மேலோராகவும், அஃது அடையப் பெறாதோர் கீழோராகவும் கருதப்படுவர் என்பதும், அம்மேலோரே ஆண்டவன் திருவுள்ளக்குறிப்புணர்ந்து மக்கட்பிறவியின் பயனைப் பெறுவோராவர் என்பதும் அறியப்படும்.

மொழியுங் கலையுங்:

இனி அம்மக்கள் நாகரிகமடைந்து வாழத் தொடங்கிய காலத்து மொழிகளையுங் கலைகளையும் உண்டாக்கினர். ஒருவர் தங்கருத்தைப் பிறர்க்கு அறிவித்தற்கும், பிறர் கருத்தைத் தாமறிதற்குங் கருவியாயுள்ளது மொழி. மக்களின் பண்பட்ட மனவளர்ச்சியைக் காட்ட வல்லதும் மொழி. விலங்குகட்கும் பறவைகட்கும் மொழியில்லை. அவை தமக்குண்டாகும் உணர்வுகளைக் குறிப்பொலிகளினாலே வெளிப்படுத்துகின்றன. குறிப்பொலிகள் மொழித்தன்மையற்றவை. காலங்கடந்த பழங்காலத்து மக்கள், விலங்கு பறவைகளைப் போலவே குறிப்பொலிகளினாலும் சைகைகளினாலும் தம் முணர்வுகளையும் மெய்ப்பாடுகளையும் வெளிப்படுத்தி நாளடைவில் மொழிகளை அமைப்பாராயினர். மொழிகளுட் பல அறிவியல் நெறிக்கு அமைந்து செழிப்படைந்தன. தமிழ் மொழி அறிவியல் நெறிக்கு மிக விணங்கி நடைபெற்று வருகின்றது. அவ்வாற்றான் தமிழ்மொழி அமைந்த திறத்தை,

வைய மீன்றதொன் மக்க ளுளத்தினைக்

கையி னுலுரை கால மிரிந்தபின்

பைய நாவை யசைத்த பசுந்தமிழ்

ஐயை தாளினை யஞ்சலி செய்குவாம்

என்னும் செய்யுள் ஒருவாறு புலப்படுத்துகின்றது. கையினுலுரை காலம் இரிந்தபின், பைய நாவை அசைத்த பசுந்தமிழ் என்னும் அடிகளிற் பெர்ருண்மையும் கவிதைத் துடிப்பும் இருக்கின்றன.

உலகத்திலே பல மொழிகள் வழங்கி வருகின்றன. பல பேச்சுவழக் கொழிந்தன. அவற்றுள் இலத்தீன் கிரேக்கம் ஈபுறு முதலியன பழைமையும் இலக்கியப் பொலிவு முடையவை. ஆரியமுந் தமிழும் கடவுள் மொழிகள். காலங் கடந்த பழைமையும் பெருமையும் உடையவை. பல்வேறு மொழிகள் தோன்றுதற்குப் பிறப்பிடமாய் இருந்தவை. அறம் பொருள் இன்பம் வீடு எனப்படும் உறுதிப் பொருள்கள் நான்கையும் தெள்ளிதின் விளக்கும் பல்வேறு நூல்களை உடையவை.

ஆரியம் அறிவுமொழி. தமிழ் அன்பு மொழி. ஆரியம் வழக்கிறந்து விட்டது. தமிழ் என்றும் அழியாக் கன்னியாய்த் திகழ்கின்றது. பிறமொழிகளின் துணைவேண்டாது தனித்தியங்க வல்லது. ஆங்கிலம் இந்நாளிலே உலகமொழியாகத் திகழ்ந்து வருகின்றது. எல்லாக் கலைகட்குமுரிய பல்வேறு நூல்களையுடையது. கி. பி. 18 ஆம் நூற்றாண்டு தொடக்கம் இம்மொழி வளர்ச்சியடைந்தது போல, உலகத்தில் வேறொரு மொழியும் வளர்ச்சியடையவில்லை. இம்மொழிகளின் வளர்ச்சி அவைகளைப் பேசும் மக்களது பண்பாட்டின் விளைவாகும்.

இனி, மக்கள் தஞ்சிந்தனை வளமுறுதற் பொருட்டும், தம்மினம் அறிவு விளக்கம் பெற்று மேன்மேலும் மேம்படுதற் பொருட்டும், தம் மொழிகளிலே பல்வேறு கலைகளைக் காலந்தோறும் ஆக்கிவருவாராயினர். பழந்தமிழ்மக்கள் கலைகளை அறுபத்துநான்கென்பர். மேலைநாட்டார் அழகு, அறிவு, தொழில் என முத்திறப்படுத்துவர். வானநூல், நிலநூல், வேதிநூல், பூதநூல், உயிர்நூல், பயிர்நூல், எண்ணூல், அளவைநூல் என்பன அறிவுக் கலைகளாம். காவியம், ஓவியம், சிற்பம், இசை, கூத்து என்பன அழகுக் கலைகளாம். தொழில் பற்றியவை தொழிற் கலைகளாம்.

அழகுக்கலையே காலத்தான் முற்பட்டது. அறிவுக்கலை பிற்பட்டது. இருவகைக் கலையும் உண்மைகளையே யுணர்த்துவன. அழகுக்கலை உண்மைகளை அழகிற் பொதிந்து காட்டிச் சுவைநலம் பயக்கும். அறிவுக்கலை அறிதலிற் கூர்

மையையும் ஆழத்தையுந் தரும். அழகியலுணர்வு அழகுக் கலையால் வளமுறும். மக்களிடத்தமைந்த அழகினைத் தெரி தல், நல்லதைக் கொள்ளுதல், உண்மையைத் தேடுதல் ஆகிய இயல்புகளை அழகுக்கலை செழிப்படையச் செய்யும். இவைகளெல்லாம் மக்கட் பண்பைத் தூய்மைப் படுத்தித் தெய்வத் தன்மை அடையச் செய்வனவாம்.

மக்கள் தமது உடல் வளர்ச்சிக்கும், உளவளர்ச்சிக்கும் அவ்விரண்டின் பயனாகிய உயிராக்கத்திற்கும் துணையாகும்படி கலைகளைச் செய்தனர். தமது கூரிய நுண்மதியால், அறிவில் பொருளாகிய உலகத்தையும், அறிவுப் பொருளாகிய மன்னு யிர்களையும் கைம்மாறு வேண்டாது இயக்கிவரும் பேராற்றல் ஒன்று உண்டென்றும், அவ்வாற்றலே முழுமுதற் கடவுள் என்றும் உணர்ந்தனர். அக்கடவுளைப்பற்றி நன்கு அறியப் புகுந்து, அவருடைய இயல்புகளையும், அவரால் இயக்கப் படுகின்ற உலகம் உயிர் என்பவற்றின் இயல்புகளையும் அறிந்தனர்.

சமயநெறி:

விசும்பிலே வரம்பு கடந்து தோன்றி விளங்கும் நாண் மீன்களையும் கோள்களையும் தன்னுள்ளே யடக்கித் தான் பிறிதொன்றிலும் அடங்காது நிற்கும் தனிப்பெரும் பொரு ளாகிய கடவுளை யறியவும் அடையவும் செய்யும் நெறியே சமயம் எனப்படும். அப்பொருளைப் பற்றி அம்மக்கள் ஆராய்ந்த முடிவுகளின்படி சமயங்கள் பலவாயின. அவ்வச் சமயக் கோட்பாடுகட் கிணங்கச் சமயச் சடங்குகளும் சீலங் களும் வேறுவேறாயின. சமய நெறியைக் கைவிட்டு வாழ் வோர் தம் வாழ்வின் பயனை இழந்தவராவர். கலைகளின் பயனையும் இழந்தவராவர். அவர்கள், அழியுந் தன்மைத்தா கிய இவ்வுலக வின்பத்தையே மெய்ப்பொருளென்று மயங்கி மாழ்பவராவர். அவர்களிடம் மனவுணர்வு ஒரோ வழிக் காணப்படினும், கடவுளைப் பற்றிய சிந்தனையும் நம்பிக்கை யும் பிறவாமையால் அவர்களும் மாக்களாகவே கருதப்படு வர். கடவுட் கொள்கையைக் கடைப்பிடித் தொழுகுவது மக் கட்பண்பின் பயனும்.

எம்முன்னோர் உணர்வு மிகுதியாற் றேடிவைத்த கருவூ
லங்களிலே மொழியுங் கலையுஞ் சமயமும் தலைசிறந்தன.
மக்களுரிமைகளிலே சமயமும் மொழியும் தன்னரசைப்போல
மேலானவை. சமயம் தத்துவ விசாரத்துள்ளே அடங்கும்.
தத்துவ விசாரம் கலைகளுள்ளே அடங்கும். கலைகளெல்லாம்
அவை தோன்றுதற்கு நிலைக்களமாயிருந்த மொழியுள்ளே
அடங்கும். எனவே, ஒரு மக்களினத்தின் பல்லாயிர வாண்டு
களின் அருமைத் தோட்டமாகிய அறிவுளம், அவர் மொழிக்
குள் அடங்கிக் கிடக்கும். அம்மொழி உரிமையை ஒரு சாதி
யிழக்க நேரும் வழி, அச்சாதி நாளடைவிலே தன் பெய
ரையும் இழந்து உருக்குலைந்து சிதையும். ஆதலின், ஒருவர்
தம் மொழியைப் பெற்றதாயினும் பெரிதாக மதித்துப்
பாதுகாக்கக் கடவர். அதுபோலவே, ஒருவர் தமது சமயத்
தையும் மதித்துப் போற்றுதல் வேண்டும். ஏனெனின்.
உயர்ந்தனவற்றைப் பேணுவதும் பாதுகாப்பதும், பயனடைவ
தும் மக்கட் பண்புடையார்க்கே அமையுமாதலின் என்க.

அன்பு வாழ்க்கை:

மக்கட் பண்புகள் அனைத்தும் முதிர்ந்து வளம் படுதற்
குத் தாயகமாகநிற்பது அன்பு வாழ்வேயாம். மக்கள் ஒருவ
ரோடொருவர் பகையின்றி யிணங்கி இன்பமாக வாழ்வதும்,
தம்மைப் போலவே ஏனைய உயிர்கள் மேலும் பேரன்பு
பூண்டு, அவைக்கு உண்டாகுந் துயரம் போக்கி யின்பமாக
வாழ்ச் செய்வதும் அன்புடைமையின் பயனும்: (11) “நான்
பெற்ற விற்பம் பெறுக வில்வையகம்” என்னும் அருண்
மொழி அன்பு வாழ்வின் பயனைக் காட்டுகின்றது.

அன்பு உயிரின் குணம். அது மக்களுயிரிலே கனிந்து
விளங்கும். அது குடத்துள் விளக்கும் தடற்றுள் வானும்
போல ஒருவர் கர்ட்டக் காணப்படுவதன்று. அன்பு உடை
மையால் வெளிப்படுஞ் செயல்களைக் கண்டவழி, அன்பு
உண்டென்று கருதியளந்து கொள்ளற் பாலதாம். அன்பில்
லாரிடம் அறம் வளராது. அவர்கள் இன்பம் அடைதலும்
இல்லை. (12) “கொல்லான் புலாலை மறுத்தானைக் கைகூப்பி
யெல்லாவுயிருந் தொழும்” என்னும் கொள்கையுடைமை,

அன்புவாழ்வென்னும் மரத்தின் உச்சியிற் பழுத்த அருங்கனி போல்வது. இடமும் பொருளும் ஏவலும் முதலியன வமைந்த வழியும், அன்பில்லார் வாழ்வு பாழாகும்.

மக்களிடத்து அன்பு வளருந் தோறும் பகையும் வெறுப்பும் நீங்கும். அஃது எல்லோரையும் ஒன்று படுத்த வல்லது. அதற்குச் சாதி சமயப் பாகுபாடுகள் இல்லை. அஃது உள்ளங்களை நெகிழ்ச் செய்து அன்புச் சுவையை மிகுவித்துப் பணிவைப் பிறப்பிக்கும் அறிவுக் குறைவினாற் பிறர் தம்மைக் குறைத்துச் சொல்லிய பொழுதும், மனம் புண்படவைத பொழுதும் அவர்மேற் சீற்றம் கொள்ளவிடாது காப்பதும் அவ்வன்புடைமையேயாம். அன்புடைமையாற் பொறுமை வளரும். பொறுமையால் அறிவு தூய்மைப்படும். படவே, மக்களிற் ரெய்வத்தன்மை சுடர்விடத் தொடங்கும். அவ்வன்பு நெறியின் உறைவிடம் சங்கத் தமிழ்.

அன்பே கடவுள் வடிவம். எங்கெல்லாம் தூய்மையான அன்பு இருக்கின்றதோ, அங்கெல்லாம் கடவுள் விளங்குவர். ஆகவே அன்புங் கடவுளும் இரண்டறக் கலந்து நிற்கும். (13) “அன்பே சிவமா யமர்ந்திருந்தாரே” என்றார் பெரியோர். தூய்மையான அன்பின் மலர்ச்சியே இன்பம் எனப்படும். முகமலர்ச்சியும் நகையும் அவ்விற்பத்தின் அடையாளங்கள். ‘நகையில்லாதானை நாட்டினின்றும் அகற்றுதல் வேண்டும்’ என்றார் மேலைநாட்டுப் பெரியார். குடிமக்களுக்கு நகையும் ஈகையும் இன்சொல்லும் இகழாமையும் இன்றியமையாப் பண்புகளாம் என்றவழி, நகையையே முதற்கண் வைத்தோதினார் திருவள்ளுவரும். விலங்குகளிடத்து நகையென்னும் மெய்ப்பாடு இல்லையென்பதும், மக்களிடத்தே அம்மெய்ப்பாடு அமைந்து விளங்குகின்றதென்பதும், மக்களையும் விலங்குகளையும் வேறுபடுத்தும் ஒரு சாரறிகுறி இதுவே என்பதும், இக்காலத்து அகநூலார் முடிபுகளாம்.

ஆகவே, எல்லாரிடத்தும் இன்சொல் வழங்கலும் இன் முகங் காட்டலும், தம்மைப்போலப் பிறரை மதித்தலும் அன்பொழுக்கத்தாற் பிறக்கும் நல்லியல்புகளாம். அவ்

வியல்புகளையுடையவரே மக்கட்பண்புடையவராவர். மேலும், வறியவன், பிணியாளன், ஆதரவற்றோன், முதுமையாளன் என்போர்க்கிரங்கி அவர்க்கு வேண்டப்படும் உண்டியும் மருந்தும் உறையுளும் நல்கிப் பேணுவதும் மக்கட்பண்பாம். பசித்தாற்கு உணவு கொடுத்தல் அறங்களுட்டலையாயது. 'தனக் கென்று உலையேற்றாதவன் 'தமிழன்' என்று ஒரு பழமொழி எங்கள் நாட்டில் வழங்குகின்றது. (15) "மண்டிணிஞாலத்து மன்னுயிர்க் கெல்லாம் உண்டி கொடுத்தோர் உயிர்கொடுத்தோரே" என்றார் சாத்தனார்.

இந்நர்ளில் இவ்வுயர்ந்த பண்புகளைக் குறிக்கொண்டு வாழ்ந்திருப்போமாயின், இப்பொழுது உலகத்தை நடுங்கச் செய்யும் நர்த்திகப்பொதுவுடைமை தமிழகத்திலே புகுந்திராது.

சால்பும் பிறவும்:

சால்பென்பது நிறைவு. எல்லா நற்பண்பும் நற்செயலும் நிறைந்திருப்பது சால்புடைமையாகும். அன்பும், நாணமும், ஒப்புரவும், கண்ணோட்டமும் வாய்மையும் ஆகியவைந்தும் சால்புடைமை என்னும் மாடத்தைத் தாங்கி நிற்குந் தூண்களாம்.

அவற்றுள்ளே அன்பானது தொடர்புடையாரிடத்து உண்டாக்கும் நேயமாம். அஃது அருள் பிறத்தற்கு வித்து. நாணமாவது, பழிக்கும் பாவத்துக்கும் அஞ்சி யுள்ளம் ஒடுங்கி நிற்பது. ஒருவன் செய்யும் அறத்திலும், தொகுக்கும் பொருளிலும், துய்க்கும் இன்பத்திலும் பிறருடைய பழிச்சொற்புகாதபடி ஒழுகுதல் வேண்டும். (16) நாணம் உயிரினுஞ் சிறந்தது. அது மக்களுக்கு அழகைத் தருவது. சான்றோர் நாணத் தக்கதை ஒருவன் செய்வானாயின், அவனை அறஞ்சேராது.

ஒப்புரவாவது, தம்மைப்போலவே பிறரையும் மதித்துத் தமது உடைமையை அவர்க்கு வழங்கி உலகியல் நடை

(15) மணிமேகலை 11 ஆங்காலை, 95, 96ஆம் அடிகள்.

(16) தொல். களவு 22.

பெறச் செய்யும் பண்பாம். மேலைநாட்டார் ! இந்நாளிற் கூறும், 'சமூகம் ஒருவர்க்கும் ஒருவர் சமூகத்துக்கும்,' என்னுங் கருத்து ஒப்புரவுடைமையில் அடங்கும். ஒப்புரவாளன், நன்னீர் நிறைந்த (17) ஊருணியும் (18) உள்ளூர்ப்பழுத்த பயன்மரமும் (19) எல்லாவுறுப்பும் பயன்படும் மருத்து மரமும் போல எல்லார்க்கும் வேண்டுவன தந்து காப்பான். ஒப்புரவுடைமை மக்கட்கு அணிகலமாகும். ஈகையும் ஒப்புரவுடைமையும் இவ்வாழ்க்கைக்கு உயிர் போல்வனவாம். அவற்றைக் கைக்கொண்டு வாழாதான் பிணத்துக்கு ஒப்பாவான்.

கண்ணோட்டமர்வது பலநாட்பயின்ற கெழுதகைமையினால், ஒருவர் பிழை செய்தவழிப் பொறுத்தலும், அவர் வேண்டுவன மறுக்காமையும் ஆகிய பெருந்தன்மையாம். ஒருவர் உள்ளத்துத் தோன்றும் அருட்குணம் அவர் கண்ணிடத்து மிக்குவிளங்குதலினால் இது கண்ணோட்டம் எனப்பட்டது. வாய்மையாவது உண்மையுரைத்தல். உள்ளத்தோடியைந்து நிற்பது உண்மை. உள்ளத்தோடியைந்து வாயிற் பிறப்பது வாய்மை. அவ்விரண்டு மொத்து மெய்யோடியைந்து கருமப்படுவது மெய்ம்மை. இது தவத்திலும் தானத்திலும் மேலான அறமாகும்.

இனி, மக்கட் பண்புடையவர் மறந்தும் பிறன் குற்றங்களை எடுத்துரையார். கனவிற்புறனும் பிறர்க்குக் கேடு சூழார். தீமை செய்தார்க்கும் நன்மையே செய்வார். இடம் பொருள் ஏவல்களால் நிறைந்து யாதொரு குறையுமின்றி வாழ்வோர் எக்காலத்தும் எல்லார்க்கும் பணிவு பூண்டொழுகுதல் உயர்ந்த பண்பாகும். அவைகளாற் குறைந்து வறுமைப்பட்டு வாழ்வோர், தாங்கடைப்பிடித்துக் கொண்ட பெருந்தன்மைகளிற் சிறிதுங் குன்றாது தலை நிமிர்ந்து வாழக் கடவர். ஏனென்றிற் செல்வம் மிகுந்த காலத்து அதுவே உயர்ச்சியைக் கொடுக்கத் தாந்தாழ்த்தலும், வறுமை மிகுந்த காலத்து அதுவே தாழ்வைக் கொடுக்கத்தாம் உயர்தலும் வேண்டும். அல்லாக்கால், ஒருவரிடம்

(17, 18, 19) குறள் 215, 216, 217.

உயர்வும் தாழ்வும் ஆகிய மனப்பான்மைகள் குடிபுகுந்து அவர் (20) தன்மையை அழித்துவிடுமா தலினென்க.

இனி, மக்கள் தமக்கு வரும் இன்பத்தை மகிழ்ந்தேற்றுக் கொள்வது போலத் துன்பத்தையும் மகிழ்ந்தேற்றுக் கொள்ளுதல் வேண்டும் (21) “இடுக்கண் வருங்கால் நகுக்”, என்றார் திருவள்ளுவர். இன்பத்தையும் துன்பத்தையும் ஒப்பக் கருதிக் கொள்பவன் மக்களுள்ளே தேவனாவான்.

இனி, மெய்ப்பாட்டினால் வேறுபடாது மனத்தை நிறுத்தி வைத்திருக்கும் தன்மை நிறையெனப்படும். அது மனவடக்கத்தை வளர்த்து உயிர்க்கு ஆக்கந்தரும். அந்நிறையைப் போலச் சிறந்த பிறிதொன்று திருவுடைமையாம். திருவென்பது, பொருளுடைமையும், பொருள் கொணர்ந்து துய்த்தலுமின்றி எஞ்ஞான்றும் திருத்தகவிற்குயதோர் உள்ள நிகழ்ச்சி. (22) என்றது, வறுமையும் பிணியும் அவலமும் உற்ற காலத்திலும் அவையில்லார் போல இருக்கும் தன்மையை.

இனி, நன்மக்கள் செல்வம் கல்வி முதலியவற்றூற் பெருமையடைந்த காலத்துஞ் செருக்கின்றி அமைந்தொழுகுவர். அவ்வொழுக்கத்தை (23) “ஆன்றவிந்தடங்கிய கொள்கை”, என்றார் பிசிராந்தையார். தம்மிலும் உயர்ந்தாரிடத்துக் கொள்ளுந் தோல்வியை இழிந்தாரிடத்துங் கொள்வர். நன்மையும் அழகும் உண்மையும் உடையனவற்றையே எப்பொழுதும் நினைத்துஞ் சொல்லியுஞ் செய்தும் ஒழுகுவர். பயனில்லாதவற்றை எக்காலத்தும் பேசார். பொருள் முட்டுப்பாட்டினூற் றம்மிடத்து வரும் வறியாரைச் சிறிதும் இகழாது, இன்முகங் காட்டி யின்சொற்கூறி இயல்வன கொடுப்பார். ஈதலையும் இசைபட வாழ்தலையுமே தம் வாழ்வின் நோக்கமாகக் கொண்டொழுகுவர்.

இனி, மேலே கண்ட பண்புகளைப்பேலாவே, மானமுந்தலைசிறந்தது. (24) மானமாவது, எக்காலத்தும் தமக்குரிய உயர்ந்த நிலையிற் ருழாமையும் வினைப்பயனூற் ருழ்வு வந்த

வழி உயிர் வாழாமையுமாம். மானங் குடிப்பிறப்பால் வருவது. உறுதிப் பொருள்களையும் சான்றோர் மேற்கொண்ட கோட்பாடுகளையும் போற்றிப் பலகாற் பயின்ற பயிற்சி வாசனையால் மக்களிடம் நிலைத்து இருப்பது. சான்றோர், தமக்கு எத்துணையின்னல் வரினும், இறந்துபட நேரினும் மானத்தைக் கைவிடார். இழிந்த உடம்பைப் பேணும் பொருட்டு உயர்ந்த மானத்தைக் கைவிடுதல் பண்பாகாது.

மொழிப்பற்று நாட்டுப்பற்று முதலியன புறச்சார்பினாலே தோன்றுவன. அவை பற்றுக்கள். பற்றுக்கள் முதிர்ந்து தூய்மைப்பட்ட வழி மானம் உண்டாகும். உயர்ந்த கொள்கைகளின்பொருட்டுத் தம்முயிரை விட்டு மானத்தைக்காத்த பலரைக் காப்பியங்களிலே படிக்கின்றோம்.

குறிக்கோள்:

பழங்காலத்துச் சான்றோர், அறத்தின் வழிப்பட்டு வரும் பொருளின்பங்களின் இயல்புகளையும் அறத்தின் சிறப்பினையும், அம் முப்பொருள்களினால் வரும் பயன்களையும் வரன்முறையாகப் பல்லாண்டுக் காலம் தம் வாழ்வில் வைத்து ஆய்வு செய்து, அவை நன்மையும் இன்பமும் உறுதியும் பயத்தலைக் கண்டனர். அங்ஙனம் அவர் வாழ்விற்குப் பட்டறிந்த உண்மைகளே குறிக்கோள்கள் எனப்பட்டன. இம்மைக்கும் மறுமைக்கும் உயர்ந்தனவாகக் குறித்துக் கொள்ளப்பட்டன வென்பது கருத்தாகும்.

அச்சான்றோர், கரைதுறை தெரியாத வாழ்வுக் கடலிலே இன்பதுன்பப் பண்டமேற்றிச் செல்லும் மக்களாகிய மரக்கலத்துக்கு வழிகாட்டுங் கலங்கரை விளக்கம் ஆவர். அவர் காட்டிய வழியிற் செல்ல விரும்பிய மக்களும் அக்குறிக்கோள்களைக்கடைப்பிடித் தொழுகி நன்மையும் இன்பமும் அடைந்து வரலாயினர். அவற்றூற் றீமையடைந்தாருமில்லை. துன்பமெய்தினாரும் இல்லை. ஆதலினால், அவைகள் கால்வழி கால்வழியாகப் போற்றப்பட்டு வருகின்றன. அவைகள் பெரும்பாலும் முதுமொழிகளாய் அமைந்தன. அவைகள் சொற்குருக்கமும் பொருளாழமும் உடையன. ஆசிரியர் தொல்காப்

பியனார் அவற்றை ஒருவகை இலக்கியமாகக் கருதி விதி செய்தார். (25) நாளடைவிலே மெய்ப்புலவர்கள் அவைகளைக் கோவைப்படுத்தி நீதிநூல்களிலும் காப்பியங்களிலும் இயைபுற வமைத்து அவற்றுக்கு உயிர்ப்பும் வாழ்வும் வழங்குவராயினர்.

இனிக் குறிக்கோள் இல்லாத வாழ்வு வாழ்வாகாது. (26) “குறிக்கோளிலாது கெட்டேன்” என்றார் பெரியாரும். மக்களை நன் மக்களாக்கி இருமைப் பயன்களையும் அடையச் செய்வன அவைகளேயாம். அன்றியும், அவர்களை வீட்டு நெறியில் வழிப்படுத்தி விடுவனவும் அவைகளேயாம். பாண்டவர் ஐவருள்ளே தருமனும் வீமனும் கடைப்பிடித்தொழுகிய குறிக்கோள்களை இங்கே தருகின்றோம்.

தருமன்

(27) வெல்லுக வறமும் மெய்ம்மையும் பொறையு
மேகமே னியனும்வெல் லாமற்
செல்லுக பாவம் பொய்ம்மொழி கோபம்
தயித்தியர் குலமெனத் தெளிவுற்று
அல்லும்வெம் பகலு மென்மன நிகழும்

வீமன்

பிறர்மனை யவரைப் பெற்றதா யெனவும்
பிறர்பொரு ளெட்டியே யெனவும்
பிறர்வசை யுரைத்தல் பெருமையன் றெனவும்
பிறர்துய ரென்றுய ரெனவும்
இறுதியே வரினு மென்மனக் கிடக்கை யெம்பிரானிவை.

இறைவன் ஒருவனே

[ஆசிரியர். சி. கனகநாயகம் அவர்கள்.]

இறைவன் ஒருவனே. இந்த உண்மையை இன்று பலர் மறந்துவிட்டார்கள். அதுவும் சிறப்பாகச் சைவ மக்கள் மறந்து விட்டார்கள். சாதாரணமாக எந்தச் சைவ மாணவனையாவது அழைத்து, “உனது சமயத்தில் உள்ள தெய்வங்கள் எத்தனை?” என்ற வினாவைக் கேட்டால் அவன் கணக்கிட்டு விடை சொல்லக் கால்மணி நேரத்திற்கு மேலாகி விடுவதைக் காணலாம். அவர்கள் உள்ளத்தில் இறைவன் ஒருவனே என்ற உண்மை புலப்படுவதில்லை. மாணவர்கள் மட்டுமல்ல எத்தனையோ பெரியவர்கள்கூட இந்த உண்மையை உணராது ஓயாத வாதங்களில் ஈடுபடுவதைக் காணலாம். காரணம், நம்மவரிடையே உண்மையான சமய விளக்கம் இல்லாமையேயாகும். சமயக் குடும்பங்களிலும், சமயச் சூழலிலும் பிறந்து, வளர்ந்து, வந்தமையர்ற் பலர் சமயப் பற்றுள்ளவர்களாக இருக்கலாம். சமயப் பற்றுவேறு-சமய விளக்கம் வேறு. நம்மவரிடையே சமய விளக்கம் மிக மிகக் குறைவே. சமய வளர்ச்சிக்கெனத் தோன்றிய தாபனங்கள் வெறும் விளக்கமற்ற சடங்கு முறைகளிலே ஈடுபட்டனவேயன்றி உண்மையான விளக்கங்களை யூட்டும் பணியில் ஈடுபடவில்லை. சமய குருமார்களும் இவ்விடத்தில் கண்மூடி மெளனிகளாகவே இருந்துவிட்டனர் என்பதை மனவருத்தத்துடனேயே சொல்ல வேண்டியுள்ளது.

இன்று நாம் வாழ்வது விஞ்ஞானயுகத்திலே. விஞ்ஞானம் என்றவுடன் சமயவாதிகள் பலர் வெருண்டடிக்கின்றனர். அது சமயத்தின் சத்துராத் என்று சாற்றுகின்றனர். இனி, விஞ்ஞானப் படிப்பாளிகளில் ஒரு சிலர் சமயத்தைத் தூற்றுகின்றர். சமயம் என்பது வெறும் மூட நம்பிக்கைகள் என்றும், ஒரு சிலரின் வயிற்றுப் பிழைப்பிற்கு வகுக்கப்பட்ட தந்திரங்கள் என்றும் கூறுகின்றனர். இப்படி இருபக்கத்தினரும் ஒருவரையொருவர் புரியாமற் பகைத்து நிற்கின்றனர். உண்மையில் விஞ்ஞானமும் சமயமும் ஒன்றிற்கொன்று பகையானவை யல்ல-ஆதாரமானவையே.

எதனையும், ஏன்? எப்படி? என்று ஆராயச் சொல்கின்றது விஞ்ஞானம். இன்று விஞ்ஞானக் கல்வி பெற்றுவரும் இளைஞர்கள் ஏன்-எப்படி-என்று ஆராயவே முற்படுகின்றனர். அவர்கள் தக்க ஆதாரமின்றி எதையும் நம்ப மறுக்கின்றனர். அவர்களுக்கு நாம் சமய உண்மைகளை ஊட்ட வேண்டுமாயின் தக்க ஆதாரங்களுடன் விளக்கவேண்டும். அப்பொழுதே அவர்கள் ஏற்றுக் கொள்வர்.

நம்சமயம் பழைமைக்குப் பழைமையாகவும்-புதுமைக்குப் புதுமையாகவும் திகழ்வது. விஞ்ஞான உண்மைகள் பலவற்றைத் தன்னகத்தே கொண்டது. நம் சமய உண்மைகள் யாவும் அக உணர்வு பெற்ற மெய்ஞ்ஞானிகளால் நமக்கு அளிக்கப்பட்டன. விஞ்ஞான உண்மைகள் காலத்திற்குக் காலம் மாறுபட்டும்-மறுக்கப்பட்டும் வரலாம். ஆனால் மெய்ஞ்ஞான உண்மைகள் அத்தகையனவன்று. அவ்வுண்மைகளை எந்த விஞ்ஞானிகளாலும் மறுக்கமுடியாது. காலப் போக்கில் சில மூட நம்பிக்கைகள் சமயத்தில் இடம்பெற்றிருக்கலாம். அவற்றைச் சமய உண்மைகள் என மயங்கிக் குறைகூறுவது தவறு. சரியெது பிழையெது-நீதியெது அநீதியெது-இன்பமெது துன்பமெது-நிலையானது எது நிலையற்றதெது என்று அறியாது கண்டதே காட்சி கொண்டதே கோலம் எனப் புலன் வழிச் சென்று புன்னெறியடையும் மனிதனுக்கு நன்னெறி காட்டுவது சமயம். வையத்தில் வாழ்வாங்கு வாழ்ந்து வானுறையும் தெய்வமாக மாறச் செய்வது சமயம். சுருங்கக் கூறின் மனிதனைப் புனிதனாகச் சமைத்தெடுப்பது சமயம்.

இச்சமயம் என்ன சொல்கின்றது. “ஏ, மனிதா! இதோ உன்னைச் சுற்றியுள்ள உலகத்தைப்பார். இந்த உலகம் உனக்குப் பிரமாண்டமானதாக இருந்தாலும், ஆண்டவன் படைப்பில் இஃது அணுவினும் சிறியதே. இதைப்போல எத்தனையோ உலகங்கள் உண்டு. இவற்றையெல்லாம் முறைப்படி இயக்குகின்ற-செலுத்துகின்ற-கடாவுகின்ற ஒரு பேராற்றல் உள்ளது. அந்த ஆற்றலே கடவுள்-இறைவன்-தெய்வம் ஆகும். அதற்கு ஒருநாமம்-ஒருருவம் ஒன்றும் கிடையாது. அஃது இன்று நேற்றுத் தோன்றியதன்று. அது பண்டும்-இன்றும்-என்றும் உள்ள பொருள். அது தோற்றமும்

அழிவும் இல்லாதது. அஃது இன்பப்பொருள். அஃது அளவில்லாத ஆனந்த வெள்ளப் பொருள். உனக்கு இன்பம் வேண்டுமா? ஆனந்தம் வேண்டுமா? அழிவில்லாத வாழ்வு வேண்டுமா? அப்படியாயின் வா! வா! அந்த அழிவில்லாத ஆனந்தப் பொருளுடன் தொடர்பு கொள். அதே மயமாகு. அவ்வின்பத்தை என்றும் அநுபவி. இதே உனது வாழ்வின் இலட்சியம்.” இவ்வாறு சமயம் கூறுகின்றது. கூறுகின்றது மட்டுமல்ல உரிய வழி வகைகளையும் காட்டுகின்றது.

ஒரு நாமம் ஓர் உருவம் ஒன்றும் இல்லாத இறைவன் மல மாசு படிந்து மயக்கமுற்றிருக்கும் ஆன்மாக்களை ஆட்கொள்ள வேண்டித் தனது நிலையை மாற்றிக் கொள்கின்றான். அருவமும் உருவுமாகி - அநாதியாய்ப் - பலவாய் - ஒன்றாய் - பிரமமாய் உள்ள சோதிப் பிழம்பானது - கருணைகூர் முகங்கள் ஆறும் கரங்கள் பன்னிரண்டும் கொண்டு தோன்றித் திருவிளையாடல் புரிந்த வரலாற்றைக் கச்சியப்பசிவாச்சாரியார் கவினொழுகும் காவியமாக எமக்குத் தந்துள்ளார். அக்காவியத்தைக் கருத்தூன்றிக் கற்பவர்கள் இறைவன் ஒருவன் என்றும் - அவன் எடுத்துக் கொள்ளும் வடிவங்கள் பல என்றும் உணர்வார்கள். ஆனால் புராணங்களைக் கருத்தூன்றிப் படிப்பவர் யார்? கேட்பவர் யார்?

பொருள் ஒன்று - வடிவம் பல. வடிவத்திற்கேற்பப் பெயர்களும் பல. இவ்வுண்மையை இளைஞர் உள்ளத்தில் தெளிவுபடுத்த வேண்டும். எப்படித் தெளிவு படுத்தலாம்? வளைதற் தொழிற்சாலைக் காட்சியைக் கண்முன் கொண்டு வரவேண்டும். இதோ பாருங்கள் - ‘என்னென்ன வடிவங்களில் எல்லாம் பாத்திரங்கள் தென்படுகின்றன!’ சட்டி, பாளை, குடம், குண்டான், கூசா - உலைமுடி - சல்லிமுட்டி - கள்ளுமுட்டி, அகல்விளக்கு, அடுப்பு, இப்படிப் பலவகையாகத் தென்படுகின்றனவே! இவை யாவும் வடிவங்களில் வேறுபட்டாலும் - வண்ணங்களில் வேறுபட்டாலும் - வைக்கப்பட்ட பெயர்களில் வேறுபட்டாலும் பொருளில் ஒன்றுபட்டு நிற்கின்றன. ஆம். ஒரே மண்ணை இத்தனை வடிவங்கள் பெற்றிருக்கின்றன. வடிவங்களுக்கேற்பப் பெயர்களும் பெற்றிருக்கின்றன.

இத்தன்மை போன்றே இறைவனுடைய வடிவங்களும். அம்பிகைபாகனாக - அம்பலவாணனாக - அருட்குருவாக - ஆனை

முககை - அழகொழுகும் முருககை - ஆறுமுககை - வடிவங்கள் பெற்று வருவதெல்லாம் அந்த இறைவன் ஒருவனே.

இங்குத்தான் சைவசமயத்தின் தனிச் சிறப்புத் தங்கியுள்ளது. இதையுணராது, நம் நாட்டிற் கால் வைத்த பிற மத குருமார்கள் நம் மதத்தினரைப் பல தெய்வ வழிபாட்டுக்காரர் எனக் கேலி செய்தனர். சமய உண்மைகளை உணராத நம்மவரிற் பலரும் அவர்கள் கூற்றை நம்பி நம் மதத்தைப் பற்றிக் குறைவாக எண்ணினர். சமயம், மக்கள் அனைவருக்கும் பயன்படவேண்டியது. இவ்வுலகில் உள்ள மக்கள் அனைவரும் ஒரே தன்மையுடையவரல்ல. ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு தன்மையுடையவரே.

தையற்கடை வைத்திருக்கும் ஒருவன் எல்லாருக்கும் ஒரே அளவான சட்டைகளை மட்டுமே தைத்து வைத்திருப்பின் அவனிடம் எல்லாரும் செல்வர்களா? அவன் கடை பல்வேறு வகைப்பட்ட மக்களுக்கும் பயன்படுமா? உணவுக் கடை வைத்திருக்கும் ஒருவன் ஒரே வகையான உணவை மட்டும் வைத்திருந்தால் அவனிடம் எல்லாரும் செல்வர்களா? எல்லாருக்கும் ஒரே வகையான உணவு இசைந்ததாக இருக்குமா? ஒருவருக்குச் சாதம் வேண்டியிருக்கும். இன்னொருவருக்குப் பீட்டில் விருப்பம் இருக்கும். இன்னொருவருக்கு இடியப்பமாக இருக்கும். இன்னொருவருக்கு அப்பமாக இருக்கும். இப்படி ஒவ்வொருவருக்கு ஒவ்வொன்றில் விருப்பமாக இருக்கும். எல்லாரும் உண்பது அரிசி உணவாக இருந்தாலும், அதுபெற்றுக் கொள்ளும் வடிவமும் பெயரும் வேறுக இருக்கின்றன. காரணம் மக்களுடைய உளப்பாங்கேயாகும்.

இது போன்றே எமது சமயத்திலும் வெறும் உண்மைகளை மட்டும் உபதேசியாது, அவ்வுண்மைகளைப் பல திறப்பட்ட ஆன்ம கோடிகளெல்லாம் தத்தம் தகுதிகளுக்கேற்பக் கைக்கொண்டு கடைத்தேறுவதற்கு ஏற்ற முறையில் அமைக்கப்பட்டுள்ளது. உளநூல் ஆராய்ச்சியில் மேல்நாட்டவர்கள் சென்ற சில ஆண்டுகளாகவே ஈடுபட்டு வருகின்றனர். ஆனால் கல் தோன்றி மண்தோன்றாக் காலத்திற்கு முந்தோன்றிய முது பெருங் குடிகளாகிய தமிழ் மக்கள் கைக்கொண்ட சமய வழிபாடுகளை நுணுக்கமாக ஆராய்ந்தால் சமீப காலங்களில் மேல்நாட்டவர்களால் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட எத்தனையோ உளநூல் நுட்பங்கள் பொர்திந்து கிடப்பதைக் கண்டு வியப்படையலாம்.

உளநூல் நுட்பங்களை நன்கு உணர்ந்தவர்களே சைவ சமயத்திற் பல்வேறுபட்ட வடிவங்கள் இருப்பதன் சிறப்பையும் - அவசியத்தையும் உணர்ந்து கொள்வர். முன்னைப் பழம் பொருட்கும் - முன்னைப் பழம் பொருளாகவும் - பின்னைப் புதுமைக்கும் பேர்த்தும் அப்பெற்றியனாகவும் விளங்கும் இறைவனை பரமன் புதல்வனாக - பார்வதியின் செல்வனாக - பச்சைமையில் வாகனனாக - பழனிமலை ஆண்டியாக - பால்வடியும் பாலனாக - பாலசுப்பிரமணியனாகப் பாவித்து வணங்குவதிலும் உளநூல் நுட்பம் பொருந்தியிருப்பதைக் காரணலாம். இவ்வுலகிலே யார்தான் குழந்தைகளைக் கண்டு மகிழாதவர்கள்! குடும்பவாழ்க்கையில் ஈடுபடாதவர்களும் குழந்தைகளைக் கண்டு கொஞ்சிக் குலாவுவது இல்லையா? கொலைகாரன் உள்ளமும் பால்வடியும் குழந்தைகளைப் பார்த்ததும் பாகாய் உருகிவிடுமன்றோ! இனி, அழகால் கவரப்படாதவர் இவ்வுலகில் யாருளர். அழகுத் தேவனாக விளங்குபவன் மன்மதன். அவனுக்கு நிகர் அவனேதான். அப்படியான மன்மதர்கள் ஆயிரங்கோடியர்னவர்களுடைய அழகெல்லாவற்றையும் ஒன்றாகத் திரட்டி ஒருருவாக்கினாலும் அவ்வழகுருவம் முருகப் பெருமானுடைய தூய திருவடிகளின் அழகுக்கு ஈடாகமாட்டாது. அப்படியாயின் முருகப் பெருமானின் மற்றைய அங்கங்களின் அழகை எப்படி வருணிப்பது. இச்செய்தியைக் கச்சியப்பசிவாச்சாரியார் கவினுறப் பின்வரும் பாடலில் சொல்கின்றார்.

“ஆயிர கோடி காமர் அழகெலாந் திரண்டொன்றாகி
மேயினவெனினும் செவ்வேள் விமலமாம் சரணந்தன்னின்
தூய நல்லெழிலுக் காற்றூ தென்றிடில் இனையதொல்லோன்
மாயிரு வடிவிற் கெல்லாம் உவமையார் வகுக்க வல்லார்”

முருகன் அழகுத் தெய்வம் - இளமைத் தெய்வம் - வீரத் தெய்வம் - கருணைத் தெய்வம். அவன் கலியுகவரதன். அவனே சிவன். சிவனே அவன். பல வடிவில் வந்தெம்மைப் பக்குவப்படுத்தி ஆட்கொள்ளும் பரம குருநாதன் அவனே. அவன் திருவடிகளைத் தியானித்துத் திருவருள் பெற்றுய் வோமாக.

“தீயவை புரிந்தாரேனும் குமரவேள் திருமுன்னுற்றால்
தூயவராகி மேலைத் தொல்கதி யடைவ ரென்கை
ஆயவும் வேண்டுங் கொல்லோ.”

நாம் தினமும் வாழ்க்கையிற் கவனிக்க வேண்டியவை

1. சிவதீட்சை பெற்று நித்திய வழிபாடு பத்திப் பரவசத்தோடு செய்தல் வேண்டும்.
2. குடும்பமாகச் சேர்ந்து குறைந்தது வாரத்தில் ஒரு முறையாவது வீட்டிலுள்ள பூசை அறையில் வழிபட வேண்டும்.
3. தாங்கள் வாழும் உள்ளூரிலுள்ள ஆலயத்துக்குக் குறைந்தது வாரம் ஒருமுறை யாவரும் கால எல்லை தவறாது பயபக்தியுடன் சென்று வழிபட வேண்டும்.
4. அடியார் திருக்கூட்டத்துடன் தலயாத்திரை செய்ய வேண்டும்.
5. உள்ளூர்களில் ஏற்படுத்தப்பட்ட சைவபரிபாலன சபை போன்ற மகாசபைகளில் உறுப்பினராகச் சேர வேண்டும்.
6. ஒவ்வொரு குடும்பமும் நாஸ்தோறும் ஒரு முறையாவது பிடியரிசி போடவேண்டும்.
7. வாரத்திற்கு ஒருமுறை சமயக் காணிக்கையாகச் சில புதுக் காசுகளை உண்டியலிற் சேர்த்து வைக்க வேண்டும்.
8. பிடியரிசி உண்டியற் பொருள்களைத் தக்கார் நடாத்தும் சமயப் பிரசாரத்துக்கும் அன்ன தானத்துக்கும் பயன்படுத்த வேண்டும்.
9. பக்திப் பாடல்களைப் பாடிவரும் பரமஏழைகளை வரவேற்று உணவும் உடையும் கொடுக்கவேண்டும்.
10. பிள்ளை வளர்ப்பிலே தேனினுமினிய தேவார திருவாசகங்களை நாஸ்தோறும் ஊட்டிச் சைவ நெறியை வளரச் செய்ய வேண்டும்.
11. வீட்டில் இறைவன் படங்களையும், அடியார் படங்களையுமே அல்லாமல் கீழ்த்தர உணர்ச்சியை உண்டாக்கும் சினிமாப் படங்களைத் தொங்கவிடக் கூடாது.
12. கோவில்களில் காலை மாலை வழிபாட்டின்போது திருமுறைப் பாடல்களைப் பாடி மக்கள் உள்ளங்களைச் சமயத்துறையில் கவரச் செய்யவேண்டும்.

நுணசை முருகன்பேரில் துதிக் கீர்த்தனைகள்

(சிவஸ்ரீ நா. நடராஜாக்குருக்கள்)

(1) இராகம்: - காம்போதி.

தாளம் - ஆதி.

பல்லவி

வேலவனே என்னையாள் — நுணசைவடி
வேலவனே என்னையாள்.

அனுபல்லவி

காலமெல்லாம் பலகாத்திருந் தேனுக்கு
சீலமலர்த் தெய்வச் சேவடிகள் காட்டி

(வேலவனே)

சரணம்

பாலமுருக னென்றும் பார்ப்பதிமைந் தனென்றும்
மாலின் மருகனென்றும் வானவர் தேவனென்றும்
சீலமில் சூரனுடல் சேதித்தகந் தனென்றும்
தெய்வ முனைப்பலபேர் சொல்லித் துதித்தேனினி.

(வேலவனே)

(2) இராகம்: கல்யாணி.

தாளம்: கண்டசாப்பு.

பல்லவி

சஞ்சீவி நீயல்ல வோ — அமுத
சஞ்சீவி நீயல்ல வோ.

அனுபல்லவி

மஞ்சார் மலைக்குறமின் பஞ்சார் பதம்பணியும்
அஞ்சானனத்தார் அருள் கந்தா கடம்பமணி

(சஞ்சீவி)

சரணம்

வஞ்சனைகள் துழைலக வாழ்வை வெறுத்தடியேன்
தஞ்சமென வந்துஉன் சரணடைந் தேன்ஐயா
கஞ்சமலர்க் கண்ணன் அயன் காண்பரிய பேரொளியே
விஞ்சமலர்ப் பொய்கைவயல் மேவுமதில்துழ் நுணசைச்
(சஞ்சீவி)

(3) இராகம், சிம்மேந்திரமத்யமம்.

தாளம்: ஆதி.

பல்லவி
மறக்கமனம் வருமோ - நுண்சைப்பதி
மறந்தயின் வாழ்வும் உண்டோ.

(மறக்க)

அனுபல்லவி
சிறக்கும் அழகெங்கெங்கே சேரும் அங்கேயெல்லாம்
சிவகுமாரன கோலம் திகழும் அக்காட்சி கண்டும்,
(மறக்க)

சரணம்

விண்ணினில் மேகங்கண்டால் விராமயில் நினைவுவரும்
மின்னலில் வேலைக்காண் பேன்வீழ்மழை அருளைக்காட்டும்
தண்ணிய தாமரையில் தாழின் அழகிருக்கும்
சராசரம் அத்தனையும் தாங்கும் உருவமன்றே.
(மறக்க)

(4) இராகம்: மாண்டு.

தாளம்: ஆதி

உயிர்க்குயிரான ஒருவன் நீயல்லால் உறுதுணை யானறியேன்
முருகா - உறுதுணையானறியேன்.
அயிர்த்திடும் என்னை ஆதரித்திகழ்ந்தால் ஆரென்னைக் காத்திடுவார்
சண்முகா - ஆரென்னைக் காத்திடுவார்.
போற்றிப்புகழ்ந்து நின் பொன்னடி பணிந்தேன் புலிபுகழ் நுண்சை
தெய்வமே - பொலிந்தருள் வேலவனே. [யினில்
தேற்றமொன்றின்றித் தெருமந்துநின்றேன் சென்றெங்குத்
கந்தா - சென்றெங்குத் தேடிடுவேன். [தேடிடுவேன்
ஆற்றேனென்னரசே அமுதேற்கண்டே அன்பெனக் கீந்திடுவாய்
உன்பாத - அன்பெனக் கீந்திடுவாய்.
சீர்த்திகள் செல்வச்சிறப்புகள் தந்து சேவடி சேர்த்திடுவாய்
சேந்தா - சேவடி சேர்த்திடுவாய்.

ஆறிநு தடந்தோள் வாழ்க அறுமுகம் வாழ்க வெற்பைக்
கூறுசெய் தனிவேல் வாழ்க குக்குடம் வாழ்க செவ்வேள்
ஏறிய மஞ்சை வாழ்க யானைதன் னணங்கு வாழ்க
மாறிலா வள்ளி வாழ்க வாழ்க சீரடியா ரெல்லாம்,

முருகன்தாள் வாழ்க,

Donated by:-
Mr. K. C. SUBRAMANIAM

University of Jaffna

249689

Library

